

EEN WAARGEBEURD VERHAAL OVER LIEFDE, VLUCHT EN HOOP

Dit boek vertelt het waargebeurde verhaal van een jonge man die in 2016 alleen naar Nederland kwam – zonder geld, zonder familie, zonder zekerheid. Een verhaal over een 10-jarig leven vol strijd, liefde, moeilijke keuzes, vriendschap en hoop.

Over de kracht van doorzetten, over mensen die als familie worden, en over de liefde die je leven verandert.

Een verhaal dat raakt. Een verhaal dat inspireert.
Een verhaal over een vluchteling... die verliefd werd op het leven, en op iemand die hij met heel zijn hart respecteert en liefheeft.

OVER LIEFDE
die alle grenzen
overstijgt.

OVER VLUCHTEN
en opnieuw beginnen
in een vreemd land.

OVER DANKBAARHEID
en de kracht van
vriendschap.

BELANGRIJKE NOTITIE

Berichten of gedrag die disrespectvol, beledigend of gewelddadig zijn tegenover vrouwen, passen niet bij dit boek en de boodschap die het uitdraagt.

DIT BOEK IS NIET VOOR JOU.

Geen geweld tegen vrouwen. Respect altijd.

*Mijn leven is een strijd,
maar mijn hart is altijd vol liefde...*

ÖKKEŞ YILDIRIM

De opbrengst van dit boek wordt gebruikt voor sociale en maatschappelijke projecten, met speciale aandacht voor vrouwen, kinderen en mensen in nood.

SAMEN MAKEN WE HET VERSCHIL.

ROTTERDAM

ISBN 978-90-123456-0-0

9 789012 345600

De Verliefde

Vluchteling

ÖKKEŞ YILDIRIM

De Verliefde Vluchteling

EEN WAARGEBEURD VERHAAL OVER LIEFDE,
VLUCHT, VRIENDSCHAP EN HOOP

VROUWEN ZIJN DE MEEST
HEILIGE ZON
DIE OOIIT OVER DE
MENSHEID IS OPGEGAAN

EERSTE DRUK

20.000

EXEMPLAREN

De opbrengst van dit boek is bestemd voor
vrouwen en kinderen in moeilijke omstandigheden.

ÖKKEŞ YILDIRIM

YOUNG WRITER IN ROTTERDAM

ROTTERDAM — ♥

De Verliefde
Vluchteling

Ökkeş YILDIRIM

In een land waar de seizoenen onzeker zijn, was van haar houden voor mij zowel de lente als de zomer.

Haar ontmoeten voelde voor mij als opnieuw geboren worden.

Hoe gelukkig ben ik dat ik van jou mag houden. Jij bent alles voor mij in deze wereld.

Ik heb voor het eerst liefgehad en ik zal voor het laatst liefhebben. Jij bent mijn alles, zowel in deze wereld als in de wereld hierna.

Ik heb een hoge prijs betaald voor mijn vrijheid; maar de vrijheid van mijn hart heb ik toevertrouwd aan een vrouw.

Voor haar geluk zal ik tot in de eeuwigheid blijven werken.

Vrouwen zijn de meest heilige zon die boven de mensheid is opgekomen.

Noot: Wie dieren, bomen, kinderen en vrouwen niet beschermt en geen respect voor hen heeft, mag mijn boek niet aanraken!

De vluchteling Ökkeş Yıldırım:

Ik zeg nee tegen geweld tegen vrouwen in de wereld.

Voorwoord

Sommige levensverhalen reiken verder dan de ervaringen van één persoon. Ze vertellen over doorzettingsvermogen, hoop en de moed om, ondanks tegenslagen, steeds opnieuw een toekomst op te bouwen. Het verhaal van Ökkeş Yildırım is daarvan een bijzonder voorbeeld.

In 2016 kwam Ökkeş, op negentienjarige leeftijd, alleen naar Nederland. Hij begon hier aan een nieuw leven, in een land met een andere taal, een andere cultuur en veel onzekerheden. Zijn weg was niet gemakkelijk. Toch koos hij ervoor om niet stil te blijven staan bij de moeilijkheden, maar verantwoordelijkheid te nemen voor zijn eigen toekomst.

Hij werkte hard, leerde de Nederlandse taal, ontwikkelde zich en bleef geloven in de kracht van respect, menselijke waardigheid en verbondenheid. Door zijn inzet en doorzettingsvermogen bouwde hij stap voor stap aan een nieuw bestaan.

Dit boek is meer dan het verhaal van een vluchteling. Het is het verhaal van iemand die laat zien dat eerlijkheid, verantwoordelijkheid en volharding de basis kunnen vormen voor een nieuw begin. Als kleermaker en in verschillende andere werkzaamheden werkte Ökkeş met toewijding aan zijn toekomst. Onderweg bouwde hij waardevolle vriendschappen op en wist hij met zijn open houding het vertrouwen van veel mensen te winnen.

Wat zijn verhaal bijzonder maakt, is niet alleen wat hij heeft meegemaakt, maar vooral de manier waarop hij daarmee is omgegaan. Ondanks onzekerheden en moeilijke momenten bleef hij geloven in de toekomst en in de mensen om hem heen. Zijn betrokkenheid bij maatschappelijke initiatieven, zijn bijdrage aan een pruikenproject voor kinderen met kanker en zijn waardering voor de mensen die hem onderweg hebben gesteund, laten zien dat medemenselijkheid voor hem geen begrip op papier is, maar een manier van leven.

Ook liefde heeft een bijzondere plaats in dit verhaal. Tijdens zijn leven in Rotterdam ontmoette Ökkeş de vrouw

die een blijvende plaats in zijn hart heeft gekregen. In moeilijke tijden gaf deze liefde hem hoop, vertrouwen en de kracht om vooruit te blijven kijken. Daarmee laat dit boek zien dat liefde niet alleen een persoonlijke emotie is, maar ook een bron van kracht en verbondenheid kan zijn.

De kracht van een samenleving ligt in het vermogen van mensen met verschillende achtergronden om elkaar te ontmoeten, elkaar te begrijpen en samen te bouwen aan een gezamenlijke toekomst. Integratie gaat niet alleen over de kansen die worden geboden, maar ook over de bereidheid om verantwoordelijkheid te nemen, bij te dragen aan de samenleving en anderen met respect tegemoet te treden.

Ik begrijp de discussie over de mate waarin Nederland vluchtelingen kan opnemen. Die discussie is legitiem. Mensen zoals Ökkeş Yildırım worden soms gezien als gelukzoekers. Maar wees eerlijk: bent u geen gelukzoeker? Ieder mens zoekt geluk. Ik ben dankbaar dat mensen zoals ik, ruim vijftig jaar geleden, in Nederland de kans kregen om een nieuw leven op te bouwen en mee te werken aan onze gezamenlijke toekomst. Ik mocht zelfs burgemeester worden. Ökkeş doet dat op zijn eigen manier.

Dit boek laat zien dat achter ieder verhaal een mens schuilgaat. Een mens met dromen, talenten en de wens om iets bij te dragen aan de samenleving. Het verhaal van Ökkeş Yildırım nodigt ons uit om verder te kijken dan cijfers, procedures en vooroordelen, en de mens achter het verhaal te blijven zien.

Iedereen draagt een verhaal met zich mee dat het waard is om verteld te worden. Sommige verhalen weten anderen te inspireren. Ik vertrouw erop dat dit boek daaraan zal bijdragen en lezers zal uitnodigen om met een open blik naar elkaar te blijven kijken.

Ahmed Aboutaleb

Voormalig burgemeester van Rotterdam

Voorwoord

Al meer dan tien jaar werkt Ökkeş Yildırım als kleermaker. Veel mensen denken dat een kleermaker alleen kleding herstelt. Maar voor Ökkeş is dit vak altijd veel meer geweest dan stof, draad en een naaimachine.

Een kleermaker ziet wat anderen soms niet zien. Een kleine scheur, een losse naad of een kledingstuk dat met een paar zorgvuldige steken een tweede leven kan krijgen. Dat heeft hem geleerd dat ook mensen niet perfect hoeven te zijn om waardevol te zijn. Iedereen draagt littekens, verdriet, hoop en dromen met zich mee. Achter ieder gezicht schuilt een verhaal.

Juist daarom heeft Ökkeş Yildırım dit boek geschreven. Het is een boek dat uitnodigt om verder te kijken dan de buitenkant en stil te staan bij de mens achter het verhaal.

In de paskamer heeft Ökkeş duizenden mensen ontmoet. Sommigen kwamen alleen om een broek korter te laten maken of een jas te laten vermaken. Maar vaak brachten zij ook hun zorgen, verdriet, vreugde en herinneringen met zich mee. Soms was hij niet alleen hun kleermaker, maar ook een luisterend oor. Die ontmoetingen hebben hem geleerd dat mensen, hoe verschillend zij ook zijn, uiteindelijk allemaal verlangen naar hetzelfde: liefde, respect, veiligheid en waardigheid.

Zoals een kleermaker met geduld een kledingstuk mooier maakt, zo geloof ik dat ook een samenleving mooier kan worden gemaakt. Niet met harde woorden, haat of verdeeldheid, maar met aandacht, respect, moed en medemenselijkheid. Iedere vriendelijke daad is als een steek met naald en draad. Eén steek lijkt misschien klein, maar duizenden steken samen maken iets sterks, duurzaam en waardevols.

Dat is precies de boodschap die door dit boek heen loopt. Het laat zien dat een mens niet wordt bepaald door zijn afkomst of verleden, maar door de keuzes die hij maakt en de manier waarop hij met anderen omgaat.

Ik nodig u van harte uit om de reis van Ökkeş Yildırım

te volgen. Lees zijn verhaal met een open blik en een open hart. Ik ben ervan overtuigd dat u niet alleen de schrijver zult leren kennen, maar vooral de mens achter zijn woorden.

mr. Coşkun Çörüz

Oud-Tweede Kamerlid (CDA, 2001–2012)

Nationaal en internationaal actief in diverse maatschappelijke organisaties

Voorwoord

Het levensverhaal van Ökkeş Yildırım is het verhaal van een nieuwkomer in Nederland. Een jonge man die heeft moeten leren leven in een land ver van zijn familie, vrienden en alles wat voor hem vertrouwd was. Een land met andere gewoonten, een andere cultuur en nieuwe uitdagingen.

In dit boek beschrijft hij zijn zoektocht naar verbinding, zijn verlangen om gezien en geaccepteerd te worden en zijn voortdurende strijd om zijn eigenwaarde te behouden. Hij vertelt openhartig over het onrecht dat hij heeft ervaren, over zijn gevecht met zichzelf en over zijn vastberadenheid om, ondanks alles, mens te blijven.

Wat mij bijzonder aanspreekt, is zijn vermogen om boosheid en teleurstelling om te zetten in kracht. Met een positieve en filosofische blik op het leven laat hij zien dat moeilijke omstandigheden een mens niet hoeven te breken, maar juist kunnen vormen.

Ökkeş schrijft eerlijk, oprecht en zonder maskers. Hij nodigt de lezer uit om niet alleen zijn verhaal te leren kennen, maar ook stil te staan bij vragen over menselijkheid, rechtvaardigheid, liefde en verbondenheid.

Ik ben ervan overtuigd dat zijn verhaal veel mensen zal raken. Niet alleen omdat het een persoonlijk levensverhaal is, maar ook omdat het laat zien hoeveel doorzettingsvermogen, moed en hoop een mens kan bezitten.

Ik wens u veel leesplezier en hoop dat dit boek u inspireert om met een open blik naar de verhalen van anderen te kijken.

Nazmi Türkkol

Dagelijks Bestuurder Stadsdeel Amsterdam Nieuw-West

Voorwoord

Soms ontmoet je in je leven iemand die een blijvende indruk op je maakt. Niet omdat hij het gemakkelijk heeft gehad, maar juist omdat hij, ondanks alles, positief, vriendelijk en hoopvol blijft. Voor mij is dat precies wie Ökkeş is.

Ik leerde Ökkeş ongeveer tien jaar geleden kennen. Hij was negentien jaar oud toen hij naar Nederland kwam, vol verwachtingen over zijn toekomst. Hij wilde een vak leren, de Nederlandse taal beheersen en werken aan een beter leven. Wat hij toen nog niet wist, was hoe moeilijk die weg zou worden.

Vanaf het begin zag ik een hardwerkende, respectvolle en vriendelijke jongeman. Ondanks dat hij nauwelijks Nederlands sprak, deed hij zijn uiterste best en stond hij altijd klaar om anderen te helpen. Toch voelde ik dat er meer achter zijn verhaal schuilging. Pas veel later werd duidelijk hoe onzeker zijn situatie werkelijk was en hoe ingewikkeld zijn verblijf in Nederland zou worden.

Inmiddels zijn we tien jaar verder. Tien jaar waarin hij heeft geprobeerd een bestaan op te bouwen in een land dat hij als zijn thuis is gaan beschouwen. Tien jaar van wachten, hopen, teleurstellingen verwerken en toch weer doorgaan. Voor buitenstaanders zijn het misschien procedures en dossiers, maar voor hem gaat het om zijn leven, zijn toekomst en zijn dromen.

Wat ik misschien nog wel het meest bewonder, is dat Ökkeş ondanks alles positief is gebleven. Waar veel mensen de moed zouden verliezen, blijft hij geloven in de toekomst. Hij blijft vertrouwen houden in mensen en ziet telkens weer nieuwe kansen.

Een gebeurtenis die veel over zijn karakter vertelt, is zijn lange haar van destijds. Mensen hadden daar vaak een mening over. Ook ik heb hem regelmatig gevraagd waarom hij niet gewoon naar de kapper ging. Pas later ontdekte ik dat hij zijn haar jarenlang had laten groeien om het te doneren aan een goed doel voor mensen die dat hard

nodig hadden. Terwijl anderen een oordeel hadden, dacht hij alleen aan wat hij voor een ander kon betekenen. Dat typeert hem.

Ik herinner me ook nog goed het moment waarop hij mij voor het eerst 'mama' noemde. Ik kende hem toen al enkele jaren en moest er eerlijk gezegd een beetje om lachen. Ik dacht dat hij een grapje maakte. Pas later begreep ik dat hij het oprecht meende.

Eigenlijk had ik toen nog niet door hoe belangrijk onze band voor hem was geworden. Ik had nooit het gevoel dat ik iets bijzonders deed. Ik luisterde naar hem, leefde met hem mee en probeerde hem te steunen waar dat mogelijk was. Voor mij voelde dat heel vanzelfsprekend. Pas later vertelde hij mij dat hij juist in die momenten voelde dat iemand in hem geloofde. Dat hij zich gesteund voelde. Dat ik voor hem voelde als een Nederlandse moeder.

Dat besef kwam misschien wel het sterkst binnen op een Moederdag. Jaren nadat Ökkeş uit Meppel was vertrokken om elders in Nederland zijn leven voort te zetten, werd er een prachtige orchidee met een liefdevol kaartje bezorgd. Die kwam van hem. Dat ontroerde mij meer dan hij waarschijnlijk ooit heeft beseft. Het was een klein gebaar, maar het zei alles.

Nog steeds belt hij mij regelmatig. Nog steeds noemt hij mij zijn Nederlandse mama. Hij vertelt over de belangrijke gebeurtenissen in zijn leven, over zijn dromen, zijn zorgen en de dingen die hem gelukkig maken. Zelfs over de eerste keer dat hij verliefd werd. Dat vertrouwen beschouw ik als een groot geschenk.

Daardoor ben ik gaan beseffen dat familie niet altijd wordt bepaald door bloedbanden. Soms ontstaat er onderweg in het leven een bijzondere band tussen mensen die elkaar precies op het juiste moment ontmoeten. Zo is het ook gegaan tussen Ökkeş en mij.

Achter zijn verhaal schuilt ook een groot gemis. Zijn moeder en familie in Turkije heeft hij al jarenlang niet kunnen zien. Dat verdriet draagt hij iedere dag met zich mee.

Eén van zijn grootste wensen is om zijn moeder ooit naar Nederland te halen, zodat zij kan zien hoe hij hier zijn leven heeft opgebouwd. Helaas blijft ook die droom afhankelijk van de verblijfsvergunning waarop hij al zo lang wacht.

Toch blijft hij vooruitkijken. Hij blijft werken aan zijn toekomst. Hij blijft zich inzetten voor anderen. En nu heeft hij ook de moed gevonden om zijn levensverhaal op papier te zetten.

Dat hij mij zijn Nederlandse moeder noemt, raakt mij diep. Niet omdat ik zijn moeder ben, maar omdat het iets zegt over de bijzondere band die in de loop der jaren tussen ons is ontstaan: een band van vertrouwen, respect en oprechte betrokkenheid.

Ik ben ongelooflijk trots op hem. Trots op de man die hij is geworden. Trots op zijn doorzettingsvermogen. Trots op zijn warmte voor andere mensen. En trots op het feit dat hij, ondanks alle onzekerheid die al tien jaar deel uitmaakt van zijn leven, zijn geloof in de toekomst nooit heeft verloren.

Ik hoop dat iedereen die dit boek leest niet alleen zijn bijzondere levensverhaal leert kennen, maar vooral ook de mens achter dat verhaal. Een mens die, ondanks alles wat hij heeft meegemaakt, is blijven geloven in het goede.

Mijn grootste wens voor Ökkeş is dat er eindelijk duidelijkheid komt. Dat hij de zekerheid krijgt waar hij al zo lang op wacht. Dat hij zijn toekomst verder mag opbouwen in het land dat inmiddels zijn thuis is geworden. Dat hij zijn moeder weer kan omarmen en de mensen van wie hij houdt dicht bij zich kan hebben.

Na alles wat hij heeft doorstaan, gun ik hem niets meer dan een toekomst vol rust, liefde en zekerheid.

Debby Faber

Voorwoord

Sommige mensen laten niet alleen een blijvende indruk achter door de manier waarop zij hun eigen leven leiden, maar ook door de levens die zij raken. Ökkeş Yıldırım is zo iemand.

Iedereen die hem kent, weet dat liefde voor de medemens, behulpzaamheid en bescheidenheid centraal staan in zijn leven. Die waarden zijn duidelijk terug te vinden in alles wat hij schrijft. Zijn pen brengt niet alleen woorden op papier, maar geeft ook uitdrukking aan hoop, gevoel en de schoonheid van het mens-zijn.

Met zijn eerste boek wist Ökkeş de harten van veel lezers te raken. In dit nieuwe boek deelt hij opnieuw, op een oprechte en warme manier, zijn gedachten, levenservaringen en zijn blijvende geloof in de mensheid.

Dit is niet alleen een boek om te lezen, maar ook een boek om te voelen. Het nodigt uit tot nadenken, raakt het hart en laat de lezer stilstaan bij het eigen leven. Tussen de regels door spreekt een mens die, ondanks alles wat hij heeft meegemaakt, is blijven geloven in liefde, respect en verbondenheid.

Als vriend voel ik mij bevoorrecht dat ik getuige mag zijn van deze bijzondere reis. Ik twijfel er niet aan dat ook dit boek vele lezers zal raken en dat iedereen er iets van zichzelf in zal herkennen.

Ik wens Ökkeş Yıldırım veel kracht, inspiratie en zegen toe. Moge zijn pen blijven schrijven, zijn hart blijven spreken en zijn liefde voor de mensheid nog vele mensen inspireren.

Alpaslan Dönmez

Voorwoord

Soms ontmoet je iemand die je leven binnenkomt zonder dat je had kunnen vermoeden hoeveel die ontmoeting zou gaan betekenen. Zo begon ook mijn kennismaking met Ökkeş Yildirim.

Het eerste contact kwam niet tijdens een bijeenkomst of via gezamenlijke vrienden, maar doordat Ökkeş zelf contact met mij zocht. Hij stuurde mij zijn eerste boek in het Turks. Dat boek was niet zomaar een exemplaar; hij had er een persoonlijke boodschap voor mij in geschreven. Daarnaast had hij zelfs speciale postzegels laten maken om het boek nog persoonlijker te maken. Dat bijzondere gebaar raakte mij. Ik voelde dat hier iemand achter zat die aandacht had voor details, respect toonde en oprecht verbinding wilde maken.

Niet veel later besloten we elkaar persoonlijk te ontmoeten om elkaar beter te leren kennen. Tijdens onze gesprekken ontdekte ik een jonge man die nieuwsgierig is naar mensen, die graag leert en die altijd op zoek is naar verbinding. Sindsdien is er een mooie band tussen ons ontstaan.

Ik houd zelf van netwerken en geloof sterk in de kracht van mensen met elkaar verbinden. Wanneer er interessante bijeenkomsten of netwerkactiviteiten zijn, laat ik Ökkeş dat weten. Vaak gaan we samen naar deze evenementen. Iedere keer zie ik hetzelfde gebeuren: hij maakt gemakkelijk contact met mensen, luistert aandachtig en weet mensen met elkaar in verbinding te brengen. Dat doet hij op een natuurlijke manier, zonder eigenbelang.

Wat mij misschien nog wel het meest opvalt, is dat Ökkeş een visionair is. Hij denkt niet alleen aan vandaag, maar ook aan morgen. Hij ziet kansen waar anderen problemen zien. Hij gelooft dat mensen elkaar sterker kunnen maken door samen te werken, kennis te delen en elkaar met respect te behandelen. Die manier van denken maakt hem bijzonder.

Ondanks alles wat hij in zijn leven heeft meegemaakt,

heeft hij zijn vertrouwen in de mens niet verloren. Hij blijft geloven in liefde, rechtvaardigheid en medemenselijkheid. Dat zie je niet alleen terug in zijn leven, maar ook in alles wat hij schrijft.

Voor mij is Ökkeş meer geworden dan een schrijver die mij ooit een boek stuurde. In de loop der tijd is hij iemand geworden die ik met warmte in mijn hart heb gesloten. Hij noemt mij zijn spirituele zus en moeder. Dat vertrouwen beschouw ik als een grote eer.

Met dit boek geeft Ökkeş de lezer een inkijk in zijn leven, zijn dromen, zijn strijd en zijn overtuigingen. Hij schrijft eerlijk, zonder masker, en laat zien dat kwetsbaarheid geen zwakte is, maar juist een kracht.

Ik wens iedere lezer toe dat hij of zij dit boek met een open hart leest. Achter iedere bladzijde schuilt een mens die, ondanks alle tegenslagen, heeft gekozen voor liefde boven haat, verbinding boven verdeeldheid en hoop boven wanhoop.

Dat is de reden waarom ik met overtuiging dit voorwoord schrijf.

Aysel Disbudak
Schrijfster

Als schrijfster ontmoet ik veel mensen. Sommigen blijven een mooie herinnering, anderen krijgen een blijvende plaats in je leven. Ökkeş behoort voor mij tot die laatste groep.

Zijn oprechtheid, zijn respect voor mensen en zijn bijzondere vermogen om verbinding te creëren, maken hem tot iemand die je niet snel vergeet. Hij ziet mogelijkheden waar anderen obstakels zien en brengt mensen met elkaar in contact vanuit oprechte belangstelling, niet vanuit eigenbelang. Dat is een zeldzame eigenschap.

Ik geloof dat Ökkeş nog veel mensen zal inspireren. Niet alleen met dit boek, maar vooral door de manier waarop hij in het leven staat. Hij laat zien dat afkomst, taal of moeilijke omstandigheden geen belemmering hoeven te zijn om een waardevol mens te zijn. Zijn verhaal bewijst dat liefde, respect en doorzettingsvermogen sterker kunnen zijn dan angst, vooroordelen of tegenslag.

Ik wens iedere lezer toe dat hij of zij dit boek met een open hart leest. Achter iedere bladzijde schuilt een mens die, ondanks alle moeilijkheden, heeft gekozen voor liefde boven haat, verbinding boven verdeeldheid en hoop boven wanhoop.

Dat is de reden waarom ik met overtuiging dit voorwoord schrijf.

Aysel Disbudak
Schrijfster

Woorden van mensen die in mij zijn blijven geloven
Geen mens bereikt iets helemaal alleen.

Op mijn levensreis heb ik mensen mogen ontmoeten die in mij bleven geloven, juist op de momenten dat het leven moeilijk was. Zij zagen niet alleen mijn verleden, maar ook mijn toekomst. Zij gaven mij vertrouwen, steun, moed en hoop.

De volgende voorwoorden zijn geschreven door mensen die ieder op hun eigen manier een bijzondere plaats in mijn leven hebben gekregen. Sommigen werden voor mij een moeder, een mentor, een vriend of een inspiratiebron. Anderen leerden mij dat menselijkheid, respect en verbondenheid sterker zijn dan afkomst, taal of de moeilijkheden die het leven met zich meebrengt.

Hun woorden betekenen veel voor mij. Daarom geef ik hun graag een plaats aan het begin van dit boek.

Aan ieder van hen draag ik mijn oprechte dankbaarheid op.

Ökkeş Yıldırım

Dit boek draag ik op aan iedereen die ooit heeft moeten vluchten, opnieuw heeft moeten beginnen of zich niet gezien voelde.

Aan de mensen die ondanks pijn, verlies en teleurstellingen zijn blijven geloven in liefde, menselijkheid en hoop.

Ik draag dit boek ook op aan de bijzondere mensen die onderweg in mij zijn blijven geloven. Zij gaven mij kracht toen ik die zelf even niet meer voelde. Hun vertrouwen heeft mij geholpen om door te gaan.

Zonder hen was dit boek er niet geweest.

Ökkeş Yıldırım

Beste levende wezens en mensen

Beste lezer,

oordat u verder leest, wil ik u ergens voor uitnodigen. Niet om alleen mijn woorden te lezen, maar om mijn verhaal te voelen. Achter iedere bladzijde schuilt een mens. Iemand die heeft gelachen, gehuild, verloren, gehoopt en opnieuw is opgestaan.

Ik ben niet beter dan een ander. Ik ben ook niet bijzonderder dan een ander. Ik ben een mens, net als u. Een mens met dromen, teleurstellingen, herinneringen en verlangens.

In dit boek neem ik u mee op mijn levensreis. Een reis die begon in Turkije, mij naar Nederland bracht en mij leerde dat een thuis niet alleen een plek is, maar vooral de mensen die je onderweg ontmoet.

Ik heb geleerd dat liefde sterker is dan haat. Dat respect krachtiger is dan vooroordelen. En dat een vriendelijk woord soms meer kan betekenen dan duizend mooie beloften.

Onderweg heb ik bijzondere mensen ontmoet. Sommigen gaven mij een kans, anderen een luisterend oor. Weer anderen werden vrienden, mentoren of zelfs familie in mijn hart. Dankzij hen heb ik geleerd dat echte rijkdom niet in bezit zit, maar in de mensen met wie je het leven deelt.

Dit boek is geen verzameling van perfecte herinneringen. Het is een eerlijk verhaal. Een verhaal over vallen en opstaan, over afscheid nemen en opnieuw beginnen, over verliezen en terugvinden.

Misschien zult u zich in sommige momenten herkennen. Misschien kijkt u na het lezen anders naar iemand die zijn land heeft moeten verlaten of opnieuw moest beginnen. Als dat gebeurt, dan heeft dit boek zijn doel bereikt.

Ik geloof dat we elkaar niet moeten beoordelen op onze afkomst, onze taal of onze geschiedenis, maar op de manier waarop we met elkaar omgaan. Uiteindelijk verlangen we allemaal naar hetzelfde: liefde, respect, veiligheid en een plek waar we ons thuis voelen.

Dank u dat u de tijd neemt om mijn verhaal te lezen. Ik

hoop dat u aan het einde van dit boek niet alleen weet wie ik ben, maar vooral voelt waarom ik ben geworden wie ik vandaag ben.

Welkom op mijn reis.

Ökkeş Yıldırım

Mijn Eerste Ziekte *En Mijn Opname In Het Ziekenhuis*

Ik zat in de zesde klas van de basisschool. Het was woensdag en ik zat op school. Rond het middaguur kreeg ik plotseling hevige pijn.

Het was winter. Het jaar was 2009 en volgens mijn herinnering was het januari. Het weer was koud. Ik vroeg me af of de kou misschien de oorzaak was. Maar naarmate de uren verstreken, werd de pijn steeds erger. Mijn buik deed verschrikkelijk veel pijn.

Toen de avond viel, ging ik naar huis. Ik zei tegen mijn moeder:

"Mam, ik heb een beetje pijn."

Ik wilde melk drinken. Mijn moeder gaf mij een glas melk. Nadat ik de melk had opgedronken, leek de pijn even minder te worden. Maar zodra ik liep, voelde ik opnieuw een scherpe pijn. De pijn in mijn buik was niet te beschrijven.

Mijn moeder zei:

"Ga maar even slapen. Je vader haalt bij de winkel beneden in de buurt een pijnstillertje."

De winkel was in de lagere wijk. Nadat ik de warme melk had gedronken, viel ik even in slaap.

Midden in de nacht werd ik wakker met een enorme pijn. Ik schreeuwde zo hard dat de hele buurt wakker werd en zich afvroeg wat er aan de hand was.

Ook iedereen in huis stond meteen op. Ik schreeuwde:

"Ik ga dood!"

Mijn moeder, mijn vader en iedereen thuis raakten plotseling in paniek.

Mijn vader vroeg aan mijn moeder:

"Wat moeten we doen?"

Mijn grootvader werd midden in de nacht uit zijn slaap gehaald. Het was ontzettend koud buiten.

Mijn grootvader en mijn tante kwamen naar ons toe. Ik

zei tegen mijn grootvader:

"Opa, breng mij naar het ziekenhuis. Ik ga dood."

Hij zei:

"Kom, we gaan."

Ik kon niet eens meer lopen. Zodra ik opstond, voelde ik overal pijn. Mijn moeder en mijn tante pakten mij bij mijn armen en hielpen mij overeind. Op dat moment begon ik te braken.

Iedereen was geschrokken. Ze brachten mij snel naar de auto. Toen ik eenmaal zat, leek de pijn na het overgeven iets minder te worden.

We vertrokken. Het ziekenhuis was twintig kilometer verder...

Toen we aankwamen, vroeg mijn opa:

"Zullen we teruggaan? Is de pijn minder geworden?"

Ik antwoordde:

"Breng mij naar het ziekenhuis."

Daarna zweeg ik weer. Ik kon zelfs niet meer praten. Iedereen was geschokt. Ik, die normaal nooit stil kon zitten zonder te praten, was stil geworden. Dit was niet normaal.

Toen we bij het ziekenhuis aankwamen, kwamen we 's nachts bij de spoedeisende hulp aan. Om mij uit de auto te halen, pakten mijn moeder en vader mijn armen vast. Bij elke stap die ik zette, schreeuwde ik opnieuw. De pijn was ondraaglijk. Dit was geen gewone pijn.

De artsen op de spoedeisende hulp namen mij niet op, omdat ik jonger dan achttien jaar was. Ze vertelden ons dat er een kinderziekenhuis was geopend naast het vrouwen- en geboortenziekenhuis en dat we daarheen moesten gaan.

Bij elke stap die ik zette, werd de pijn erger. Ik schreeuwde het uit van de pijn.

We kwamen aan bij het kinderziekenhuis. Mijn moeder en vader zouden mij weer uit de auto helpen. Op het moment dat ik probeerde uit te stappen, begon ik opnieuw te schreeuwen van de pijn.

We gingen de spoedeisende hulp van het kinderziekenhuis binnen. Het was inmiddels twaalf uur 's nachts. Er was alleen een dienstdoende arts aanwezig. De arts vroeg wat er met mij aan de hand was. Mijn moeder vertelde wat er was gebeurd.

De arts stuurde mij meteen voor een nachtelijk onderzoek en röntgenfoto's. Daarna werd ik opgenomen in het ziekenhuis.

Er werden direct foto's gemaakt en daarna gingen we naar de dokter. Ik lag inmiddels op een brancard en voelde mij iets rustiger.

Er kwam een vrouwelijk arts met blond haar en een klein postuur. Zij zei dat ze op de foto's niets duidelijk kon zien. Ik vertelde dat mijn buik pijn deed. Elke keer als iemand mijn buik aanraakte, werd de pijn erger.

De vrouwelijke arts ging weg. Tien minuten later kwam er een mannelijke arts. Hij vertelde mij dat ik een blindedarmontsteking had. Hij zei dat ik opgenomen zou worden in het ziekenhuis en dat ik de volgende ochtend om 10.30 uur geopereerd zou worden.

Nadat mijn opname geregeld was, gingen mijn vader en mijn opa, die vrachtwagenchauffeur was, terug naar het dorp. Mijn moeder en ik bleven in het ziekenhuis.

Ik kreeg een infuus in mijn rechterarm. Ze voegden pijnstillers toe aan het infuus. De pijn werd iets minder.

Om mijn linkerarm zat een bandje waarop "blindedarmontsteking" stond. Op het bandje stond ook het tijdstip van mijn operatie.

Maar ik was bang om geopereerd te worden. Ik was bijna nooit ziek geweest. Zelfs in de winter had ik het niet snel koud. Ik was iemand die sterk was en bijna nooit ziek werd. Ik voelde mij soms alsof ik zeven levens had.

Naar het ziekenhuis gaan was voor mij iets heel moeilijks.

De volgende ochtend kwamen de verpleegkundigen

en artsen. Voor de operatie kwamen ook mijn opa, mijn vader en mijn oma Elif naar mij toe.

Ze probeerden mij de operatiekleding aan te trekken. Ik was bang.

Ze trokken mij helemaal uit. Ik schaamde mij erg. Het was de eerste keer in mijn leven dat ik zoiets meemaakte. Ik voelde mij ontzettend ongemakkelijk en schaamde mij heel erg.

Daarna kwam de verpleegkundige mij halen om mij naar de operatiekamer te brengen.

Ze had blond haar en een vriendelijke glimlach. Ze probeerde mij aan het lachen te maken, zodat ik mijn angst kon overwinnen.

Samen met mijn moeder, mijn vader, mijn opa en mijn oma kwamen we tot aan de ingang van de operatiekamer. Zij bleven buiten en ik ging naar binnen.

Ik ging samen met de blonde verpleegkundige de operatiekamer binnen. Ze legden mij op de operatietafel. Mijn armen en benen werden vastgemaakt. Alles wat ik aan had, werd uitgetrokken. Ik lag helemaal naakt.

De dokter stelde mij vragen om mij gerust te stellen. Hij vroeg bijvoorbeeld: "Hoeveel is veertig keer vijf?" Ook vroeg hij of ik een vriendin had. Hij probeerde mij af te leiden en mij gerust te stellen.

Daarna kreeg ik een injectie. Ik keek omhoog naar de lampen boven mij. Vanaf dat moment herinner ik mij niets meer.

Toen ik mijn ogen weer opendeed, was de operatie voorbij. Mijn moeder zat naast mijn bed.

Mijn oma, opa en vader waren teruggegaan naar het dorp.

Langzaam werd ik weer wakker. Mijn opa belde mijn moeder om te vragen hoe het met mij ging.

"Ökkeş is net uit de operatie gekomen. Hij wordt langzaam wakker," zei mijn moeder.

Daarna gaf mijn moeder de telefoon aan mij.

"Hoe gaat het?" vroeg mijn opa alleen maar.

"Ik voel mij iets beter dan gisteren, opa," antwoordde ik.

Het was donderdag. De operatie had ongeveer twee uur geduurd. Het wakker worden na de narcose ging niet gemakkelijk. Ik had moeite om weer helemaal bij bewustzijn te komen.

De dokter en de blonde verpleegkundige kwamen langs en spraken met mijn moeder. Normaal gesproken mochten mensen die aan hun blindedarm waren geopereerd het ziekenhuis snel verlaten.

Ze vroegen aan mijn moeder:

"Wilt u dat hij naar huis gaat?"

Mijn moeder antwoordde:

"Wij komen uit een dorp. Ons dorp ligt ver weg, veertig kilometer van het ziekenhuis. Als het mogelijk is, laat hem dan in het ziekenhuis blijven."

De dokter zei:

"Prima, hij mag blijven totdat hij volledig hersteld is."

Het zou mijn tweede nacht in het ziekenhuis worden. Ik had alleen een laken over mij heen en droeg nog steeds geen kleding. Ik kon zelfs niet naar het toilet gaan. Opstaan was voor mij onmogelijk.

Mijn moeder deed alles wat ze kon voor ons. Moeder zijn is één van de moeilijkste dingen ter wereld. Vrouwen zijn de meest heilige zon die op de mensheid is geboren.

Ze zorgde voor mij. Wanneer ik haar verdrietig zag, vergat ik mijn eigen pijn.

Vanbinnen vocht ik met mezelf. Waarom ben ik ziek geworden? Waarom maak ik mijn moeder verdrietig?

Donderdag, vrijdag en zaterdag gingen voorbij.

Zaterdagavond kwam mijn oom Ekrem mij bezoeken. Voor een zieke persoon is moreel en steun heel belangrijk.

Op zondag kwam mijn tante Selbi met haar echtgenoot

en haar kinderen...

Mijn tante Niyar en haar familie kwamen op bezoek.

De eerste keer dat ik kennismaakte met kiwi was toen ik twaalf jaar oud was. Mijn tante had het meegenomen toen ze mij in het ziekenhuis kwamen bezoeken.

In mijn ziekenhuisbed droeg ik voor het eerst een voetbalshirt.

Ze hadden een shirt van Fenerbahçe SK voor mij gekocht. Mijn tante Niyar schildte de kiwi en gaf hem aan mij.

Toen ik de kiwi voor het eerst zag, dacht ik dat het een aardappel was.

Daarna schildte mijn tante hem en zei:

“Dit is een kiwi.”

Tot op de dag van vandaag kan ik de smaak ervan nog steeds op mijn tong voelen.

Het werd maandag. Mijn opa en oma kwamen opnieuw naar het ziekenhuis.

Mijn opa reed met een schoolbus. Vanuit het dorp gingen ze eerst naar Burç en daarna kwamen ze langs het ziekenhuis om mij te bezoeken en mij moed te geven.

Voor het eerst in mijn leven leerde ik een blonde vrouw kennen. Zij was de verpleegkundige.

Ik was twaalf jaar oud en lag in het ziekenhuis. Zij zorgde voor mij.

De blonde verpleegkundige zorgde zo goed voor mij. Haar hart was nog mooier dan haar uiterlijk.

Elk uur kwam ze bij mij kijken en vroeg ze:

“Hoe gaat het nu met je?”

Samen met mijn moeder probeerde ze mij weer te laten lopen. Ze hielpen mij stap voor stap om sterker te worden.

Bij de andere patiënten zorgde ze niet op dezelfde manier als bij mij.

Andere patiënten vroegen aan mijn moeder:

“Wie zijn jullie dat deze verpleegkundige zoveel aandacht aan jullie geeft?”

Maar wij waren eigenlijk gewoon gewone patiënten.
Een week lang zorgde zij op een buitengewone, bijna onvoorstelbare manier voor mij.

Zelf haalde ze ook mijn hechtingen eruit. Ik had vijf hechtingen aan de rechterkant van mijn buik.

Ze vroeg steeds:
"Doet het pijn?"

Ze deed alles wat ze kon om ervoor te zorgen dat ik geen pijn zou voelen.

Ze haalde mijn vijf hechtingen in ongeveer een uur voorzichtig weg, alleen maar zodat ik zo min mogelijk pijn zou hebben.

Vanaf die dag kreeg ik in mijn leven een bijzondere waardering voor mensen met blond haar.

Op donderdag zou ik uit het ziekenhuis worden ontslagen.

We vroegen de dokter hoe mijn situatie was en of ik later nog terug moest komen voor controle.

De dokter zei:
"Je bent voldoende hersteld. Je hoeft niet meer terug te komen voor controle. Let goed op jezelf. Blijf weg van koolzuurhoudende dranken, pittig eten en harde voedingsmiddelen."

Ik nam afscheid van het ziekenhuis, maar ik ben de verpleegkundige nooit vergeten.

"Wat ben ik blij dat ik jou heb leren kennen, zuster."

Mijn opa, mijn vader en mijn oma kwamen samen met mijn moeder naar het ziekenhuis om mij op te halen.

Vanaf die dag begreep ik hoe belangrijk gezondheid is. Zonder gezondheid is niets mogelijk.

Ik kreeg ook een doktersverklaring voor school en werd als afwezig met toestemming beschouwd. Ik bleef een maand weg van school en zorgde heel goed voor mezelf.

Ik heb een bijzondere eigenschap: soms weet ik mensen voor mij te winnen.

Alles begint met een glimlach.

Ik wist niet dat ik door zoveel mensen geliefd was.

Toen de mensen in ons dorp hoorden dat ik ziek was geworden, kwamen ze langs. Vooral mijn vrienden kwamen mij bezoeken. In ons dorp met ongeveer honderdvijftig huishoudens kwamen bijna honderd families bij mij op bezoek.

Mijn ouders noteerden wie er allemaal was gekomen.

Voor mij was het iets ongelooflijks. Misschien waren er ook mensen bij die niet van mij hielden. Misschien waren er zelfs mensen die dachten: "Het is goed dat hij ziek is geworden."

Maar toch was de aandacht die ik kreeg iets wat ik nooit zal vergeten. Het was een gevoel dat moeilijk te beschrijven was.

Ook mijn oma Ayşe zorgde na mijn thuiskomst heel goed voor mij.

Ik begon te merken dat mijn naam Ökkeş voor mij soms een positieve betekenis had. De liefde en aandacht die ik kreeg van mijn oma Ayşe waren één van de grootste bronnen van geluk en rust in mijn leven.

Toch wens ik dat er op de wereld helemaal geen ziekten zouden bestaan.

Mijn herstelperiode was inmiddels voorbij.

Maar mijn leven werd niet meer helemaal zoals vroeger. Ik, die vroeger nooit snel kou voelde, begon de kou in mijn leven ineens wel te voelen.

Denk niet te makkelijk over een operatie. Elke behandeling heeft niet alleen goede gevolgen, maar kan ook bijwerkingen hebben.

Bij mij bleef het snel koud krijgen als een bijwerking achter.

Soms heb ik het zelfs in de zomer koud terwijl het warm is. Aan de ene kant zweet ik, terwijl ik aan de andere kant het koud heb.

Nieuwsgierigheid En Omgaan Met Mensen

Alles wat ik zie, hoor en meemaak in het leven roept een gevoel van nieuwsgierigheid bij mij op. Het blijft door mijn hoofd gaan en mijn gedachten komen nooit helemaal tot rust.

Ik heb altijd sociale ideeën gehad. Als iets niet op één manier lukt, denk ik: er moet een andere manier zijn. Is er geen gemakkelijkere of moeilijker oplossing? Er moet een methode bestaan.

Ik kijk geen series en sinds mijn jeugd ben ik eigenlijk weinig geïnteresseerd geweest in televisie.

Maar als het om nieuws gaat, moet ik altijd een manier vinden om het te volgen.

Niet altijd, maar soms hadden mijn broer en ik ruzie. Ik wilde het nieuws kijken, terwijl mijn broer liever naar andere zenders keek.

Voor mij was het luisteren naar en volgen van het nieuws heel belangrijk. Voor mijn broer was dat minder belangrijk.

Daarom heb ik sinds mijn jeugd interesse gehad in politiek.

Terwijl ik nieuwsgierig was naar veel dingen, waren mijn broers en zussen juist het tegenovergestelde. Zij hadden bijna nergens interesse in.

Binnen mijn familie was ik degene met een sterke nieuwsgierigheid, een groot gevoel voor gelijkheid en een sterk politiek bewustzijn.

Mijn enige probleem was dat ik klein van stuk was. Maar ik had geen enkel probleem met mijn verstand.

Met iemand die geen nieuwsgierigheid in zich heeft, heb ik weinig kans om elkaar echt te begrijpen.

Maar nieuwsgierigheid moet wel gebaseerd zijn op logisch nadenken.

Wat is juist en wat is verkeerd?
Waarom is iets verkeerd geworden? Wat is de reden daar-

achter?

Door welk resultaat is iets juist geworden?

Welke bijdrage levert het aan de mensheid?

Mensen die zonder eigenbelang nieuwsgierig zijn, worden volgens mij menselijker.

Als nieuwsgierigheid alleen ontstaat voor persoonlijk voordeel en vanuit individualisme, dan heet dat volgens mij egoïsme.

Nieuwsgierigheid moet gericht zijn op het welzijn van de samenleving. Wanneer mensen dit samen delen, kunnen mooie dingen zich gemakkelijker ontwikkelen.

Lang leve nieuwsgierigheid.

Lang leve het vermogen om vragen te stellen.

Met mensen die nieuwsgierig zijn en nadenken, kunnen we een goede weg vinden.

Met mensen die alles aan het lot overlaten, bereik je niets.

Uiteindelijk blijven er alleen mensen over die anderen volgen zonder zelf na te denken.

Er moet nieuwsgierigheid zijn, maar voor mooie en goede dingen.

Hoe Was Mijn Jeugd?

Ik was een heel ondeugend kind, zelfs zo ondeugend dat het moeilijk te vertellen is.

Zelfs als je mij met een touw zou vastbinden, zou ik niet stil blijven zitten. Ik was een kind dat nooit moe werd.

Op school, thuis en overal waar ik kwam was ik altijd actief. Ik kon niet stilzitten, ik was voortdurend aan het rennen en bezig.

's Nachts ging ik soms stiekem van huis naar de velden en boomgaarden en kwam ik daarna weer terug.

Niemand thuis merkte er zelfs iets van. Er zat altijd een zoektocht in mij, altijd het verlangen om verder te gaan.

Ik was altijd op zoek naar iets anders. Ik wilde anders zijn en werkte er hard voor om dat te bereiken.

Als mijn verlangen om anders te zijn alleen gericht was geweest op het worden van een goede leerling, dan had ik misschien heel gemakkelijk advocaat of ingenieur kunnen worden.

Maar ik kon mijn enorme energie, mijn bijzondere beweeglijkheid en mijn manier van denken niet omzetten in succes.

Ik ging met mijn vader mee en werkte de hele dag op het land, net als hij. Zonder moe te worden en zonder op te geven. Ik had een enorme hoeveelheid energie.

Ik kon veel dingen tegelijk doen. Ik ging naar school en werkte in het weekend op het land.

Mijn grootste probleem was dat ik, als ik maar vijf minuten stilzat, meteen in slaap viel.

Als mijn energie en beweging doorgingen, kon ik wel twintig uur achter elkaar op mijn benen blijven.

Mijn seksuele bewustwording begon eerder dan bij de meeste leeftijdsgenoten. De onderwerpen waarover ik sprak, vonden zij soms vreemd of zelfs beschamend. Snel zijn en vooruit willen gaan zat in mijn karakter.

Er zit in mijn genen iets dat verder gaat dan alleen snel

zijn.

Dat ik klein van lengte ben, hield mij ook niet tegen. Om de één of andere reden kwamen de blikken van mensen vaak snel naar mij toe. Ik deed dat niet bewust.

Ik lifte vaak van het dorp naar de stad en van de stad terug naar het dorp.

Mijn moeder en vader wisten daar niets van.

Als ik naar het land of de boomgaard ging, koos ik altijd andere wegen wanneer ik alleen was. Ik ging via de ene weg en kwam via een andere weg terug.

Hoe meer ik probeerde niet op te vallen, hoe meer mensen mij juist opmerkten.

De mensen met wie ik sprak, zeiden vaak over mij: "Hij is jong, maar hij gedraagt zich alsof hij ouder is."

Ik wilde nooit veel met leeftijdsgenoten rondhangen. Ik wilde liever samen zijn met oudere mensen, met hen praten en naar hun verhalen luisteren.

Mijn opa Ahmet en mijn oma Ayşe waren voor mij in dit opzicht heel bijzonder.

Ik vroeg mijn opa vaak hoe ik op een andere manier met mensen kon praten.

Ik was nog een kind, maar tegelijkertijd was ik heel actief en ook opvallend volwassen voor mijn leeftijd.

Maar als ik vandaag naar mezelf kijk, zie ik dat mijn kindertijd nog steeds doorgaat.

Er zit nog altijd een kinderlijk enthousiasme in mij dat nooit is verdwenen.

Ik ben nooit helemaal volwassen geworden.

Mijn Middelbareschooljaren

Tijdens mijn vier jaar op de middelbare school verzamelde ik veel ervaringen. Ik ontmoette mensen die mijn leven en mijn toekomst zouden beïnvloeden.

Ik maakte vriendschappen die ik met woorden nauwelijks kan beschrijven.

Ik kreeg ook een disciplinaire straf en werd twee dagen van school gestuurd.

Ik koos voor een beroepsopleiding. Ik liep stage, en dat was ook nog een betaalde stage in één van de grootste districten van Turkije. Daar deed ik veel ervaring op.

Ik ontmoette ook mensen die later een negatieve invloed op mijn leven zouden hebben.

Op het gebied van onderwijs zag ik in mijn eerste jaar veel tekortkomingen bij mezelf. Ik had veel harder en meer moeten werken.

Toch ging ik op de één of andere manier door naar het tweede jaar.

In het tweede jaar moesten we een studierichting kiezen. Op school waren er verschillende richtingen, zoals exacte vakken, sociale vakken, economie, kinderonwikkeling en computerprogrammering.

Ik koos voor computerprogrammering.

Ik dacht bij mezelf: in mijn familie was de zoon van mijn tante een technisch ingenieur in de informatica. Misschien was dit ook een goede richting voor mij.

Daarom koos ik voor de richting IT.

Een belangrijke reden was dat je in het vierde jaar stage kon lopen. Je ging twee dagen naar school en drie dagen liep je stage. Die mogelijkheid hadden de gewone theoretische richtingen niet.

Omdat ik niet iemand was die alleen maar in de schoolbanken wilde zitten, koos ik bewust voor de richting informatica.

Als ik een andere richting had gekozen, had ik deze

kans niet gehad.

Daarnaast zou ik na mijn opleiding, ook al was het maar een beetje, een beroep hebben waarmee ik iets kon doen. In andere richtingen was die mogelijkheid minder aanwezig.

Daarom koos ik hiervoor. Achteraf gezien ben ik blij dat ik deze keuze heb gemaakt. Als ik er vandaag op terugkijk, was het een grote vooruitziende beslissing.

Later ontmoette ik op school Ayvaz Burçkan, de persoon die de school had laten bouwen en in Nederland woonde.

Daarna deden mijn broer en ik samen de tuinwerkzaamheden voor Ayvaz Burçkan.

Onze schooldirecteur Mehmet İşler had tegen hem gezegd:

“Ayvaz Bey, geef Ökkeş een kans. Misschien kan hij in de weekenden helpen met uw tuinwerk.”

Voor ons was het zowel een kans als soms ook een uitdaging.

In het weekend begonnen mijn broer en ik het werk van Ayvaz Burçkan te doen.

Zelfs wanneer hij terug was gegaan naar Nederland, gaf hij ons instructies over wat er moest gebeuren. Wij voerden die taken samen uit en verdienden zo wat geld voor onze schoolkosten.

Tijdens de zomervakantie deden wij het tuinwerk voor Ayvaz Burçkan.

Ik kan veel dingen in de landbouw: van het enten van jonge bomen tot het opkweken van nieuwe planten. Bomen zijn mijn beste vrienden. Werken met de aarde geeft mij geluk.

In het derde jaar hadden we op school ook een onderzoeksklas die was geopend.

Ik hield mij ook bezig met het printwerk in de computerklas. Leraar Mustafa was begonnen met dit project en

er was een systeem waarbij leerlingen om de beurt verantwoordelijk waren.

Meestal was ik degene die dit werk het vaakst deed. Ik heb een goed commercieel inzicht.

Ik probeer elke taak die mij wordt gegeven zo goed mogelijk uit te voeren.

De inkomsten van dit werk gebruikten we ook voor de school.

Voor mij was het tegelijkertijd een kans om met mensen te communiceren en nieuwe ervaringen op te doen.

Ik heb een belangrijke herinnering die ik nooit zal vergeten.

Onze adjunct-directeur, Mehmet Emin Aktaş, kwam naar mij toe. Hij zei dat hij iets moest afdrukken op de printer.

Ik zei:

“Prima, leraar, maar met één voorwaarde: u betaalt voor de afdrukken die u maakt, net als iedereen, net als de andere leerlingen.”

Hij reageerde helemaal niet boos en we gingen verder. Hij liet twee pagina's afdrukken.

Ik zei:

“Leraar, het kost tien kuruş per pagina.”

Hij zei:

“Neem maar vijftig kuruş van mij.”

Eerst was ik bang. Hij had namelijk een zeer streng karakter.

Maar daarna zag ik dat hij een zeer rechtvaardig persoon was.

Hij zei:

“Natuurlijk moet je het ook van mij vragen. Als je geld vraagt aan leerlingen, moet je het ook aan mij vragen. Anders zou dat niet eerlijk zijn.”

Vanaf die dag begreep ik dat eerlijk en rechtvaardig zijn waarde heeft.

Hij riep mij vaak bij zich. Wanneer ik problemen had, was hij één van de mensen die het beste voor mij zorgde.

Hij zei tegen mij:

“Wees eerlijk, mijn jongen. Misschien vroeg je om het geld omdat je bang was voor mij, maar je hoeft niet bang te zijn. Jij hebt een taak en je moet je taak uitvoeren. Als ik ook maar een mens ben, moet ik jou juist bedanken omdat je jouw verantwoordelijkheid neemt.”

Maar veel van mijn leraren mochten Mehmet Emin Aktaş niet. Zij vonden hem te streng, omdat hij altijd wilde dat alles zo goed mogelijk werd gedaan.

Het belangrijkste dat hij mij leerde, was dat ik niet bang moest zijn om mijn recht te vragen.

Hij zei:

“Vraag je recht, ook als het om een leraar gaat. Als ik als leraar onrechtvaardig handel, kan ik niet van jou verwachten dat jij eerlijk bent.”

Er bestaan goede mensen zoals Mehmet Emin leraar in dit leven.

Ook Mustafa Salman was belangrijk voor mij.

Alles wat een bijdrage levert aan de mensheid, daar begon ik mij vrijwillig voor in te zetten.

Voor mij was dit ook een zeer goede ervaring.

Mijn relaties met mensen werden steeds beter.

Elke dag zei ik tegen nieuwe mensen hallo. Ik leerde niet alleen mensen uit mijn eigen klas kennen, maar ook leerlingen uit andere klassen.

Met slechts een klein aantal van hen heb ik een blijvende band opgebouwd. Toch herinneren veel mensen mij nog steeds.

Ik sprak vaak over politieke onderwerpen: vrijheid en democratie.

Iedereen op school kende mij. Ze zeiden:

“Ökkeş is links.”

Daarmee bedoelden ze dat ik sympathie had voor CHP.

Ik wist hoeveel parlamentsleden Gaziantep had, hoeveel zetels elke partij had en wie de ministers waren en waar zij vandaan kwamen.

Buiten de lessen om hield ik mij met van alles bezig: politiek, landbouw, rondrennen, enthousiasme en alles wat er op school gebeurde.

Zelfs als ik niet op school was, kreeg ik die dag nog nieuws te horen. Wie verliefd was geworden, wie met wie uit elkaar was gegaan, wie aan wie een versierde beker cadeau had gegeven.

Tijdens de lessen sliep ik meestal. De leraren waren er inmiddels aan gewend en zeiden er niets meer van.

Ze zeiden vaak:

“Ökkeş komt naar school om uit te rusten.”

Maar als het over een onderwerp ging dat mij interesseerde, was ik zo scherp als een mes.

Soms voelde ik mij alsof ik een levende dode was.

Sommige vrienden noemden mij ook zo: “de levende dode.”

Mijn goede vriend en broer in mijn hart, Arif Div, noemde mij “dronken opa”.

Arif betekent veel voor mij. Ik draag een grote liefde voor hem in mijn hart.

Arif had een avontuurlijk leven.

Laat mij vertellen hoe ik Arif heb leren kennen.

Arif kwam in de klas Economie & Maatschappij terecht. Hij had tatoeages op zijn armen.

Ik liep tijdens bijna elke pauze even naar die klas.

Daar zaten Hüseyin Özbiçki, Halil İbrahim Kınacı en Yunus Kaya.

Ik wilde deze vrienden even begroeten en daarna weer weggaan.

Toen zag ik achter in het lokaal een jongen alleen zitten. Niemand ging naar hem toe.

Ik liep meteen naar hem toe en zei:

"Welkom, lieve broer. Ik ben Ökkeş Yıldırım. Voel je niet alleen. Wie ben jij?"

Hij antwoordde:

"Ik ben Arif Div."

Ik zei:

"Jij bent mijn broer. Voel je nooit alleen. Wat wil je drinken? Waar kom je vandaan?"

Hij zei:

"Ik kom uit het internaat, uit het centrum van de stad. Ik ben blij dat ik jou heb leren kennen. Niemand kwam naar mij toe."

Later werden veel mensen met Arif bevriend, zelfs beter dan met mij.

Natuurlijk maakte mij dat heel gelukkig.

Ik kan het niet verdragen om een verdrietig persoon te zien.

Wanneer ik iemand verdrietig zie, moet ik meteen proberen te helpen.

Als ik niet ingrijp, voel ik die dag een grote pijn vanbinnen.

Uiteindelijk zijn we allemaal vreemden voor elkaar.

We zijn allemaal...

Als we elkaar niet zouden benaderen en geen contact met elkaar zouden zoeken, zou de wereld onleefbaar worden.

God heeft de mensen geschapen, maar mensen creëren schoonheid. Daar heb ik altijd in geloofd.

Waarom zou iemand verdrietig moeten zijn?

Iedereen is gelijk. Mensen zouden zo veel mogelijk gelijk behandeld moeten worden.

Waarom duwen we mensen richting onderdrukking, pijn en eenzaamheid?

De liefde die ik voor Arif voel, is heel bijzonder voor mij.

Ik voelde tegelijkertijd dat de samenleving hem veel

pijn had gedaan. Misschien komt dat ook doordat ik een Vissen ben. Mijn gevoelens zijn sterk ontwikkeld.

Wanneer ik 's ochtends wakker word, kan ik vaak voorspellen hoe de dag zal verlopen.

Tegenover elke moeilijkheid probeer ik altijd met een glimlach te staan.

Toen ik bleef zitten op school, werd ik niet verdrietig. Toen ik overging naar een volgende klas, was ik ook niet overdreven blij.

Als ik iemand gedag kan zeggen en iemand aan het lachen kan maken, dan ben ik gelukkig.

Veel liefde aan al mijn mooie vrienden.

Heb lief, word geliefd, stel vragen, veroordeel niet, maar zoek oplossingen.

Problemen hebben geen behoefte aan kritiek; ze hebben behoefte aan oplossingen.

Ja, Andere Kanten Van Mijn Leven

Sommige zomervakanties verbleef ik ook in korancursussen.

In de zomervakantie van 2007 verbleef ik in de Korancursus van Burç.

Mijn opa zei tegen mij:

“Mijn jongen, word iemand met verschillende kanten.”

Daarom stuurde hij mij ook naar een korancursus.

Voor mij was het natuurlijk een goede levenservaring.

Toen ik tien jaar oud was, leerde ik om zonder mijn familie te leven en mijn eigen verantwoordelijkheid te nemen.

Het was de eerste keer dat ik buiten ons huis verbleef en samenleefde met mensen die ik niet kende.

In het begin was dat een vreemd gevoel.

Als je vraagt hoe vreemd het was, kan ik een voorbeeld geven:

Het voelde een beetje zoals het gevoel dat je krijgt wanneer je voor het eerst de hand van een meisje vasthoudt.

Tenminste, zo voelde het voor mij.

Op maandagochtend maakte mijn moeder een tas klaar met mijn kleding.

Samen namen mijn broer en ik de bus vanuit het dorp naar Burç.

Vanaf de bushalte liepen we naar de korancursus.

Sommige leraren kenden mijn broer. Hij stelde mij aan hen voor.

Maar door mijn drukke en actieve karakter zorgde ik al op de eerste dag voor problemen.

Ze legden ons de regels uit: de lestijden, de gebedstijden, de maaltijden, de schoonmaaktijden en het systeem van corvee.

Daarna gingen we naar de slaapzaal...

Ze vertelden ons waar de slaapzaal was, hoe laat we moesten slapen en hoe laat we moesten opstaan. Ze wezen

ons de plaatsen van onze bedden aan en lieten zien waar onze kledingkasten stonden.

Zo begon mijn leven in de cursus.

Voor mij was dit iets compleet nieuws.

De eerste drie tot vijf dagen zei ik bijna niets. Ik probeerde eerst de omgeving te leren kennen. Ik hield mij rustig, raakte niemand lastig en ging niet veel met anderen om.

De warme en open Ökkes was even verdwenen.

Natuurlijk moest ik mij een beetje afstandelijk opstellen. Ik maakte dit voor het eerst mee en verbleef in een internaat met zestig mensen. Daarom probeerde ik voorzichtig te zijn.

Elke ochtend stonden we op voor het ochtendgebed. We baden vijf keer per dag.

Voor mij was het niet heel moeilijk om hieraan te wennen.

In de weekenden ging ik terug naar huis, naar het dorp.

Tijdens de drie maanden durende Korancursus beleefde ik veel eerste ervaringen.

Ik at voor het eerst chocolade die uit Duitsland kwam.

De moeder van een vriend van mij woonde in Duitsland.

De ouders van mijn vriend waren gescheiden. Zijn moeder kwam naar de cursus om haar kind te bezoeken en bracht ook chocolade voor ons mee.

Vanaf die dagen ontstond in mij een droom over Duitsland en Europa.

Ik wilde Berlijn heel graag zien.

Die chocolaatjes waren ontzettend lekker. Wanneer ik eraan terugdenk, komen die momenten weer voor mijn ogen.

Bij het afscheid hilde zijn moeder. Ze omhelsde haar kind en kuste hem voordat haar nieuwe echtgenoot het zag.

Voor een moeder die haar kind maar één keer per jaar ziet, zijn zulke afscheidsmomenten ontzettend moeilijk.

Denk daarom alsjeblieft duizend keer na voordat je kinderen krijgt. Doe dat pas wanneer je er echt klaar voor bent.

Als je uit elkaar gaat of als je relatie grote problemen heeft, denk dan goed na voordat je kinderen krijgt.

Wanneer een vader en moeder uit elkaar gaan, kan dat voor kinderen een vorm van lijden worden.

Een scheiding kan soms pijnlijker zijn dan de dood, vooral wanneer er kinderen tussen staan.

Iedereen vindt uiteindelijk een nieuw thuis, maar kinderen blijven vaak achter met verdriet en pijn.

Dit waren mijn herinneringen aan de Korancursus van Burç.

Mijn Stagejaren

In 2014 moest ik aan het einde van mijn schooltijd mijn stageplek kiezen.

Ik dacht na: ik moest eigenlijk stage lopen op een plek binnen de computersector. Maar ik wilde dat het niet zo maar een goede plek zou zijn; ik wilde een plek die beter was dan goed.

Terwijl ik hierover nadacht, vroeg ik advies aan de heer Yusuf Dalkılıç.

Yusuf abi zei tegen mij:

“Vraag het aan Ayvaz. De zoon van onze tante heeft een groot netwerk.”

Ik vertelde het aan Ayvaz Burçkan.

Hij vroeg mij:

“Waar zou je stage willen lopen? Wat voor soort plek zoek je?”

Ik antwoordde:

“Ik wil graag bij een officiële instelling stage lopen.”

Hij belde meteen de directeur van de afdeling Schrijfwaren van het districtskantoor van Şahinbey.

De directeur zei natuurlijk:

“Ayvaz Bey, kom morgen langs, dan praten we.”

De volgende ochtend gingen een vriend van mij en ik samen naar de stad.

De neef van Ayvaz Burçkan, Mehmet Karalar, mijn klasgenoot Fatih en ik gingen naar de directeur van de afdeling Schrijfwaren.

Toen ik daar zat, was ik door de spanning zo zenuwachtig dat ik bijna niet kon praten.

Daarna stelde de directeur mij gerust.

Hij zei:

“Vandaag kun je misschien niet goed praten van de spanning, maar later zal je vanzelf opengaan.”

We maakten onze aanvraagdocumenten klaar.

Deze werden voorgelegd aan districtsgouverneur

Uğur Turan. Hij keurde onze aanvraag meteen goed.

Hij gaf ons ook allebei een boek cadeau.

Het boek dat hij voor mij signeerde was **Kutadgu Bilig**.

Het was de eerste keer in mijn leven dat ik een gesigneerd boek cadeau kreeg.

We maakten foto's, namen afscheid en verlieten het districtskantoor.

Daarna gingen we naar het centrum van de stad.

Ayvaz Burçkan kocht voor ons allebei een overhemd en een parfum als cadeau.

Dat betekende heel veel voor mij.

Toen ik thuiskwam, vertelde ik het aan mijn vader en moeder. Niemand kon het geloven.

"Ons kind gaat stage lopen in één van de grootste districten van Turkije. Ongelooflijk, onze ondeugende Ökkeş!"

Het was bijna niet te bevatten.

Voor mij betekende dit ook een grote verantwoordelijkheid.

Ik moest mijn werk zo goed mogelijk doen. Ik moest harder werken.

Er waren ook studenten van andere scholen.

Sommigen kwamen van privéscholen met speciale aanbevelingen.

Mijn taak was heel moeilijk. Het was bijna niet uit te leggen.

Door de spanning en de angst of ik het wel zou kunnen, kon ik 's nachts tot de ochtend niet slapen.

Er zat zowel angst als trots in mij.

De gedachte was:

"Waar gaat die jongen die niemand serieus nam nu stage lopen?"

Met deze zorgen liep mijn zomervakantie ten einde.

Hoe dichterbij de startdatum kwam, hoe groter mijn spanning en angst werden.

Soms werd ik wakker uit mijn slaap.

Ik kon zelfs mijn hartslag horen.
Er zat zoveel stress en spanning in mij.
Als het mij niet zou lukken, zou ik voor mijn gevoel
een grote kans verspillen.
De school begon weer.
Ik ging naar mijn stageplek.
Op de tweede dag gebeurde er iets wat mij enorm ver-
raste.

Toen het hoofd van de administratie van de stichting
mij zag, zei ze:

“Ben jij niet de zoon van Sait Ağabey?”

“Ja, dat klopt. Wat is er, Tülay abla?” vroeg ik.

“Ik ken je vader,” zei ze.

“Dat kan bijna niet, abla,” antwoordde ik.

“Jawel. Jullie zijn met vier kinderen,” zei ze.

Daarna noemde ze de naam van mijn moeder en de na-
men van mijn broers en zelfs de twee namen van mijn zus.

Ik was helemaal in shock.

Hoe kon het dat iemand mijn familie kende, terwijl ik
hem helemaal niet kende?

“Jouw vader werkte vroeger bij het Ministerie van Plat-
telandsdiensten. Ik ken hem van daar. Jij bent als een van
onze kinderen. Ik wens je veel succes. Als je ooit iets wilt
vragen, kom dan gerust naar mij toe.”

Die woorden maakten mij langzaam weer gelukkig.

Ik probeerde elke taak die mij werd gegeven zo goed
mogelijk uit te voeren. Om geen instructies te vergeten,
schreef ik alles direct op.

Ik deed mijn uiterste best om iedere opdracht foutloos
af te ronden.

Voor mij was er niets belangrijker dan een taak die mij
was toevertrouwd zo goed mogelijk uit te voeren.

Drie dagen per week liep ik stage en ik benutte iedere
stagedag optimaal.

Ik werkte hard aan mijn Turks en probeerde mezelf

beter en duidelijker te leren uitdrukken.

Steeds weer vroeg ik: "Wat zijn mijn fouten?" Alleen leren was voor mij niet genoeg; ik wilde mezelf op ieder gebied blijven ontwikkelen.

Ik las elk tijdschrift en iedere krant die ik in handen kreeg. Ik wilde de mensen die in mij geloofden niet teleurstellen en hun vertrouwen waard zijn. Ik kwam uit een klein dorp en probeerde mij met enorme inzet staande te houden in de stad.

's Avonds had ik geen mogelijkheid om in de stad te blijven.

Na mijn werk nam ik de laatste dolmuş naar het dorp Belen. Vanaf daar legde ik de ongeveer vijf kilometer naar mijn eigen dorp, Sarıkaya, af door te liften of te voet. De volgende ochtend stond ik vroeg op om weer met de bus naar de stad te gaan.

Ondanks al deze moeilijkheden gaf ik nooit op.

Hoe zwaarder het leven werd, hoe harder ik werkte. Steeds opnieuw zei ik tegen mezelf: "Ik moet slagen."

Op een dag kwamen Ayvaz Burçkan, die met vakantie uit Nederland was gekomen, en zijn vrouw Üzüle Yenge mij vragen hoe mijn stage verliep.

"Het gaat goed," antwoordde ik.

"Waar verblijf je?"

"Drie avonden per week moet ik naar huis lopen."

"Waarom?"

"Omdat ik geen plek heb om in de stad te overnachten."

Daarop zei Ayvaz Burçkan:

"Blijf dan in mijn huis. Mijn zomerhuis staat leeg."

Hij gaf mij de sleutel van het huis. De volgende dag gingen we er samen naartoe, zodat ik wist waar het was. Het huis lag vlak bij de hoofdweg. Daarmee kwam er eindelijk een einde aan mijn lange, vermoeiende wandelingen.

Vanaf dat moment voelde ik dat ik nóg harder moest

werken. Zoveel mensen steunden mij; ik mocht hun vertrouwen niet beschamen.

Elke taak die Ayvaz Burçkan mij gaf, voerde ik uit met eerlijkheid, grote toewijding en volledige oprechtheid.

Vanaf dat moment werd reizen voor mij veel gemakkelijker. Elke dertig minuten vertrok er een bus naar de stad. Toch stond ik iedere ochtend weer vroeg op. Ik was altijd eerder op mijn stageplek dan de andere stagiairs. Zij woonden in de stad, terwijl ik vijf kilometer buiten de stad verbleef. Maar dat was voor mij geen nadeel meer.

Op een dag vroeg Abdurrah Yiğit mij:

“Waar verblijf je eigenlijk? Je bent elke ochtend als eerste hier. Het is onmogelijk om vanuit je dorp, dat vijfendertig kilometer verderop ligt, zo vroeg aanwezig te zijn. Hoe doe je dat?”

Ik antwoordde:

“Mijnheer de directeur, ik verblijf in het huis van de vrouw van Ayvaz Bey. Zij hebben hun huis voor mij opengesteld. Daarvoor moest ik 's avonds vaak uren lopen, door de regen en de kou. Nu kan ik veel gemakkelijker naar mijn stage komen. Daarom ben ik iedere ochtend vroeg aanwezig. Ik probeer het vertrouwen dat u in mij stelt waard te zijn. Mijn grootste wens is om mijn volk, mijn land en de mensheid zo goed mogelijk te dienen.”

Hij keek mij aan en zei:

“Als Ayvaz Bey zijn huis voor jou heeft opengesteld, dan stel ik mijn hart voor jou open, zolang ik leef. Vanaf vandaag ben jij mijn broer.”

“Ontzettend bedankt, mijnheer de directeur. Ik zal altijd blijven werken om het vertrouwen en de waardering die ik krijg waard te zijn. Dat zal mijn hele leven zo blijven.”

Hij glimlachte en zei:

“Toen je hier begon, durfde je nauwelijks te praten. Nu zie ik dat je groeit. Je stelt vragen, je denkt na en je durft

jezelf steeds meer te laten zien.”

Ik antwoordde:

“Dat is allemaal dankzij de waardering en het vertrouwen dat u mij hebt gegeven, mijnheer de directeur.”

Mijn hele leven heb ik geprobeerd de liefde, het vertrouwen en de waardering die mensen mij gaven waard te zijn. Ik wilde vooral een goed mens worden.

Tijdens mijn stage ontmoette ik iedere dag duizenden mensen. Binnen de grenzen van de wet en vanuit mijn menselijke overtuiging deed ik alles wat ik kon om anderen te helpen.

Ik ben een kind van de republiek die werd gesticht door Mustafa Kemal Atatürk en zijn medestrijders. Daarom zal ik mij altijd inzetten voor de republiek, haar idealen en voor het volk.

Atatürk is mijn rode lijn. Zijn gedachtegoed is het licht dat mijn weg verlicht. Als ik vandaag ben wie ik ben, dan heb ik dat mede aan Atatürk te danken.

Waar ik mij ook bevind, ik zal mij altijd blijven inzetten voor de mensheid. Dat is wat mij wakker houdt. Als ik ooit zou sterven zonder iets waardevols voor de mensheid te hebben betekend, zou ik met een onvervuld gevoel heengaan.

Dankzij alle steun en belangstelling die ik kreeg, probeerde ik iedere taak zo goed mogelijk uit te voeren.

Emin Reyhani uit Hatay was een bijzonder goed mens. Hij hield van zijn werk en behoorde tot de zeldzame mensen die hun vak met grote toewijding en vakmanschap uitvoerden.

Ook ik leerde Emin Abi kennen. Tijdens mijn stage was hij een van de mensen met wie ik met veel plezier samenwerkte en een vriendschap opbouwde. Tot op de dag van vandaag is die vriendschap gebleven.

Ik zeg dit uit de grond van mijn hart: begraaf mijn hart in Hatay en mijn lichaam in Amsterdam. Dat is mijn op-

rechte wens. Emin Abi heeft een blijvende, warme plaats in mijn hart achtergelaten.

Op een dag voelde ik mij tijdens mijn stage plotseling niet goed. Een vriendin van mij, Cansu, liep stage in het ziekenhuis. Ik belde haar.

“Cansu, ik voel me niet goed. Kun je voor mij een afspraak maken bij de KNO-arts? Ik ben onderweg.”

Ik kreeg meteen toestemming om weg te gaan en ging naar het ziekenhuis. Tegen de tijd dat ik aankwam, had Cansu mijn afspraak al geregeld. De arts onderzocht mij en schreef medicijnen voor.

Daarna zei hij:

“Kom over een week terug. Neem dan wel iemand mee die je kan begeleiden, Ökkeş.”

Nadat alles was afgerond, nam ik graag de uitnodiging van Cansu aan om samen een kopje thee te drinken. Vervolgens ging ik terug naar het districtskantoor.

Ik vertelde de directeur wat de arts had gezegd.

Hij antwoordde:

“Wanneer je volgende week teruggaat voor controle, bel mij dan vanuit het ziekenhuis. Ik wil zelf met de arts spreken. Neem geen beslissing voordat ik met hem heb gesproken.”

Op maandag ging ik samen met mijn moeder naar het ziekenhuis. We wachtten totdat ik aan de beurt was. Toen mijn naam werd geroepen, gingen we samen de spreekkamer binnen. In de kamer waren de arts, een verpleegkundige, mijn moeder en ik.

Na het onderzoek verwees de arts mij door voor een scan.

Ik zei beleefd:

“Dokter, er wil iemand graag met u spreken.”

Hij reageerde enigszins geïrriteerd.

“Nee, ik ga met niemand spreken. Wie zou dat dan moeten zijn?”

Ik antwoordde rustig:

"Alstublieft, spreek hem toch even. Behandel mij alstublieft niet zo. Het is de directeur van de afdeling Algemene Zaken van het districtskantoor van Şahinbey, waar ik stage loop. Hij wil graag met u praten."

Ik zette de luidspreker aan en gaf hem mijn telefoon.

De arts, die eerst had geweigerd, begon het gesprek direct met zijn excuses.

De directeur vroeg hem goed voor mij te zorgen en zei:

"Zorg goed voor Ökkeş Yildırım en doe al het nodige om hem de beste zorg te geven."

Nadat het gesprek was afgelopen en de telefoon was neergelegd, nodigde de arts mijn moeder en mij uit voor een kop thee en een tosti.

De arts die mij enkele minuten daarvoor nog streng had toegesproken, leek binnen vijf minuten in een heel ander mens te zijn veranderd. Alsof er een engel voor mij stond.

Ik at mijn tosti op en zei met zelfvertrouwen:

"Wij beginnen onze zinnen met een excuus, niet omdat we schuldig zijn, maar uit beleefdheid en respect."

De uitslag van mijn onderzoeken was vrijwel direct bekend.

Vanaf dat moment sprak de arts mij steeds vriendelijk aan:

"Alsjeblieft, Ökkeş..."

Tegen mijn moeder zei hij:

"Zul Ablâ, als Ökkeş uw zoon is, dan is hij vanaf vandaag ook onze zoon."

Op dat moment had ik er vertrouwen in dat ik goed behandeld zou worden. Het was tenslotte een privéziekenhuis.

De arts verwijderde het overvloedige weefsel uit mijn neus, waardoor de verstopping werd verholpen.

Hij waarschuwde dat er een nabloeding kon optreden

en schreef medicijnen voor.

“Als je wilt, kun je vannacht in het ziekenhuis blijven,” zei hij.

Maar ik antwoordde:

“Nee, ik ga liever naar huis.”

Toen we het ziekenhuis verlieten, wilde ik een stukje lopen. Mijn moeder hield mijn arm vast. Plotseling voelde ik mij duizelig. Ik wilde even gaan zitten, maar zakte onverwacht op de grond. Na enkele minuten kwam ik weer bij en kon ik mijn weg vervolgen.

Ik heb altijd geloofd dat een mens sterker wordt nadat hij is gevallen. Daarom stond ik, telkens wanneer het leven mij neerhaalde, weer op.

Toch bleef één gedachte mij bezighouden: soms behandelen mensen je niet beter om wie je bent, maar omdat iemand met invloed voor je opkomt. Zonder dat telefoongesprek had ik het gevoel dat ik misschien niet dezelfde zorg zou hebben gekregen.

Een jaar later werd ook mijn broer door dezelfde arts geopereerd. Helaas verliep die behandeling niet goed en moest hij zelfs twee keer opnieuw worden geopereerd.

Pas bij een derde operatie, uitgevoerd door een andere arts in een ander privéziekenhuis, herstelde hij volledig.

Die arts leerde ik op een bijzondere manier kennen. Toen ik later in Nederland woonde, luisterde ik vaak naar de radio. Samen met een kennis die in een ander ziekenhuis werkte, droegen we Turkse volksliederen aan elkaar op. Op zijn advies ging mijn broer naar die arts. Dankzij die behandeling herstelde hij goed.

Niet iedere arts blijft trouw aan de eed van Hippocrates. Soms lijkt een mensenleven minder belangrijk te worden dan geld. Wie betaalt, verwacht de beste zorg te krijgen.

Gelukkig zijn er ook veel artsen die hun beroep met integriteit, liefde en verantwoordelijkheid uitoefenen. Art-

sen die werkelijk geloven dat het redden en verbeteren van mensenlevens het mooiste deel van hun vak is.

Mijn stagejaren behoren tot de meest waardevolle perioden van mijn leven. Die herinneringen zal ik nooit vergeten. Ze zijn met liefde opgebouwd, als fijne steken in een kostbaar borduurwerk.

Ik was ooit iemand die nauwelijks een eenvoudig "goedemorgen" durfde te zeggen en zich moeilijk kon uitdrukken. In die jaren leerde ik eerst luisteren, daarna bewust spreken, vragen stellen en kritisch nadenken.

Die periode vormt vandaag de fundering van wie ik ben geworden. Zij opende niet alleen de deur naar mijn vrijheid, maar maakte mij ook tot iemand die leerde leven met afscheid, strijd en hoop.

Er moest altijd iets zijn om over na te denken, om mezelf verder te ontwikkelen. Soms voelde het alsof ik juist op die plek had moeten zijn.

De jongen die ooit bang was om zijn stem te laten horen, veranderde in iemand die scherpe vragen durfde te stellen en niet tevreden was met oppervlakkige antwoorden. Ik geloofde dat een andere wereld, een betere samenleving, altijd mogelijk is. En telkens wanneer iemand zei dat iets onmogelijk was, vroeg ik mij af of het werkelijk onmogelijk was, of dat het simpelweg aan moed ontbrak.

Aan de heer Abdurrahman en aan iedereen die een bijdrage heeft geleverd aan mijn persoonlijke ontwikkeling wil ik mijn oprechte, diepe en hartelijke dank uitspreken. Dankzij hen heb ik niet alleen een vak geleerd, maar ook belangrijke levenslessen meegekregen.

Vanaf dat moment wist ik dat ik mijn werk altijd zo goed mogelijk moest doen.

Ook mijn familie leerde de directeur kennen en in de loop der jaren werden wij goede familievrienden.

Mocht iemand met wie ik ooit een toekomst wil opbouwen willen weten wie ik werkelijk ben, dan zeg ik al-

tijd: vraag het aan de mensen die mij echt kennen.

Abdurrahman Yiğit, Emin Abi, Yusuf Abi, Özlem Abla, Hilal Abla, Gönül Abla, Atilla Abi, Mehmet Abi, Ertan Abi, Taşkın Abi en Esvet Pekbalcı uit Kahramanmaraş behoren tot de bijzondere mensen met wie ik veel mooie herinneringen heb gedeeld.

Vraag hun wie Ökkeş Yıldırım is. Hun antwoorden zullen je misschien verrassen. Misschien krijg je daarna zelfs de wens om mij beter te leren kennen.

Vaak vormen mensen een eerste indruk wanneer ze mij ontmoeten. Sommigen vinden mij in het begin moeilijk te begrijpen. Maar naarmate ze mij beter leren kennen, verandert hun mening. Zelfs mensen die mij niet mogen, zullen eerlijk vertellen welke goede en welke minder goede eigenschappen ik heb.

Mijn succesvolle stage werd uiteindelijk de eerste stap op mijn weg naar Nederland.

In juni 2015 rondde ik mijn stage af en behaalde ik mijn diploma.

Nog voordat het schooljaar officieel was afgelopen, stuurde Ayvaz Burçkan mij een officiële uitnodigingsbrief voor een bezoek aan Nederland.

Ik begon onmiddellijk met het verzamelen van alle benodigde documenten voor mijn visumaanvraag. Eerst vroeg ik een paspoort aan. Daarna stuurde ik mijn paspoortnummer naar Ayvaz Burçkan, zodat hij de uitnodigingsbrief kon voorbereiden.

Toen alle documenten compleet waren, diende ik op **1 juni 2015** mijn visumaanvraag in bij het visumaanvraagcentrum in Gaziantep, waar aanvragen voor Nederland en verschillende andere landen werden behandeld. Uiteraard betaalde ik ook de benodigde aanvraagkosten.

Men vertelde mij dat ik binnen ongeveer vijftien dagen bericht zou krijgen. Dus begon het wachten.

Maar al na tien dagen kreeg ik goed nieuws.

“Uw visum is goedgekeurd. U kunt uw paspoort ophalen.”

Ik ging onmiddellijk mijn paspoort ophalen.

Op **15 juni 2015** vertrok ik naar Nederland.

Ik zou op **15 juni 2015** naar Nederland vliegen. Mijn vliegtickets waren al opgestuurd.

Op de luchthaven van Gaziantep ontstond echter een probleem met mijn ticket. Ik was vastbesloten diezelfde nacht te vertrekken en vroeg het personeel of zij het vliegtuig nog even konden laten wachten. Na veel overleg werd het probleem uiteindelijk opgelost.

Het bleek dat mijn visum door Nederland was afgegeven, terwijl mijn oorspronkelijke reisroute voorzag in een aankomst én terugreis via Duitsland. Bij de grenscontrole leverde dat problemen op.

Men legde mij uit dat wanneer een visum door een bepaald land wordt afgegeven, de eerste binnenkomst of de belangrijkste reisroute via datzelfde land moet verlopen.

Daarom werd mijn aankomst gewijzigd naar **Amsterdam Schiphol**, terwijl mijn terugvlucht via Duitsland bleef lopen. Daarmee was het probleem opgelost.

Wel moesten we nog honderd euro extra betalen voor de wijziging van het ticket.

Door deze wijziging vertrok het vliegtuig ongeveer een uur later dan gepland.

Achteraf moest ik glimlachen: bijna iedere belangrijke stap in mijn leven begint met een moeilijkheid die eerst overwonnen moet worden.

Voor het eerst landde ik in Istanbul, laat in de avond, op de luchthaven Atatürk.

Mijn vlucht naar Amsterdam zou de volgende ochtend vertrekken. Ik liep richting de internationale vertrekhal.

Ik was achttien jaar oud. Voor het eerst zag ik zo’n enorme luchthaven. Alles maakte diepe indruk op mij. Even wist ik niet welke kant ik op moest, maar langzaam

raakte ik gewend aan de drukte.

Toen ik eenmaal in het vliegtuig naar Amsterdam zat, voelde ik eindelijk rust.

Kort na het opstijgen viel ik in een diepe slaap. Ik had de hele nacht nauwelijks geslapen. Pas toen het vliegtuig in Amsterdam landde, werd ik weer wakker.

Na het uitstappen liep ik via de slurf rechtstreeks naar de paspoortcontrole voor internationale reizigers.

Ik passeerde zonder problemen de paspoortcontrole, haalde mijn koffer op en liep naar buiten.

Daar werden ik opgewacht door beëdigd vertaler Ekrem Yildirim en zijn zoon. Zij brachten mij naar de plek waar ik zou verblijven.

Ik bleef een maand in Nederland om te ontdekken of en hoe ik er in de toekomst zou kunnen wonen. Samen onderzochten Ayvaz Burçkan en Ekrem Bey welke mogelijkheden er voor mij waren. Uiteindelijk kwamen zij tot de conclusie dat het voor dat moment beter was dat ik terugkeerde naar Turkije.

Gedurende die maand werd ik op verschillende plaatsen gastvrij ontvangen. Ik kreeg de kans om Nederland beter te leren kennen.

We bezochten ook Giethoorn, het beroemde dorp dat vaak het “Venetië van Nederland” wordt genoemd. We maakten samen een tocht met een bootje. Dankzij die ervaringen kreeg ik een goed beeld van het land, de mensen en het leven dat mij daar misschien ooit te wachten zou staan.

Toen mijn maand bijna voorbij was, vertrok ik op **15 juli** weer richting Turkije.

Ekrem Bey bracht mij ‘s avonds naar de luchthaven van Münster in Duitsland.

Nadat ik mijn bagage had ingecheckt, wachtte ik tot het tijd was om naar de gate te gaan. Ik stapte aan boord van het vliegtuig en wachtte op het vertrek.

Terwijl ik in mijn stoel zat, kwamen een vrouw en haar

dochter naast mij zitten.

Een vrouw en haar dochter kwamen naast mij zitten. Het vliegtuig steeg op en we vertrokken richting **Istanbul Sabiha Gökçen Airport**.

Een gesprek tijdens mijn vlucht naar Turkije met een vrouw uit de Zwarte Zee-regio die in Duitsland woonde

“Waar komt u vandaan?” vroeg ze.

“Ik kom uit Zuidoost-Turkije,” antwoordde ik.

“Uit welke stad?”

“Gaziantep.”

“En u?”

“Ik kom uit de Zwarte Zee-regio.”

“Aangenaam.”

“Wanneer bent u naar Europa gekomen? Bent u hier geboren?”

“Nee, ik ben in Turkije geboren.”

“Waarom bent u naar Nederland gekomen?”

“Ik wilde er blijven wonen, maar dat is niet gelukt.

Mijn maand is voorbij en nu ga ik terug naar Turkije.”

“Echt? Waarom ben je niet gebleven?”

“Ik ben achttien jaar oud. Ik ben naar een kennis gekomen. Hij heeft een advocaat geraadpleegd en die zei dat het niet mogelijk was. Daarom sturen ze mij terug.”

Ze keek mij verbaasd aan.

“Waarom zou het niet mogelijk zijn, Ökkes?”

“Zijn er dan verschillende manieren om je in Europa te vestigen?”

Ze glimlachte.

“De persoon bij wie jij verbleef, wilde waarschijnlijk eerst zien hoe jij je zou gedragen.”

“Welke mogelijkheden zijn er dan, abla?”

Ze begon rustig uit te leggen:

“Er zijn verschillende legale manieren om in Europa te blijven:

1. Via een opleiding of studie.

2. Met een verblijfsvergunning voor een eigen onderneming.

3. Door asiel aan te vragen.

4. Via een sponsor of garantstelling.

5. Door te trouwen.

6. Via een werkvergunning of een arbeidsregeling.

Heeft niemand jou hierover verteld?"

"Nee, abla."

"Dan zat jij eigenlijk in een proefperiode.

De persoon die jou naar Nederland heeft gehaald, kent deze mogelijkheden ongetwijfeld heel goed.

Wanneer je terug bent in Turkije, behandel hem dan met nog meer respect en onderhoud goed contact met hem. Welke taak hij je ook geeft, voer die zo goed mogelijk uit. Laat zien dat hij op je kan vertrouwen.

Misschien besluit hij je dan opnieuw naar Nederland te halen, als de omstandigheden dat toelaten."

"Als het echt jouw droom is om ooit in Nederland te wonen, luister dan goed naar mijn advies," zei ze.

"Volg wat ik je vertel. Dan is de kans groot dat de deuren naar Nederland zich over een tijdje opnieuw voor je openen. Doe je dat niet, dan kan die droom zomaar verdwijnen. Als je dat wilt voorkomen, neem mijn woorden dan serieus.

Ik ben in Duitsland geboren en opgegroeid. Ik ben vijftig jaar oud, getrouwd en moeder van kinderen. Wat ik je nu vertel, zul je later zelf ervaren als je ooit opnieuw naar Nederland komt. Ik vertel je dit uit levenservaring."

Ze vervolgde:

"Als de persoon die jou naar Nederland heeft gehaald had gewild dat je deze keer kon blijven, dan had hij andere mogelijkheden gehad."

Een Taalopleiding

"Hij had je kunnen inschrijven bij een taalschool en zich financieel garant voor je kunnen stellen.

Hij had tegen de Nederlandse overheid kunnen zeggen:

'Ik betaal de kosten van Ökkes Yıldırs taalopleiding voor één jaar. Hij zal bij mij wonen, ik zorg voor zijn huisvesting en ik geef hem werk in mijn bedrijf.'

In dat geval had je waarschijnlijk kunnen blijven.

Maar iemand die verstandig is, doet zoiets alleen wanneer hij daar volledig achter staat.

Bovendien is zo'n regeling geen cadeau. Stel dat hij duizend euro voor je had betaald. Dan had jij kunnen werken naast je opleiding en dat bedrag geleidelijk kunnen terugbetalen.

Met een studentenverblijfsvergunning kun je studeren én werken. Zolang je je aan de regels houdt en belasting betaalt, bestaat de mogelijkheid dat de Nederlandse of Duitse overheid je verblijfsvergunning verlengt.

Na een jaar als student én werknemer bouw je meer rechten op. Als je daarna verder studeert aan een hogeschool of universiteit en een goed taalniveau behaalt, kun je zelfs in aanmerking komen voor een studiebeurs.

Maar iemand die jou liever afhankelijk houdt, zal niet willen dat jij die mogelijkheden krijgt.

Om eerlijk te zijn: als jij nu al zo snel nieuwe informatie oppakt en zo gemakkelijk communiceert, stel je dan eens voor wat je allemaal zou kunnen bereiken als je echt de kans kreeg."

Een Verblijfsvergunning Als Ondernemer

“Een andere mogelijkheid zou zijn geweest om je mede-eigenaar van een bedrijf te maken of voldoende ondernemingskapitaal aan te tonen. Op basis daarvan had je een verblijfsvergunning als ondernemer kunnen aanvragen.”

“Wanneer je mede-eigenaar van een bedrijf zou worden, zou bijvoorbeeld vijftig procent van de aandelen op jouw naam kunnen staan en de overige vijftig procent op naam van een Nederlandse zakenpartner.

Vervolgens zou een aanvraag voor een verblijfsvergunning kunnen worden ingediend. Zodra die zou zijn goedgekeurd, zouden de overige administratieve zaken in orde worden gebracht: sociale premies, pensioenopbouw, een zorgverzekering en een aanvullende verzekering.

Je zou worden ingeschreven bij de gemeente, een officieel woonadres krijgen en zowel voor jezelf als voor het bedrijf een fiscaal nummer ontvangen.

Als alles netjes geregeld is en je je belastingen op tijd betaalt, wordt het veel gemakkelijker om een bestaan op te bouwen. Met de juiste begeleiding en voldoende financiële ondersteuning zijn dit soort stappen vaak goed te organiseren.”

Daarna begon ze over een andere mogelijkheid.

Asiel

"Asiel is bedoeld voor mensen die bescherming nodig hebben. Bijvoorbeeld voor mensen die worden vervolgd vanwege hun politieke overtuiging, slachtoffer zijn van oorlog of om andere redenen niet veilig naar hun land kunnen terugkeren.

Voor een asielaanvraag zijn officiële documenten, gerechtelijke uitspraken of andere bewijzen vaak van groot belang. Je moet meestal aannemelijk kunnen maken waarom je bescherming nodig hebt.

Als je bijvoorbeeld kunt aantonen dat je bent vervolgd omdat je opkwam voor de rechten van Koerden of omdat je vanwege je religieuze overtuiging onder druk bent gezet, kan dat onderdeel uitmaken van een asielprocedure.

Ook wanneer je problemen hebt ondervonden doordat je opkwam voor de rechten van groepen die door de overheid werden achtergesteld, kan dat in bepaalde gevallen relevant zijn.

Wanneer een asielaanvraag wordt goedgekeurd, helpt de overheid je tijdens de eerste periode met verschillende voorzieningen. Je krijgt begeleiding bij het leren van de taal, ondersteuning bij je integratie en – afhankelijk van je situatie en de geldende regels – ook financiële hulp zolang je nog niet in je eigen inkomen kunt voorzien.

Als je jong bent en de kans krijgt om je goed te integreren, kun je stap voor stap een nieuw leven opbouwen. Daarom is het belangrijk om te vertrouwen op een rechtvaardige procedure en de mogelijkheden die de wet biedt."

"Je bent nog jong. Als je eenmaal in Europa bent en je er niet in slaagt om je leven op te bouwen, moet je deze mogelijkheid zeker onderzoeken. Misschien is dit wel je laatste kans voordat je teruggaat naar Turkije.

Het kan zijn dat het jaren duurt voordat je deze informatie van iemand anders hoort. Ik wil niet dat jij naar Europa komt en alleen maar pijn en teleurstelling ervaart. Ik

wil dat je je weg vindt en een toekomst opbouwt.

Als ik je niet in het vliegtuig maar ergens buiten de luchthaven had ontmoet, dan had ik misschien gewild dat je bescherming zou zoeken. Ik ben er geen voorstander van dat je teruggaat naar Turkije.

Je bent hier gekomen. Wanneer je teruggaat, zullen sommige mensen misschien anders naar je kijken. Ze zullen zeggen: 'Je bent weggegaan en je bent teruggekomen.' Misschien zullen sommigen je zelfs kleineren."

Verblijven Via Sponsoring

“Een andere mogelijkheid is om via een sponsor te verblijven.

Wanneer iemand financieel garant voor jou staat en verklaart dat hij jouw kosten, verblijf en levensonderhoud zal dragen, kan dat in sommige situaties een mogelijkheid bieden om tijdelijk in een land te verblijven.

Maar je moet voorzichtig zijn. Als de persoon die garant voor jou staat zijn steun intrekt, kan dat gevolgen hebben voor jouw verblijfsrecht.

Wanneer je echter zelfstandig wordt, bijvoorbeeld door een geldig arbeidscontract te krijgen en zelf voldoende inkomen te hebben om in je levensonderhoud te voorzien, verandert de situatie. Als je aan de wettelijke voorwaarden voldoet, kan het mogelijk zijn om later een langduriger verblijfsrecht of uiteindelijk het staatsburgerschap aan te vragen.

Maar deze weg is vaak moeilijk.

Je bent geen vrouw, en sommige mogelijkheden waar bepaalde mensen gebruik van maken, zijn voor jou waarschijnlijk minder toegankelijk. Helaas zijn er ook mensen die misbruik maken van sponsoring.

Sommige personen halen bijvoorbeeld vrouwen naar Europa, worden hun sponsor en verwachten daar iets voor terug: soms geld, soms andere vormen van afhankelijkheid.

Ze behandelen iemand dan alsof die persoon alleen maar in huis moet werken, schoonmaken en dienen. De ander denkt ondertussen: ‘Ik heb eindelijk een gezin en een leven in Europa gevonden.’

Maar wanneer na enkele jaren de sponsoring wordt beëindigd, kunnen mensen in grote problemen komen en bestaat het risico dat ze moeten terugkeren.

Sommige sponsorovereenkomsten kunnen zeer oneerlijk zijn. Mensen ondertekenen documenten zonder volledig te begrijpen welke gevolgen eraan verbonden zijn.

Soms staan er bijvoorbeeld bepalingen in waarin iemand alle verantwoordelijkheid bij de sponsor legt of afstand doet van bepaalde rechten. Daarom moet je altijd goed begrijpen wat je ondertekent en je laten informeren voordat je belangrijke beslissingen neemt.”

“Als de persoon met wie je getrouwd bent op een dag besluit om je weg te sturen, dan heb je helaas een groot probleem. Plotseling kun je zowel van je kind als van het land waarvoor je zoveel moeite hebt gedaan, gescheiden raken.

Er bestaan veel sluwe spelletjes in het leven. Ik zeg je: wees voorzichtig en laat je niet misleiden.”

Jij Hebt Geen Kans Om Te Trouwen

"Je zou via een huwelijk naar Europa kunnen komen. Maar volgens mij heb jij bijna geen kans om te trouwen. Waarom?

Omdat je nog weinig levenservaring hebt. Je bent klein van lengte en je hebt weinig uitstraling.

Iemand die serieus op zoek is naar een partner, kijkt vaak eerst naar de eerste indruk. Past deze persoon bij mij? Hoe ziet hij eruit? Hoeveel talen spreekt hij? Welke mogelijkheden heeft hij?

Jij hebt nog weinig ervaring opgedaan. Met deze nadelen iemand vinden en trouwen zou voor jou moeilijker zijn dan zelfs een Nobelprijs winnen.

Je zou misschien een Nobelprijs kunnen verdienen als je jezelf blijft ontwikkelen, maar volgens mij wordt trouwen met jouw huidige situatie moeilijk.

Dat je vriendelijk, hardwerkend en betrouwbaar bent, zien mensen niet altijd meteen. De eerste indruk wordt vaak bepaald door uiterlijk en uitstraling. Daarna komen de andere eigenschappen.

Wanneer je bijvoorbeeld naar een sollicitatiegesprek gaat, kijken mensen eerst naar je diploma's en werkervaring. Daarna kijken ze naar je houding, je uitstraling en hoe je jezelf presenteert.

Opleiding is een belangrijke factor. Heb jij deze mogelijkheden?"

Daarna vroeg ze:

"Heb je ooit seksuele ervaring gehad?"

"Nee, dat heb ik niet gehad. Waarom vraagt u dat, abla?"

"Niemand zal hier de rol van leraar voor jou op zich nemen.

Je bevindt je in een omgeving waar mensen zijn geboren en opgegroeid en veel meer ervaring hebben dan jij. Denk je dat je in deze wereld veel kans maakt?

Als ik alleen uitga van wat jij mij vertelt, dan denk ik dat je misschien alles kunt bereiken als je hard werkt. Maar op het gebied van liefde en een huwelijk denk ik dat het voor jou moeilijker zal zijn.

Mensen die hier zijn opgegroeid, mannen of vrouwen, willen soms niet eens iemand leren kennen die een heel andere achtergrond heeft.

Daarom zou je jezelf misschien niet moeten troosten met alleen de droom van een huwelijk. In het leven krijgen mensen vaak waardering en liefde afhankelijk van de mogelijkheden, zekerheid en omstandigheden die zij hebben.

Ik ben getrouwd. Waarom ga ik soms alleen met mijn achtjarige dochter op vakantie?

Omdat ik niet altijd met mijn man wil reizen.

‘Waarom niet, abla?’ vroeg ik.

Omdat ik ook mijn eigen vakantieplannen heb. Ik heb vrienden met wie ik tijd wil doorbrengen. Er is iemand met wie ik één dag per jaar een bijzondere band deel.

Mijn man in Duitsland houd ik driehonderdvierenzestig dagen per jaar lief. Eén dag per jaar doe ik dat niet, en mijn man weet dat. Hij heeft ook één dag per jaar voor zichzelf.”

“Hij houdt ook niet iedere dag van mij en ik niet iedere dag van hem. We vinden samen een manier om ermee om te gaan.

Jij staat nog ver van deze cultuur af. Zeg niet meteen: ‘Dat kan niet.’ Naarmate je leeft en ervaringen opdoet, zul je veel leren. Leer omgaan met zowel de goede als de slechte kanten van het leven. Leer flexibel en rustig te blijven.

Wat je nu hoort, kan je misschien vreemd in de oren klinken. Volgens mij ben je een beetje in de war geraakt. Misschien klinkt het alsof ik je kleiner, maar ik vertel je alleen wat ik zie.

Mensen hechten vaak waarde aan uiterlijk, schoonheid en aantrekkelijkheid. Zorg goed voor jezelf. Als jij jezelf

goed ontwikkelt en een succesvolle leider wordt, zou je volgens mij elke dag iemand kunnen vinden die met je wil trouwen.

Denk jij dat succesvolle mannen trouwen?"

"Ja, volgens mij wel."

"Volgens mij niet.

Wanneer een man succesvol wordt, neemt het aantal vrouwen dat interesse in hem heeft toe. Hoe meer keuzes hij krijgt, hoe meer hij gaat vergelijken.

Hij zegt dan: 'Laten we elkaar eerst leren kennen. Ik beloof nog niets.'

Iemand die altijd wordt nagejaagd, heeft soms juist moeite om een definitieve keuze te maken en een trouwring te dragen.

Vraag hem maar: 'Met wie ben je getrouwd?' Hij kent zichzelf. En misschien zou dat ook voor jou kunnen gelden."

"Trouwen succesvolle vrouwen dan wel, abla?"

"Een sterke vrouw trouwt volgens mij ook niet altijd."

"Waarom niet?"

"Omdat kracht een gevoel kan geven dat iemand onbereikbaar is.

De mannen om haar heen kunnen soms alleen maar proberen haar tevreden te stellen. En omdat veel mensen macht bewonderen, kan een vrouw die veel bereikt heeft zich afvragen waarom zij iemand in haar leven zou toelaten.

Het verlangen om alles zelf te bereiken geeft haar onafhankelijkheid.

Ik ben voorstander van vrouwen die zelfstandig en sterk zijn.

Maar als een man verliefd wordt op een vrouw die onafhankelijk en op het hoogtepunt van haar kracht staat, kan hij veel moeite moeten doen om haar hart te winnen.

Een vrouw wil vaak een man die moeite voor haar

doet, maar ook zij heeft haar eigen verwachtingen.

De man die zij kiest, moet volgens haar aantrekkelijk zijn, financieel sterk zijn, maar ook rijk zijn aan kennis en cultuur.

Pas wanneer iemand al deze eigenschappen bezit, kan hij misschien een moeilijke liefde bereiken.

Misschien klinkt dit allemaal als onzin voor jou. Iedereen kijkt op zijn eigen manier naar de wereld.

Een vrouw met hoge kwaliteiten geeft haar hart niet zomaar aan iemand die volgens haar niet bij haar past. Maar een rijke man kan misschien wel verliefd worden op een gewone vrouw en denken: 'Zij zal mij respecteren en echt van mij houden.'

Uiteindelijk draait het vaak om een vorm van wederzijds belang.

Ook ik ben deels uit praktische redenen met mijn man getrouwd. Hij heeft misschien ook zijn eigen redenen gehad om met mij te trouwen.

Iemand zoals ik, met mijn warme en koude kanten, is moeilijk te vinden. Misschien accepteert hij mij daarom.

Ik zal je één ding zeggen: ik ben een vrouw zoals beschreven in het gedicht 'Kadın' van Can Yücel. Mijn man koos mij en kreeg kinderen met mij. Anders had hij genoeg andere keuzes gehad."

"Ontzettend bedankt, abla. Geef mij uw hand, ik wil die uit respect kussen. Ik voel mij gelukkig dat ik met iemand zoals u deze reis heb mogen maken."

"Jij gaat niet trouwen, Ökkeş. Met de mogelijkheden die jij nu hebt, zal niemand jou de kans geven om sterker te worden en vooruit te komen."

Naar Europa Komen Als Tijdelijke Of Overgeplaatste Werknemer

“Er zijn ook bedrijven die zowel hier als in Turkije actief zijn. Als iemand een groot bedrijf heeft in Nederland en ook een vestiging in Turkije, kan hij je eerst in Turkije laten werken en je later naar de Nederlandse vestiging overplaatsen.

Maar daarvoor moet het bedrijf veel zaken officieel regelen. Het moet bijvoorbeeld aan het Nederlandse Ministerie van Sociale Zaken en Werkgelegenheid én aan de Turkse arbeidsinstanties melden waar je gaat wonen, hoeveel je gaat verdienen en hoeveel uren je zult werken.

Omdat dit een kostbare en ingewikkelde procedure is, wil bijna niemand deze verantwoordelijkheid op zich nemen.

Ook hierbij heb je dus weer een nadeel.”

Door alles wat deze vrouw mij vertelde, was ik volledig geschokt. Ik wilde op dat moment maar één ding: dat de reis zo snel mogelijk voorbij zou zijn.

Maar tegelijkertijd bleef mijn nieuwsgierigheid mij tegenhouden. Hoe meer ik vroeg, hoe meer antwoorden ik kreeg.

Op een moment dacht ik er zelfs aan om helemaal te verdwijnen.

“Ben ik werkelijk zo ongeschikt? Heb ik dan zo weinig kwaliteiten?” vroeg ik mij af.

Toch bleef ik vragen stellen, bijna als een journalist die de waarheid wilde begrijpen.

Aan de ene kant dacht ik: “Laat deze reis maar snel eindigen.” Aan de andere kant vroeg ik mij af: “Waarom vertelt deze vrouw mij alles? Wat is hiervan waar en wat niet?”

Ze kende mij nauwelijks, maar toch sprak ze alsof ze mijn hele leven kende.

Ik wist niet of ik moest lachen of huilen. Maar één ding

wist ik zeker: ze had mij belangrijke levenslessen gegeven.

Jaren later begreep ik dat de gebeurtenissen die ik meemaakte, haar op veel punten gelijk hadden gegeven.

Door te leven heb ik geleerd.

Toch herinner ik mij dat ik tijdens die reis ook dacht: "Praat deze vrouw nu echt zo, of is ze misschien een beetje vreemd?"

Böyle düşündüğüm anlar da oldu.

Uiteindelijk kwam de reis tot een einde. We landden op de luchthaven **Istanbul Sabiha Gökçen** en namen afscheid van elkaar.

Ik haalde diep adem van geluk.

Mijn maand in Nederland had mij ontzettend veel geleerd.

Ik leerde thee zonder suiker te drinken, ik ontdekte koffie en ik ontmoette vriendelijke en beleefde mensen.

Ik had het land gezien waar duizenden vrouwen wonen die mij deden denken aan de blonde verpleegster die ik in het ziekenhuis had gezien.

Toen ik Nederland verliet, deed ik een wens:

"Kon ik maar veranderen in een steen en hier blijven."

Ik was verliefd geworden op Nederland.

Niemand zou ik ooit zo kunnen liefhebben als ik Nederland liefhad.

Ik geloofde dat een mens offers moet brengen om weer bij iets of iemand te kunnen komen van wie hij houdt.

Om Nederland opnieuw te kunnen zien, moest ik opnieuw mijn best doen...

Ik moest de instructies van Ayvaz Burçkan volledig en zonder fouten uitvoeren. Net zoals de vrouw in het vliegtuig had gezegd, moest ik alles wat mij werd opgedragen nauwkeurig opvolgen.

Ik liep naar de gate voor mijn vlucht naar Gaziantep. De deur van het vliegtuig ging open. Het moment van vertrek brak aan.

Achter mij liet ik zowel Nederland als Istanbul achter.

Het was een pijn die ik niet onder woorden kon brengen. Met tranen in mijn ogen keek ik nog één keer door het raam naar Istanbul. Mijn ogen waren vochtig, maar het had geen zin meer. Ik was al in de lucht.

Hoewel Gaziantep mijn geboortestad was, had ik Nederland lief gekregen. Ik was verliefd geworden op Istanbul. Nu nam ik afscheid van allebei.

Ik wist niet hoe mijn hart dit zou verdragen.

Twee onbeschrijflijke pijnen waren mijn hart binnengekomen.

Er waren voor mij nog maar twee mogelijkheden om gelukkig te leven: de ene was wonen in Istanbul, de andere was wonen in Nederland.

Gaziantep voelde vanaf dat moment te klein voor mij. De smaak van de baklava was veranderd, het water voelde anders en de lucht leek vervuild.

Ik moest óf naar mijn geliefde gaan, óf mijn grote liefde terugvinden.

Of misschien moest ik gewoon sterven.

Ik belde Ayvaz Burçkan.

“Ik ben veilig aangekomen in Gaziantep, abi. Alles is goed gegaan. Bedankt voor alles. Wat gaan we doen met de landbouwgronden? Laten we beginnen met de watervoorziening van uw tuin.”

Twee dagen later begon ik samen met mijn broer aan het werk.

Eerst groeven we rond de bomen, zodat de wortels voldoende water konden krijgen. We verzorgden vooral de olijfbomen en daarna ook de andere bomen.

Door het werken met de schop waren mijn handen en vingers helemaal opgezwollen geraakt.

Ik smeerde henna op mijn handen, zodat de wonden sneller zouden genezen.

Ik werkte met zoveel passie dat ik de pijn aan mijn

handen nauwelijks voelde.

Er was maar één doel in mijn hoofd: mijn geliefde in Nederland weer bereiken of teruggaan naar mijn liefde, Istanbul.

Door liefde en verlangen voelde ik mijn wonden niet. Liefde heeft de kracht om veel dingen te helen.

Vanaf dat moment veranderden zelfs mijn dromen. Wanneer ik droomde, zag ik alleen nog Nederland en Istanbul.

Waar ik ook keek, zag ik Nederland en Istanbul.

Mijn moeder, mijn vader... ik hield van deze twee plaatsen bijna meer dan van alles.

Ik begon te werken als medewerker bij de Provinciale Directie Jeugd en Sport.

Voor mij was dat een grote vreugde.

Na een maand vol strijd en inspanning kreeg ik eindelijk het resultaat waarop ik had gehoopt.

Samen met Hasan Abi ging ik naar de provinciale directie van het Ministerie van Jeugd en Sport in Gaziantep.

Hasan Bey sprak eerst rechtstreeks met de directeur. Daarna gingen we naar Ayhan Bey, de afdelingsmanager. Hasan Bey stelde mij aan hem voor en vertelde wie ik was.

Ayhan Abi legde mij uit wat mijn taken zouden zijn.

"Kom morgen en begin maar," zei hij.

"Maak ook je documenten in orde en lever ze in bij de afdeling administratie."

De volgende dag had ik alle documenten voorbereid en bracht ik ze naar de administratie. Mijn registratie werd afgerond.

Vanaf dat moment was ik zowel student als werknemer.

Net zoals ik mij soms tegelijk schuldig én sterk had gevoeld, had ik nu ook een leven waarin ik twee dingen op één dag combineerde.

Overdag werkte ik in de schoonmaak, en 's avonds ging ik naar school als student.

Ik verdiende mijn eigen geld en voelde een enorme vreugde omdat ik mijn eigen leven stap voor stap opbouwde.

Ik dacht bij mezelf:

“Hoe hebben mensen die mij eerst afwezen mij uiteindelijk met één telefoontje geaccepteerd?”

Ik zei tegen mezelf:

“Hoe hoog een berg ook is, er zal altijd een weg overheen worden aangelegd.”

Ik werkte ook in de elektriciteitssector. Bij een electricien, die Recep Usta heette, hielp ik naast mijn werk ook met schoonmaken.

Ik verdiende mijn eigen brood en maakte mooie vriendschappen.

Ik kwam terecht in een nieuwe wereld: de sportwereld, een gebied waar ik daarvoor weinig mee te maken had gehad.

Ik begon ook zelf meer met sport bezig te zijn.

Ik keek naar verschillende schoolwedstrijden zoals volleybal, handbal, tafeltennis, gewichtheffen en basketbal.

Vaak keek ik samen met de scheidsrechters naar de wedstrijden.

Voor mij was dat een bijzondere ervaring.

Voor het eerst kreeg ik de kans om een zwemwedstrijd te bekijken.

Na twee maanden werken zei Ayvaz Bey tegen mij dat ik opnieuw een visumaanvraag voor Nederland moest indienen.

Ik antwoordde:

“Prima, dat zal ik doen.”

Ik vertelde dit aan mijn directeur Abdurrahman.

“Ik ga opnieuw naar het buitenland. Kent u misschien een reisbureau dat mij kan helpen met mijn visumaan-

vraag?"

"Ja, ik ken iemand. Ga naar hen toe en bel mij daarna. Ik zal met hen spreken."

Ik ging naar het reisbureau.

Daar verwezen ze mij naar een vrouw genaamd Figen Hanım. Ik ging meteen naar haar toe.

Toen ik het kantoor binnenkwam, vroeg ik:

"Wie is Figen Hanım hier?"

Toen ik haar gevonden had, zei ik:

"Ik heb de groeten van Abdurrahman Yiğit. Hij wil graag met u spreken."

Ze zei meteen:

"Bel hem maar, dan spreek ik met hem."

Ze spraken met elkaar in het Koerdisch en het Turks.

Daarna stuurde Figen Hanım mij door naar een collega binnen het kantoor.

"Abla, ik hoop dat u alles kunt regelen wat nodig is voor mij. Figen Hanım heeft mij naar u gestuurd," zei ik.

"Ga zitten. Zal ik een thee voor u bestellen?" vroeg ze.

"Dat is goed," antwoordde ik.

Terwijl we thee dronken, praatten we samen en bespraken we welke documenten ik moest voorbereiden.

Ze gaf mij een lijst met documenten.

"Deze documenten moet je voorbereiden. Kom over twee dagen terug," zei ze.

Ik maakte de documenten meteen klaar op mijn werk. Normaal gesproken zou mijn werkperiode zes maanden duren. Maar om de kans op een visumafwijzing te verkleinen, werd er officieel een toestemmingsdocument opgesteld alsof mijn werkperiode één jaar zou zijn.

Alles werd met grote zorg speciaal voor mij geregeld. Ayhan, Sedat en Enver, de leidinggevendenden, deden hun uiterste best om mij te helpen.

Ook haalde ik mijn bankafschriften op.

(Er was een periode waarin ik aan sommige mensen

om 600 lira leende. Niemand wilde mij dat geld geven. Later zeiden sommigen achter mijn rug om: "Ökkeş heeft schulden, hij is gevlucht."

Maar ondanks alles werd er een oplossing gevonden. Het geld kwam er.

Via een vriend van Ayvaz Bey, Ökkeş Ağabey, kreeg ik 1500 euro. Ik stortte het op mijn eurorekening en ontving de officiële bankbewijzen.

Zo werd het geld voor mijn visumaanvraag geregeld.

Maar één ding zal ik nooit vergeten:

Jullie vertrouwden mij niet eens met 600 lira voor een lening van één maand...)

"Jullie hebben mij geen geld gegeven. Dachten jullie dat Ökkeş daardoor geen visum zou krijgen? Ökkeş vindt altijd een oplossing."

Die dag ontdekte ik wie er werkelijk om mij gaf.

Om mij heen waren mensen die het bedrag dat ik nodig had binnen een uur konden verdienen. Maar ondanks alle moeilijkheden zorgde ik ervoor dat mijn dossier sterk en volledig werd voorbereid.

Ik diende mijn visumaanvraag in.

Ondanks dat mijn paspoort minder dan drie maanden geldig was, kreeg ik toch een visum voor Nederland. Volgens de normale regels moest een paspoort nog minstens zes maanden geldig zijn.

Ondanks alle obstakels werd de deur naar het land waar mijn toekomst lag voor mij geopend.

Ik wil mijn dank uitspreken aan alle mensen met wie ik heb samengewerkt:

Sedat Ağabey, Turgut Ağabey, Ahmet Tuncay Taya, İbrahim, Mehmet Enver, Ayhan, Kenan Ağabey, de leidinggevend en iedereen die mij waardeerde en mij heeft gesteund.

Mijn werk als schoonmaker veranderde uiteindelijk in mijn visum voor Nederland.

Hoe dat gebeurde?

Omdat ik werkte bij een officiële overheidsinstelling, kreeg mijn visumaanvraag meer vertrouwen en werd het proces gemakkelijker.

In totaal werkte ik daar vijfenzeventig dagen.

Ik leerde niet alleen schoonmaken, maar ook anders naar het leven kijken.

Als ik in de toekomst de liefde van mijn hart vind, zal ik haar altijd helpen, net zoals ik tijdens mijn schoonmaakwerk mensen hielp.

De schoonmaakuniform die ik toen droeg, bewaar ik nog steeds.

Het werd mijn venster naar Nederland.

Wanneer ik schoonmaakwerk doe, draag ik dat uniform met trots.

Ook mijn opleiding aan de hogeschool heb ik nooit verwaarloosd.

Elke avond nadat ik klaar was met werken, ging ik naar Oğuzeli. Thuis trok ik mijn andere kleding aan en daarna ging ik naar school.

Ook op school heb ik mooie herinneringen opgebouwd.

Alleen al...

Ik ging tijdens de eerste periode gewoon naar school. Tijdens de vakantie tussen de semesters kwam ik naar Nederland.

Oğuzeli staat bekend om zijn granaatappels. Maar het is ook een plaats met vriendelijke mensen en prachtige vrouwen met kleurrijke ogen die je recht in je hart kunnen raken. Ook de beroemde Ezo Gelin komt uit een dorp van Oğuzeli.

Mijn docenten Mehmet Ali Hocam en Orhan Hoca, en Hüseyin Hocam, die de lessen Ethiek gaf en een bijzonder interessante levenskennis had, waren allemaal zeer waardevolle leraren.

Ook in de kantine van de school kreeg ik iets bijzonders.

Zonder overdrijven: speciaal voor mij hadden ze een glazen beker voor thee en koffie.

Alleen ik kreeg mijn drankjes in die beker.

Ik betaalde ervoor, dronk mijn thee of koffie en bracht het glas daarna terug. Tijdens de volgende pauze gebeurde hetzelfde opnieuw.

Elke keer wanneer ik iets bestelde, kreeg ik mijn eigen glazen beker.

In september, oktober, november, december 2015 en januari 2016 was ik student aan deze school.

In die periode heb ik één keer thee uit een plastic beker gedronken.

Daarna zei ik tegen mezelf:

“Ik ga hier niet meer uit drinken. Plastic kan schadelijk zijn voor de gezondheid. Ik kan mezelf niet in gevaar brengen.”

Ik ging daarom naar de kantine en sprak met de verantwoordelijke mensen. Ik legde mijn verzoek uit en zij accepteerden het.

Als mijn verzoek niet was geaccepteerd, zou ik op school actie hebben gevoerd over dit onderwerp.

Maar zij zeiden tegen mij:

“In plaats van met duizenden studenten hierover bezig te zijn, geven wij jou graag deze positieve uitzondering.”

Ook op de middelbare school had ik dezelfde positieve uitzondering gekregen.

Ik ben in het algemeen tegen plastic, kartonnen bekercups en producten die van aardolie zijn gemaakt.

Zelfs wanneer ik voedsel in de magnetron verwarm, gebruik ik altijd glas.

Ik ben absoluut tegen plastic.

Mijn grootvader vertelde mij vroeger een verhaal.

Er werd in een stad een ziekenhuis gebouwd, maar

niemand werd ziek. Eén jaar ging voorbij, daarna twee jaar en uiteindelijk drie jaar.

De eigenaar van het ziekenhuis kwam naar de artsen en vroeg:

“Waarom zijn er geen patiënten?”

Het antwoord van de dokter deed hem pijn.

“Hier wordt niemand ziek. De lucht is hier heel schoon. Dit ziekenhuis zal failliet gaan.”

“Dokter, wat zegt u nu?” vroeg de eigenaar.

“Dit is de waarheid, baas,” antwoordde de dokter.

“Wat moet ik dan doen?”

“Ik heb een advies voor u. Bouw in deze stad een fabriek die plastic grondstoffen produceert. Maak reclame en vertel de mensen dat het praktisch is en dat ze geen afwasproblemen hebben. Wat je eet, gooi je weg. Wat je drinkt, gooi je weg.”

“Maak ook plastic schoenen,” zei de dokter.

Voor een ondernemer zijn klanten nodig. De eigenaar vond dit een goed idee. Als het zou werken, zou hij meteen beginnen.

De eigenaar richtte een plasticfabriek op en de productie begon.

Een jaar later nam het gebruik van plastic steeds verder toe.

Hoe meer mensen plastic gebruikten, hoe groter de vraag werd.

Eén fabriek was niet meer genoeg, dus bouwde de man een tweede fabriek.

Op een dag ging hij opnieuw naar zijn ziekenhuis en vroeg naar de dokter.

“De dokter is er niet, hij is bezig met een operatie,” zeiden ze.

“Kom morgen terug,” zeiden ze tegen hem.

De volgende dag ging hij opnieuw naar de dokter en

vroeg:

“Hoe gaat het nu? Verdient het ziekenhuis geld?”

“Ja,” zei de dokter. “De inkomsten zijn met tweeduizend procent gestegen. Vroeger kwam er één patiënt per dag voor een bevalling, maar nu komen er duizenden mensen per dag. Er zijn ook nieuwe soorten ziekten ontstaan. De behandelingen worden steeds moeilijker en we hebben nieuwe investeringen nodig.”

De eigenaar van het ziekenhuis ging gelukkig naar huis.

Hij verlaagde de kwaliteit van het plastic. Hoe slechter de kwaliteit werd, hoe meer mensen ziek werden.

Nadat ik dit verhaal van mijn grootvader had gehoord, leek het alsof ik een soort allergie voor plastic kreeg.

Ja, gesmolten plastic kan volgens mij in ons lichaam terecht komen en onze gezondheid beïnvloeden. Uiteindelijk kunnen mensen er ziek van worden.

Waarom zou ik het dan gebruiken? Waarom zou ik mezelf bewust ziek maken?

Daarom laat ik mijn mening hierover horen.

Tegen de mensen van wie ik houd en die plastic bekertjes gebruiken, zeg ik:

“Gebruik het alsjeblieft niet, broer. Net zoals je altijd je telefoon of make-up tas bij je draagt, neem dan ook een glazen beker mee.”

Niet voor mij, maar voor jullie eigen gezondheid.

Je gebruikt make-up niet alleen voor jezelf, maar ook om er voor anderen mooi uit te zien. Bescherm eerst je gezondheid; liefde komt daarna vanzelf.

Ik hoop op een wereld zonder plastic.

Natuurlijk zijn er situaties waarin plastic noodzakelijk is. Het wordt bijvoorbeeld gebruikt als isolatiemateriaal en heeft bepaalde nuttige toepassingen. Maar het gebruik ervan in gebieden die direct invloed hebben op de mens, moet worden verminderd.

Volgens mij is het zelfs gevaarlijker dan roken.

Ik wil een schonere wereld.

Met de hoop dat we een gezonde en schone aarde kunnen achterlaten voor toekomstige generaties.

Bij mijn tweede visumaanvraag heb ik zelfs mijn familie niets verteld.

Ik maakte al mijn plannen zelf.

Ik kan bijvoorbeeld twintig verschillende plannen maken. Aan de mensen om mij heen vertel ik misschien maar één van die plannen, terwijl ik mij op de andere negentien blijf richten.

Soms zijn er zoveel gedachten in mijn hoofd dat ik niet kan slapen.

Ik lag dan op mijn bed en huilde.

“Waarom kan ik niet slapen? Waarom ben ik hier? Is er geen andere oplossing?” dacht ik bij mezelf.

Als mijn visumaanvraag opnieuw zou worden afgewezen, zou ik andere wegen proberen.

Daarvoor had ik ook al andere gesprekken gevoerd.

Nu zullen jullie misschien zeggen:

“Je kon niet eens 600 Turkse lira lenen. Hoe zou je dan op andere manieren een visum kunnen krijgen?”

Ook daarvoor had ik een oplossing gevonden.

Met één groet, één telefoontje en dankzij de herinnering aan mijn grootvader kon ik hulp krijgen.

De mensen die mij wilden helpen, zeiden:

“Wij helpen jou vanwege je grootvader Ahmet. Je grootvader is misschien overleden, maar jij bent aan ons toevertrouwd. Wij zullen jou hierin steunen.”

Ze vonden meteen een manier om mijn visumaanvraag mogelijk te maken.

Toen zij begrepen hoeveel liefde ik voor Nederland voelde, waren er vrienden die tegen mij zeiden:

“Je moet zeker het land bereiken waar je hart naar verlangt.”

Er waren mensen die mij steunden om twee geliefden met elkaar te verbinden: ik en het land waar ik zo veel van hield.

Nadat ik mijn visum had gekregen, stuurde Ayvaz Burçkan mij ook mijn vliegtickets: een ticket voor de heenreis en een voor de terugreis.

Ik kreeg een visum voor in totaal vijfenveertig dagen.

En dat terwijl mijn paspoort nog minder dan negentig dagen geldig was.

Mijn reis naar Nederland was nu zeker.

Ik vertelde mijn familie het nieuws.

Mijn vader zei:

“Ga niet. De mensen op wie jij vertrouwt, zullen je onderweg misschien achterlaten.”

“Je maakt een fout. Ga niet,” zei hij.

Maar ik antwoordde:

“Ik moet gaan.”

Niemand kon mij nog tegenhouden.

Mijn vertrekdatum was 02-02-2016.

Dat was de dag waarop ik naar Nederland zou vliegen.

Ik had inmiddels een heel moeilijke beslissing genomen.

Het afscheid nemen was zwaar.

Voor de eerste keer vroeg mijn vader mij om zijn hand te kussen.

Omdat mijn vader zelf als geadopteerd kind was opgegroeid, had hij ons nooit geleerd om zijn hand te kussen.

Mijn vader hield van ons en noemde ons altijd “mijn kinderen”.

Hij zei:

“Vader, ga niet weg. Laat mij niet achter.”

Maar ik was verblind door de liefde.

Mijn moeder zei:

“Jij weet het beste, mijn zoon. Ik wens je veel geluk. Ga het proberen. Als het niet lukt, kom dan terug. Mijn deur

staat altijd voor jou open."

Daarna ging ik naar mijn oma Ayşe.

"Ik ga weg, oma."

"Waarheen?" vroeg ze.

"Weer naar Nederland. Misschien zie ik je nooit meer terug."

"Mijn zoon, wat moet ik zonder jou doen?"

"Oma, maak je geen zorgen. Ik kom terug. Je kent mij. Als ik zeg dat ik terugkom, dan kom ik ook terug."

Om haar te troosten, knipte ik die avond zelfs de nagels van haar handen en voeten.

"Ik vertrek morgenochtend. Tegen de tijd dat je nagels weer lang zijn geworden, ben ik terug," zei ik.

"Ach mijn zoon, nee. Jij komt niet terug. Ik zal je nooit meer zien," zei ze.

"Zeg dat niet, oma. Misschien neem ik jou op een dag wel mee naar mij toe. Ik ga werken en naar school, en jij maakt dan mijn eten," zei ik om haar gerust te stellen.

"Mijn zoon, jij probeert mij alleen maar te troosten. Het zal niet gemakkelijk zijn. Je begint aan een moeilijke weg."

"Bid dan voor mij, oma."

"Dat zal ik niet doen," zei ze.

"Waarom niet?" vroeg ik.

"Ik zal niet voor je bidden," zei ze.

"Alsjeblieft oma, vergeef mij. Laat je zegen over mij komen."

"Mijn recht op jou zal ik niet vergeven," antwoordde ze.

"Heb je mij jouw recht ontzegd?"

"Ja, ik vergeef je dat niet," zei ze.

"Oma, zeg je dit alleen omdat je niet wilt dat ik wegga?"

"Nee, ga maar. Jij zult gaan. Maar ik vergeef je dit niet."

"Waarom doe je dat, oma?"

“Ik heb één voorwaarde. Als jij die vervult, zal ik mijn recht op jou weer vergeven.”

“Wat is het, oma? Vertel het mij. Ik zweer je dat ik alles zal doen wat je vraagt. Niet alleen voor jou, maar voor de hele mensheid. Ik beloof het met heel mijn hart.”

“Behandel je vrouw zoals je mij hebt behandeld. Welke problemen zij ook heeft, help haar altijd. Doe wat zij van je vraagt. Houd van haar zoals je van mij houdt.

Als je dat doet, zal ik jou mijn zegen geven, voor altijd en zonder einde.

Maar als je dat niet doet, dan zal ik mijn recht op jou nooit vergeven.”

Ik denk dat mijn oma bang was voor het huwelijk omdat zij zelf veel pijn had meegemaakt. Misschien wilde zij daarom niet dat iemand anders hetzelfde verdriet zou ervaren.

“Oma, ik beloof je dat ik zal proberen jouw woorden waardig te zijn. Ik zal mijn vrouw nooit pijn proberen te doen. Rust maar gerust, oma. We zullen jou altijd met liefde en mooie herinneringen blijven herdenken.”

Je ogen vulden zich met tranen toen ik vertrok. Je huilde achter mij aan.

Je hart, je ziel en je ogen konden mijn afscheid niet verdragen.

Na mijn vertrek rouwde je drie jaar lang.

Je wachtte op de dag dat ik terug zou komen, maar het gebeurde niet...

Terwijl ik deze woorden schrijf, bloedt mijn hart van verdriet.

Wacht op mij, oma. Binnenkort kom ik ook naar jou toe...

Het lijkt alsof mijn oma die dag al wist dat het onze laatste ontmoeting zou zijn.

Afscheid nemen was ontzettend moeilijk.

Maar uiteindelijk zou de dood ons ooit toch van elkaar

scheiden.

Samen met mijn vader vertrokken we met de bus.

Ik keek nog één keer naar mijn dorp, mijn huis en mijn herinneringen.

Alles bleef achter.

Ons stenen huis...

De bomen die ik samen met mijn oma had geplant en geënt...

De stenen muren die ik zelf had gebouwd...

Alles, maar dan ook alles...

Mijn boeken, mijn schriften, mijn dekens, mijn wollen matras...

Mijn hele leven liet ik achter.

Helaas moest ik mijn achttien jaar oude leven in één koffer van dertig kilo stoppen.

Toen ik 's avonds in Nederland aankwam, was het elf uur.

02-02-2016.

Vanaf het vliegtuig liep ik rechtstreeks naar de paspoortcontrole.

Ik ging in de rij staan.

Voor de controle opende ik meteen de visumpagina van mijn paspoort en gaf die aan de politieagent.

Hij keek niet eens naar mijn visum.

Hij keek alleen naar de eerste pagina van mijn paspoort.

"Je paspoort is nog minder dan negentig dagen geldig. Je moet vertrekken," zei hij.

Meteen kwam er een andere politieagent bij.

Ze brachten mij naar een verhoorkamer.

Omdat ik geen enkele vreemde taal sprak, regelden ze een tolk.

Mijn ondervraging duurde twee uur.

Ze stelden mij honderden vragen.

Waarom was ik gekomen?

Waarom kwam ik binnen zes maanden voor de tweede keer naar Nederland?

Ze wilden alles weten.

Daarna gaf ik het telefoonnummer van Ekrem Yıldırım.

Ze namen contact met hem op.

Hij sprak slechts een paar woorden met de politieagent.

Daarna zei de agent:

“Goed, je mag gaan.”

Ik liep naar de bagageband.

Mijn koffer stond daar helemaal alleen op de band.

Toen ik hem zag, schrok ik.

De koffer was helemaal kapot gegaan en opengebroken.

Ik pakte mijn spullen snel bij elkaar.

Daarna kwam iemand naar mij toe om mij te helpen.

Hij maakte mijn koffer met stevige tape van boven en onder vast, zodat ik hem weer kon meenemen.

Vervolgens vroeg ik iemand om zijn telefoon te gebruiken.

Ik belde Ekrem Yıldırım.

Ik keek om mij heen.

Links en rechts was niemand.

De persoon die mij zou ophalen, zag ik nergens.

Ik begon rond te lopen op zoek naar iemand.

Toen zag ik aan de overkant een persoon staan.

Ik liep naar hem toe en hij kwam ook naar mij toe.

“Ben jij Turks?” vroeg hij.

“Ja. Wie zoek je?”

“Ökkeş zou uit Turkije komen.”

“Ik ben Ökkeş.”

We pakten meteen samen mijn koffer vast en brachten hem naar de auto.

Het was de tweede keer dat ik landde op Schiphol in

Amsterdam.

Ik herinner mij alleen dat hij Ekrem Bey belde en zei:
"Ik heb Ökkeş opgehaald."

Door de vermoeidheid en de stress viel ik in slaap.

Hij maakte mij wakker.

We waren bij het huis aangekomen.

We kwamen aan in Apeldoorn.

"Heb je honger of ben je vol?" vroeg hij.

"Nee ağabey, ik moet slapen," antwoordde ik.

Toen ik uit de auto stapte en het huis binnenkwam, gaf Hüseyin Abi mij een banaan, een appel en een kiwi om te eten.

Daarna liet hij mij de plek zien waar ik zou slapen.

Het was een bed op de zolderverdieping.

Ik ging liggen en voor ik het wist was het ochtend.

Hüseyin Abi haalde mij op en bracht mij naar Meppel.

We gingen naar de winkel van Ayvaz Burçkan.

Daar was ook Hikmet Ablâ.

Ik voel mij heel gelukkig dat ik Hikmet Ablâ heb leren kennen.

Zij is één van de meest sterke en waardige vrouwen die ik ooit in mijn leven heb ontmoet.

Ze kwam vier jaar geleden naar Nederland.

Ze is een zeer wijze vrouw met een sterke persoonlijkheid. Iemand die ervan houdt om andere mensen te helpen.

Een echte vrouw met een groot hart.

Voor mij is zij als een moeder.

Hikmet Ablâ bracht boeken voor mij om Nederlands te leren.

Ze probeerde mij op alle mogelijke manieren te ondersteunen.

Ik ben je ontzettend dankbaar, ablâ. Ik ben blij dat ik jou heb leren kennen.

Later begonnen ze mij te waarschuwen voor mijn ge-

sprek met de autoriteiten.

“Wanneer je daar komt, wees niet te vriendelijk en vertel niet te veel persoonlijke dingen,” zeiden ze tegen mij.

Ze lieten mij zelfs op Facebook blokkeren.

Maar tegen degenen die Hikmet Aba wilden blokkeren, zeg ik: jullie hebben mijn levensgeluk willen afpakken.

Elke keer wanneer ik Hikmet Aba zie, voelt het alsof ik mijn eigen moeder zie.

Ze is een vrouw die haar woord houdt. Alles wat ze zei dat ze zou doen, heeft ze ook gedaan.

Toen ik haar moest blokkeren, heb ik vreselijk gehuild.

“Ik kan dit niet doen,” zei mijn hart.

Maar je blijft altijd in mijn hart.

Je bent mijn zus én mijn moeder.

Ekrem Bey hielp mij met mijn paspoort.

Hij zorgde ervoor dat ik via het consulaat een nieuw paspoort kreeg, geldig voor tien jaar.

Nadat mijn visum verlopen was, bleef ik zonder geldige verblijfspapieren in Nederland.

Ik verbleef bij Ayvaz Burçkan.

Voor een schijnhuwelijk had Ekrem Bey een vrouw voor mij gevonden, maar zij wilde het niet.

Op dat moment werd mij vijfduizend euro gegeven als vergoeding voor de moeilijke periode die ik had doorgemaakt.

Ik had zeven jaar gewerkt zonder daarvoor geld te ontvangen.

Op een dag gebeurde er een verkeersongeluk.

Semir Ağabey en ik kwamen terug van de verjaardag van de zoon van Ayvaz Bey.

Semir Ağabey reed in zijn taxi.

Een grote auto reed van achteren tegen ons aan.

Ik zat ook in de auto en sliep achterin.

Plotseling hoorde ik mensen zeggen:

“Word wakker, er is een ongeluk gebeurd.”

Ik stapte uit.

Toen ik keek, zag ik dat de achterkant van de auto helemaal naar voren was gedrukt.

Maar gelukkig had ik zelf niets.

Ze zeiden tegen mij:

“Ga naar het bos en verstop je daar.”

Ik ging naar het bos en ging daar liggen.

De volgende ochtend kwamen ze mij ophalen.

Zelfs in het bos kon ik slapen.

Maar ondanks alles was ik gelukkig.

Het ongeluk gebeurde in de nacht van 03-09-2016.

Dat ik niets had opgelopen, was voor mij een groot geluk.

Ik kon niet naar het ziekenhuis gaan, omdat ik zonder verblijfspapieren was.

De volgende ochtend kwamen ze mij ophalen.

Het was zondag. Het ongeluk was in de nacht van zaterdag op zondag gebeurd.

Ik ging naar huis, trok andere kleding aan en ging die zondag opnieuw naar de winkel.

Ik werkte gewoon verder en maakte de machines schoon.

Twee maanden later liet hij mij op papier als vennoot inschrijven bij de Kamer van Koophandel.

Op die dag leerde ik ook advocaat Bahattin Aydın kennen in Amsterdam.

Later werd hij voor mij een bijzondere vriend met een goed hart.

Ik ben blij dat ik jou heb leren kennen.

Ik wil ook ooit een rechtspersoon worden met dezelfde vriendelijke en menselijke houding als jij.

Meneer Bahattin Aydın is voor mij als een geweldige grote broer.

Hij is altijd iemand geweest die helpt en bereikbaar blijft.

In Nederland is hij iemand die zelfs de weg naar de koning weet te vinden...

...kunt u in Nederland misschien de koning bereiken, maar advocaten zijn hier vaak moeilijk te bereiken.

Maar Aydın Ağabey is anders.

Hij is iemand die bereikbaar is en die altijd probeert oplossingen te vinden voor problemen.

Ik voel mij gelukkig dat ik hem heb leren kennen.

Op het gebied van advocaten heb ik met twee advocaten gewerkt. Beiden zijn voor mij heel bijzonder.

De één is Turks en de ander Nederlands.

Ik ben zelfs in hongerstaking gegaan.

Mijn advocaat zei tegen mij:

“Vandaag ga ik voor jou met spoed een datum proberen te krijgen bij de rechtbank.”

Nog dezelfde dag kreeg ik een rechtszitting gepland, maar wel pas veertig dagen later.

Natuurlijk zijn vrouwelijke advocaten op sommige gebieden vaak zorgvuldiger dan mannen.

Maar Aydın Ağabey behandelde mij met de warmte en zorg van een moeder.

Hij heeft zich enorm ingezet voor mijn problemen.

Je bent voor mij een bijzondere vriend.

Voor het eerst had ik ook officieel iets opgebouwd in Nederland.

Ik had een eigen activiteit.

Maar nadat er blanco papieren door mij waren ondertekend, werd dit geregeld.

Mijn zorgverzekering werd niet betaald.

Mijn pensioenverzekering werd ook niet betaald...

Toch bleef ik werken.

Eén jaar, twee jaar... de tijd ging voorbij als water door mijn handen.

Omdat ik dacht dat ik uiteindelijk een verblijfsvergunning zou krijgen, werkte ik ontzettend hard.

Ik vocht niet meer als een mens, maar als een dier.

Ik streed met alles wat ik had, maar misschien vocht ik op de verkeerde plek.

Toch zeg ik: het leven gaat door.

Bij de eerste procedure kregen mensen meestal een sticker voor zes maanden als tijdelijk verblijf.

Bij mij werd het steeds verlengd: de ene keer kreeg ik twee maanden, de andere keer drie maanden.

Ik bleef vertrouwen houden, omdat ik dacht dat deze mensen mij hielpen.

Op een dag belde Semir Ağabey mij.

“Ökkeş, ik maak mij heel veel zorgen om jou,” zei hij.

“Jouw baas heeft jou alleen op papier als partner gemaakt. Hij gebruikt jouw naam om geld van de verzekering te krijgen. Jij weet hier niets van. Op deze manier zul je geen verblijfsvergunning krijgen,” zei hij.

Na al deze gebeurtenissen schreef ik mij in voor een taalschool.

Ik dacht:

“Als ik naar een taalschool ga, kan ik misschien een studentenverblijf krijgen voor één jaar. Dan kan ik officieel werken en ook naar Turkije reizen en weer terugkomen.”

Maar Semir Ağabey zei:

“Al blijf je hier twintig jaar, op deze manier krijg je geen recht.”

Natuurlijk begreep ik dat niet meteen.

De volgende ochtend zei ik tegen A. Ağabey:

“Schrijf mij alsjeblieft in voor een taalschool. Als ik drie jaar naar school ga, wordt het misschien gemakkelijker.”

Hij antwoordde:

“Ökkeş, ik ken dit al jaren. Jij hebt geen kans om naar school te gaan. Je wilt naar school, maar waar ga je dan wonen?”

Ik zei:

“Ik werk twee dagen per week niet. Op die dagen ga ik

naar school en ik blijf hier slapen. Ik slaap nu toch al in de winkel. Ik werk zeven dagen per week. Als ik naar school ga, zal ik vijf dagen werken.”

Toen zei hij boos:

“Pak eerst je koffer. Vertrek. Zeg zulke dingen nooit meer tegen mij.”

Maar ik had geen andere keuze.

Hoeveel oplossingen ik ook probeerde te vinden, overal gingen de deuren voor mij dicht.

Drie keer ben ik in Amsterdam voor de verblijfsrechtbank verschenen.

Maar ik kon geen verblijfsvergunning krijgen...

Ik kreeg geen verblijfsvergunning.

De Nederlandse overheid had ergens ook gelijk.

Ik woonde in Nederland, betaalde geen belasting en er werden andere wegen geprobeerd om mijn situatie op te lossen.

Alleen de kosten van de school voor één jaar waren al tienduizend euro.

Ik had drie jaar gewerkt zonder ook maar één cent te ontvangen, alleen met de hoop dat ik een verblijfsvergunning zou krijgen.

Maar omdat hij wist dat ik niet terug kon naar Turkije, maakte hij het voor mij moeilijker.

Op een dag kwam er een man naar de winkel die A. al twintig jaar kende.

A. zelf was er niet.

Hij was op vakantie in Turkije.

De woorden die deze man tegen mij zei, staan nog steeds in mijn geheugen gegrift.

“Lieve broer Ökkeş, zelfs als ik jouw schoolgeld zou betalen, zal A. jou niet laten gaan.

Hij zal jou blijven controleren en opdrachten geven. Hij wil jou zelf blijven gebruiken.

Hij is ook mijn goede vriend en hij kent mijn familie.

Maar wat hij jou aandoet, is gewetenloos. Gewetenloos.
Gewetenloos...

Mijn geweten accepteert dit niet.

Je moet bij deze man weg. Er is geen andere oplossing.

Zelfs als jij een meisje zou ontmoeten, zou hij dat proberen tegen te houden.

Hij wil alleen dat jij afhankelijk van hem blijft, ongeacht wat er gebeurt.

Als je hier wordt opgepakt, kun je een boete van vijftigduizend euro krijgen.

Maar om jou naar school te laten gaan, wil hij geen tienduizend euro betalen."

Ik was geschokt door deze woorden.

Ik dacht steeds:

"Als hij echt zo weinig om mij gaf en niet van mensen hield, zou hij mij nooit hierheen hebben gehaald. Hij zou mij nooit naar school hebben laten gaan."

"Als jij er niet was, zou deze winkel gesloten blijven.

Hij zegt misschien tegen jou: 'Als jij er niet bent, kan ik alles zelfs via de camera doen.'

Maar hij zegt zulke dingen alleen om jou klein te houden.

Elke dag dat jij hier blijft, is een verlies voor jouw toekomst.

Je kunt hier geen gezin opbouwen en je kunt jezelf hier geen betere toekomst geven.

Ik ken deze man beter dan jij.

Hij bemoeit zich zelfs niet met jouw eten, drinken of uitgaven.

Weet je waarom hij jou dit allemaal geeft?

Omdat hij later misschien zal zeggen:

'Ik heb mijn kassa en mijn geld aan jou toevertrouwd.'

Jij bent als een renpaard.

Er zullen veel mensen zijn die jou een wortel voorhouden om je te laten rennen.

Maar ondanks alles ben jij voor mij als een kind.

Ondanks alle moeilijkheden probeer jij in dit land te blijven en een leven op te bouwen.

Hoeveel druk mensen ook op jou uitoefenen, op een dag zul jij je vrijheid vinden.

Je zult ook je verblijfsvergunning krijgen.

Ondanks alles zullen zelfs de mensen die de mogelijkheid hadden om jou te helpen maar jou hebben tegengehouden, later zeggen:

‘Hadden wij jou maar vanaf het begin geholpen.’

Misschien zullen ze er zelfs om huilen.

Maar omdat dit jou is aangedaan, moet jij hetzelfde nooit bij iemand anders doen.

Als jij iets weet dat iemand kan helpen, deel het dan met anderen.

Ik ben niet alleen als een moeder voor jou, maar ook als een vriend.

Maar wees alsjeblieft voorzichtig.”

Ik begon op internet onderzoek te doen.

Elke avond zocht ik informatie op:

“Hoe kan ik een verblijfsvergunning krijgen?”

“Hoe kan ik asiel aanvragen?”

Het werd het jaar 2019.

Ik begon twee vrouwelijke YouTubers te volgen.

Emine Abila plaatste regelmatig video's met de titel “Nederland in vijf minuten”.

Ik ging nooit slapen voordat ik alle informatie die zij deelde had gelezen.

Overdag werkte ik totdat al mijn taken klaar waren's Nachts deed ik tot twee uur onderzoek.

Daarna ging ik slapen.

Om zes uur 's ochtends stond ik weer op, nam een douche en at mijn ontbijt.

Om zeven uur begon ik met werken.

Elke dag, zonder uitzondering, ging mijn leven op deze

manier door.

Ik keek ook naar het YouTube-kanaal van Burcu Abl.

Op een dag schreef ik haar:

“Abla, ik wil je graag ontmoeten. Is het mogelijk om persoonlijk met jou te praten?”

Ze antwoordde:

“Kom maar wanneer je tijd hebt.”

Maar zelfs als ik tijd had gehad, kon ik niet gaan.

Tegen A. zeggen dat ik iemand zou ontmoeten, voelde als de grootste fout die ik kon maken.

Het was onmogelijk dat ik zou gaan.

Zelfs de dood zou mij misschien kunnen tegenhouden, maar in die periode kon mijn leven dat niet.

In die tijd had ik ook af en toe contact met Alpaslan Abi via berichten.

Op een dag vergat ik mijn telefoon in de winkel toen ik naar de supermarkt ging.

Er kwam een bericht binnen.

A. keek op mijn telefoon om te zien of het misschien een klant was.

Het was een mooi bericht van Alpaslan Abi, zoals altijd.

Toen ik terugkwam, vroeg hij:

“Wie is deze man?”

Ik antwoordde:

“Ağabey, dat is Alpaslan Abi.”

“Waar komt hij vandaan? Hoe ken je hem?”

“Ağabey, jij en je dochter hebben hem zondag samen bekeken op het programma van Güneri Civaoglu. Hij is de vader van Karsu Abl.”

“Je liegt. Wie ben jij? Denk je echt dat mensen zoals zij jou een bericht zouden sturen? Iemand die volgens jou zelfs niet weet hoe hij zichzelf moet verzorgen?”

Ik zei:

“Abi, ik ben ook een mens in de ogen van anderen.

Als ik lieg, kom dan met mij mee. Laten we op Facebook naar zijn pagina kijken.

Ik heb hem een vriendschapsverzoek gestuurd en hij heeft het geaccepteerd.

Daarna zijn we gaan praten."

Toen hij het zag, geloofde hij mij.

Hij zei:

"Als jij de kans zou krijgen, zou je misschien zelfs parlements lid kunnen worden in Nederland. Maar je zult die kans waarschijnlijk niet krijgen."

Natuurlijk hebben veel mensen mij geestelijk gesteund.

Onder anderen Alpaslan Ağabey, Emine Aba en Burcu Aba.

Ik vertelde Burcu Aba mijn hele leven en alles wat ik had meegemaakt.

"Aba, ik kan niet tegen jou liegen," zei ik.

Op 12 oktober 2019 kwam zij bij mij op bezoek.

Die dag was heel bijzonder voor mij.

Het was ook de datum waarop Yılmaz Güney naar Frankrijk was gevlucht.

Ze namen mij mee uit eten.

Ze kwamen samen met haar echtgenoot en kinderen.

Ze hadden zelfs een heel duur cadeau voor mij gekocht als verrassing.

Het was een trui met een duur prijskaartje erop.

Natuurlijk kon ik die niet meteen dragen.

Ik heb hem jarenlang bewaard.

Soms trok ik hem 's avonds aan om ervan te genieten.

Maar zowel voor mij...

Ayvaz Burçkan:
Een Moeilijke Periode In Mijn Leven

De periode waarin ik met Ayvaz Burçkan samenwerkte, behoort tot de zwaarste periodes van mijn leven. Wat begon als een samenwerking en een vriendschap, veranderde uiteindelijk in een ervaring die mij veel pijn en verdriet heeft gegeven.

Zeven jaar lang heb ik veel moeilijke momenten meegemaakt. Ik voelde mij vaak onder druk gezet en heb situaties ervaren die mij diep hebben geraakt. In een land als Nederland, waar ik dacht dat ik veilig en vrij kon leven, kwam er een moment waarop ik geen andere uitweg meer zag dan weg te gaan en opnieuw te beginnen.

De angst en onzekerheid die ik in die periode heb ervaren, hebben een grote invloed op mijn leven gehad. Ik was bang dat mijn verleden mij zou blijven achtervolgen en dat ik niet veilig zou zijn als ik opnieuw met deze persoon in contact zou komen.

Uiteindelijk heb ik de moeilijke beslissing genomen om mijn eigen weg te kiezen en bescherming te zoeken. Mijn doel was niet om te vluchten voor het leven, maar juist om mijn leven opnieuw op te bouwen.

Ondanks alle pijn en moeilijke ervaringen ben ik blijven vechten. Deze periode heeft mij geleerd hoe sterk een mens kan zijn wanneer hij alles dreigt kwijt te raken.

Vandaag kijk ik terug en zie ik niet alleen de pijn die ik heb meegemaakt, maar ook mijn kracht om opnieuw op te staan. Mijn grootste overwinning is dat ik ondanks alles mijn hoop, mijn menselijkheid en mijn toekomst niet heb opgegeven.

*Mijn Grote Broer Alpaslan:
Iemand Die Ik Als Een Vader Voelde*

Alpaslan was voor mij niet alleen een vriend. Hij was een bijzondere persoon die ik zag als een grote broer en soms zelfs als een vaderfiguur.

Ik leerde hem voor het eerst kennen in 2018. Ik stuurde hem een bericht en hij antwoordde mij. Vanaf dat moment ontstond er een bijzondere band tussen ons: een vriendschap en een relatie zoals tussen een broer en een jongere broer.

Van tijd tot tijd schreef ik hem berichten en ondanks zijn drukke leven nam hij altijd de tijd om mij te antwoorden.

Tussen duizenden mensen die hem berichten stuurden, maakte het mij ontzettend blij dat hij ook mij aandacht gaf. Want in die jaren was mijn psychische toestand volledig uitgeput. Er waren momenten waarop ik zelfs dacht aan het beëindigen van mijn leven.

Toch waren er dromen die mij verbonden hielden met het leven. Ik droomde ervan om Nederland, het land waar ik zoveel liefde voor voelde, van het ene uiteinde naar het andere te voet te ontdekken. Een andere grote droom was om Alpaslan ooit te kunnen omhelzen.

Ik zei tegen mezelf: "Eerst moet ik mijn dromen waarmaken. Eerst moet ik Alpaslan ontmoeten. Daarna kijk ik verder." Deze gedachten hielpen mij om door te gaan.

Alpaslan wist welke moeilijke periode ik doormaakte. Hij waardeerde de foto's die ik deelde en wanneer hij iets zag wat beter kon, waarschuwde hij mij op een respectvolle manier.

Voor mij was hij soms als brood en water: een bron van leven en hoop.

Ik zag hem niet alleen als een persoon, maar ook als iemand die mij kracht gaf. Soms zag ik hem zelfs in mijn dromen. Ik geloofde dat ik hem op een dag zeker zou ontmoeten.

Elke maandag stuurde ik hem een bericht met “goede-morgen”. Een klein antwoord van hem gaf mij al een groot gevoel van geluk en levensvreugde.

Wat mij in die jaren het meest pijn deed, was dat sommige mensen om mij heen mij kwetsten en verdriet deden, terwijl iemand die mij nooit persoonlijk had ontmoet mij met één bericht weer hoop kon geven.

Hij was iemand met een grote liefde voor Atatürk en de Republiek. Hij heeft mij altijd gesteund en zijn steun nooit onthouden. Ook hij kende de moeilijkheden van het leven ver van zijn geboorteland.

Hij was één van de mensen die mij het beste begreep.

Later kwam hij naar Nederland, volgde een opleiding en bouwde een eigen toekomst op. Zijn levensverhaal is buitengewoon.

Hij geloofde dat op een dag ook voor mij de zon van vrijheid, succes en geluk zou opkomen.

In die periode voelde ik alsof ik alles verloren had. Ik droeg een pijn in mij die moeilijk onder woorden te brengen was. Maar Alpaslan geloofde in mij. Zonder mij ooit persoonlijk te hebben ontmoet, gaf hij mij toch zoveel waarde.

Dat gevoel zorgde ervoor dat ik elke ochtend opnieuw met hoop wakker werd.

Ik wilde hem heel graag ontmoeten, maar het lukte lange tijd niet. Toch bleef ik geloven dat ik hem op een dag zou zien en dat er mooie veranderingen in mijn leven zouden komen.

Mijn Dromen Hielden Mij In Leven

Ik droomde er zelfs van om ooit een universitaire opleiding te volgen. Soms ging mijn fantasie nog verder en dacht ik: misschien word ik ooit zelfs minister-president van Nederland.

Deze dromen hielden mij, al was het maar een beetje, weg van de gedachten om mijn leven op te geven. De hoop dat ik Alpaslan ooit zou ontmoeten, werd elke dag sterker.

Op mijn verjaardag vroeg een Nederlandse vriendin, Sjuoke Koopmans, wat ik als cadeau wilde: een kaartje voor het concert van Karsu of het boek over het leven van Maradona. Ik hoefde geen seconde na te denken. Ik koos meteen voor het concert van Karsu.

Alpaslan is de vader van de artiest Karsu. Het concert vond plaats in een stad dichtbij de plek waar ik woonde en het tijdstip kwam voor mij perfect uit: 1 maart 2022.

Ik zou gaan.

Eerst vertelde ik het aan Zeki, die ik als een grote broer zag. Ik zei: "Ik ga naar het concert van Karsu." Hij antwoordde: "Ga maar, dat zal goed voor je zijn."

Het zou mijn eerste concert in mijn leven worden. En op die plek zou ook de man aanwezig zijn die ik jarenlang hoopte ooit te ontmoeten. Voor mij was dit geen gewone avond; het betekende heel veel.

Maar toen ik toestemming moest vragen om te gaan, kreeg ik opnieuw een antwoord dat mij pijn deed.

Toch wist ik één ding zeker: ik moest gaan, wat het ook zou kosten.

Er werd tegen mij gezegd:

"Van mij hoef je niet weg te blijven. Maar je bent hier zonder officiële status. Als je wordt gecontroleerd, moet je mij niet bellen. Je brengt je leven in gevaar voor één uur plezier. Het is jouw keuze."

Ik dacht bij mezelf: "Ook wanneer ik hier in de winkel werk, heb ik geen officiële zekerheid. Ook hier leef ik met

onzekerheid. In de winkel ben ik zonder zekerheid, en op het concert ook. Maar ik ga.”

“Als er iets gebeurt, zal ik niemand bellen. Ik verwacht niets van jullie. Zelfs zonder verblijfsvergunning komt er ooit een oplossing.”

Ondanks alles voelde ik mij gelukkig. De mensen die mij kenden, wisten van mijn situatie. Toch had niemand mij aangegeven of mij in de steek gelaten.

Mijn werkdag eindigde. Ik sloot de winkel, maakte alles schoon en maakte de laatste werkzaamheden af. Daarna maakte ik mij snel klaar om te vertrekken.

Ik nam alleen geld uit de kassa voor mijn reiskosten. Ook nam ik het boek mee dat ik voor mijn verjaardag had gekregen. De schrijver had het speciaal voor mij gesigneerd. Dat boek had een bijzondere betekenis voor mij.

Ik vertrok naar het station.

Vanaf Meppel nam ik de trein naar Leeuwarden. Het concert was in Leeuwarden. Hoe dichterbij mijn bestemming kwam, hoe groter mijn spanning en enthousiasme werden.

Ik kwam een uur voor het begin van het concert aan. Ik ging naar mijn plaats in de zaal en wachtte tot het begon.

Het was mijn eerste concertervaring.

Voor mij was het een prachtige, onvergetelijke avond. Tijdens het concert voelde ik iets bijzonders:

Vanaf dat moment zou niets meer hetzelfde zijn.

De Ontmoeting Die Mijn Leven Veranderde

Tijdens het concert begon ik iets te voelen: alsof mijn leven zou veranderen. En precies zo gebeurde het. Op dat moment geloofde ik dat mijn geluk zou keren. Ik voelde dat er een nieuwe deur voor mij openging.

Na het concert liep ik de zaal uit. Veel mensen stonden in de rij om foto's te maken met Karsu. Er was een enorme drukte. Op dat moment was ik zo zenuwachtig en enthousiast dat ik het bijna niet onder woorden kan brengen.

Het was een gevoel dat ik misschien nooit meer in mijn leven zal ervaren.

Na al die jaren berichten te hebben gestuurd en telefoongesprekken te hebben gevoerd met die bijzondere man, stond ik ineens tegenover hem. Tussen duizenden mensen vond ik hem.

"Alpaslan abi... Alpaslan abi, ik ben het, Ökkeş!"

Midden tussen al die mensen stak hij zijn hand naar mij uit. Op dat moment voelde het alsof ik de hand van mijn vader vasthield.

Toen wij elkaar omhelsden, voelde ik de warmte van mijn vader opnieuw. Na zoveel jaren had ik het gevoel alsof ik mijn vader weer had gezien.

Ik voelde mij sterker dan ooit. Op dat moment leek het alsof ik mijn verblijfsvergunning had gekregen en vrij was in Nederland. Alles voelde perfect. Zelfs als de hele wereld tegen mij zou zijn, wist ik dat ik sterk genoeg was.

Dat gevoel van kracht en hoop kwam terug in mijn leven.

Alpaslan gaf mij buitengewoon veel aandacht. Hij behandelde mij met zoveel warmte en gaf mij zelfs een speciaal cadeau.

Hij is iemand die altijd in mijn hart en aan mijn zijde zal blijven.

Toen ik daarna naar het station ging om de trein te nemen, kwam ik onverwachts een politiecontrole tegen. Ik

stond bij de ingang van het station een boek te lezen.

De politie vroeg mij om mijn gegevens. Ik deed alsof ik het niet hoorde.

Twee keer vroeg de agent:

“Mag ik uw boek bekijken?”

Ik antwoordde: “Natuurlijk, dat mag.”

Hij keek naar het boek, bekeek de handtekening en vroeg:

“Wat betekent deze datum voor u?”

Ik vertelde:

“Het is mijn verjaardag. De schrijver heeft dit boek speciaal aan mij gegeven en voor mij gesigneerd. Ik ben net van het concert gekomen. Ik was mijn identiteitsbewijs vergeten en omdat ik nog tijd had, besloot ik hier rustig mijn boek te lezen.”

De politieagent glimlachte en liep verder.

Vanaf dat moment werden boeken tijdens mijn reizen mijn paspoort en mijn verblijfskaart. Een mens die zelfs 's avonds laat op een station een boek leest, geeft anderen het gevoel: deze persoon kan geen kwaad in de zin hebben.

Ik sprak met de kracht en het geluk van iemand die net zijn grote droom had waargemaakt. Ik had mijn vaderfiguur ontmoet.

De politieagent was zelfs verbaasd over mijn vloeiende Nederlands. Ik had nog nooit eerder zo zelfverzekerd Nederlands gesproken.

Wanneer je mensen op een vriendelijke en respectvolle manier benadert, ontstaan vaak minder problemen.

Ik kwam die nacht terug bij de winkel. Het was inmiddels één uur 's nachts. Ik ging slapen en stond de volgende ochtend weer vroeg op.

Maar deze keer was er iets veranderd.

Ik voelde mij vernieuwd.

Alsof ik opnieuw geboren was.

Piet Koopmans: Een Vriend Die In Mij Geloofde

Mijn oneindige liefde en respect voor jou, mijn broer.
Goed dat jij er bent. Ik wens je nog vele mooie jaren toe.

Als vrienden en als mensen die elkaar waarderen, zullen wij nog veel mooie herinneringen samen maken.

Piet Koopmans kwam ooit op vakantie naar Turkije. Vanaf het eerste moment had hij een bijzonder gevoel voor mij. Toen hij naar mijn handen keek, zei hij:

“Van jou kan een heel goede kleermaker worden.”

Ik was verbaasd. Hoe kon iemand die mij nog maar net kende zoiets tegen mij zeggen?

Na mijn komst naar Nederland werd Piet een zeer goede vriend van mij. Wanneer Ayvaz Burçkan op vakantie naar Turkije ging, kwam Piet elke dag naar mij toe om mij te steunen.

Op zondagochtenden gingen wij samen ontbijten. Dat gebeurde in Meppel, de stad die voor mij helaas ook veel moeilijke herinneringen heeft achtergelaten.

We maakten samen wandelingen en gesprekken. Hij wilde meer dan wie dan ook dat ik succesvol zou worden.

Hij wilde dat ik naar school zou gaan en Nederlands zou leren. Zelfs meer dan Ayvaz Burçkan moedigde hij mij aan om mij te ontwikkelen.

Hij zei altijd:

“Ga naar school. Als jij niet naar school gaat, kom ik naar je toe en neem ik je mee.”

Voor mij was hij een bijzonder en waardevol mens.

Piet had zelf ook een goede opleiding genoten. Hij was iemand die veel waarde hechtte aan regels en verantwoordelijkheid.

Soms kwam hij 's avonds naar mij toe en zei:

“Kom, laten we bij ons thuis thee drinken.”

Dan nam hij mij mee naar zijn huis. Hij bracht boeken voor mij mee om te lezen. Hij gaf mij zelfs een woordenboek zodat ik Nederlands kon leren.

Hij ging naar een taalschool en sprak met de directeur.

Ondanks dat ik nog geen verblijfsvergunning had, probeerde hij ervoor te zorgen dat ik toch lessen kon volgen.

Hij vroeg of ik iedere dag twee uur naar school mocht komen.

Maar op sommige momenten waren de uren waarop ik les zou moeten hebben voor anderen gewoon koffiepauzes. Daardoor kon ik uiteindelijk niet naar school gaan.

Ik probeerde daarom alles zelf te leren.

Alles wat ik over de Nederlandse taal en het leven in Nederland heb geleerd, heb ik vooral door mijn eigen inzet bereikt.

Piet bleef mij altijd steunen en wilde dat ik naar school ging, maar er werden steeds nieuwe obstakels voor mij geplaatst.

Ooit had ik in Turkije gezegd:

“Misschien ben ik niet gemaakt om te studeren.”

Maar diep van binnen zei ik tegen mezelf:

“Juist daarom zal ik bewijzen dat ik het kan. Ooit zal ik misschien zelfs professor dokter Ökkeş Yıldırım worden.”

Ik wil tegen iedereen zeggen:

Hoe meer mensen probeerden mij klein te houden, hoe meer er mensen kwamen die mij kracht gaven om door te gaan.

Volgens sommigen stond ik alleen. Volgens sommigen had ik nergens naartoe kunnen gaan.

Maar ik gaf niet op.

Ik bleef vechten.

Toen ik zag dat volhouden alleen niet genoeg was, nam ik uiteindelijk een andere beslissing en koos ik mijn eigen weg.

De taalschool was slechts tweehonderd meter verwijderd van de plek waar ik woonde.

Maar soms zijn de grootste obstakels niet de afstand, maar de deuren die voor iemand worden gesloten.

De Pijn Van Verloren Kansen En De Waarde Van Familie

Wanneer iemand volledig afhankelijk wordt van de wil van een ander, kunnen dromen en toekomst langzaam verdwijnen.

Ik voelde dat sommige mensen mij bewust moeilijkheden bezorgden. De mensen die mij in die stad kenden, wisten dit ook. Zelfs als ik niets zei, merkten veel mensen wat er gebeurde.

Ik was zo gespannen dat mijn hoofd soms zelfs trilde van de stress. Mensen met een geweten en een warm hart konden mijn pijn voelen.

Ik vroeg eigenlijk niet om veel. Ik wilde alleen maar twee uur per dag naar school kunnen gaan.

Ik vroeg niet om een salaris. Ik vroeg niet om de winkel. Ik zei niet dat het geld dat verdiend werd van mij was.

Ik wilde alleen de kans krijgen om te leren en mezelf te ontwikkelen.

Maar terwijl ik die dagen leefde, brandde de pijn vanbinnen. En nu, terwijl ik dit opschrijf, voel ik diezelfde pijn opnieuw.

Toch waren er mensen die wilden dat mijn hart eindelijk rust zou vinden. Zij zeiden tegen mij:

“Ga weg. Maak jezelf vrij. Vraag bescherming aan de staat. Zoek een nieuw begin.”

Wat mij het meest pijn deed, was dat ik niet naar school kon gaan. Het gevoel dat mijn jonge jaren verloren gingen, deed mij veel verdriet.

School zou voor mij een plek zijn geweest waar ik adem kon halen. Een plek waar ik mezelf kon ontwikkelen. Maar die kans kreeg ik niet.

Mensen die mijn situatie van dichtbij zagen, zoals Hendir Piet en zijn vrouw, begrepen dit.

Hendir Piet wilde mij soms niet eens meer zien, omdat hij mijn situatie zo moeilijk vond om aan te zien. Toen hij

naar Turkije op vakantie was geweest, had hij mijn familie ontmoet. Hij bracht foto's van mijn moeder en vader voor mij mee.

Hij zei tegen mij:

"Denk aan je familie. Denk aan jezelf. Als je hier blijft, blijf je gevangen in deze situatie. Er is hier geen toekomst voor jou."

Hij bedoelde het niet om mij pijn te doen, maar omdat hij wilde dat ik mijn leven zou redden.

Hij zei:

"Je woont hier tussen Nederlanders, maar je krijgt niet de steun van de mensen van wie je het verwacht. Werk snel, maak je werk af. Als je ziek wordt, kun je op straat belanden. Pak eerst je koffers en vertrek. Daarna mag je ziek worden als je wilt."

Die woorden deden pijn, maar ze kwamen voort uit bezorgdheid.

Een Boodschap Aan Ouders En Families

Lieve broers en zussen, lieve moeders en vaders,
Houd zoveel van uw kinderen dat zij niet afhankelijk
worden van de liefde van anderen.

Raak zelf hun haren aan. Geef hun aandacht en warmte. Een kind dat thuis liefde en waardering krijgt, hoeft die liefde niet wanhopig ergens anders te zoeken.

Als uw dochter iemand ontmoet, zeg dan niet alleen:
"Doe dat niet."

Zeg liever:
"Breng hem naar huis, zodat wij hem kunnen leren kennen."

Bekijk samen de goede en moeilijke kanten van iemand. Help uw kind om geen levensweg te kiezen met iemand die zijn of haar waarde niet begrijpt.

Leg niet alleen verboden op uit angst. Te veel druk kan ervoor zorgen dat mensen juist de verkeerde keuzes maken.

Wat er ook gebeurt, blijf als familie naast uw kinderen staan.

Omarm hen wanneer ze pijn hebben. Een gewond mens heeft geen afwijzing nodig, maar een hand die hem helpt weer op te staan.

De Mensen Die Mijn Hart Familie Noemde

Soms wordt de mens zelf de oorzaak van een nieuwe wond. Vooral wanneer je op het moment dat je steun en bescherming zoekt bij je familie, opnieuw gekwetst wordt.

Sommige wonden genezen niet gemakkelijk. Ze blijven ergens diep in het hart aanwezig.

Beste ouders, geef uw dochters bijzondere liefde. Laat hen voelen dat ze waardevol zijn. Verwen hen met aandacht en warmte. Zorg ervoor dat zij geen slachtoffer worden van mensen die alleen maar doen alsof ze van hen houden.

Dit is één van de grootste lessen die mijn eigen levenservaring mij heeft geleerd.

Natuurlijk bestaan er ook mensen met een mooi hart. Mensen die niet alleen een vriendelijk gezicht hebben, maar ook een oprecht hart.

Veel mensen zeiden tegen mij:
"Steun Ali, blijf geduldig."

Maar sommige mensen wilden de waarheid niet horen. Soms wordt druk "liefde" genoemd en worden harde behandelingswijzen "discipline" genoemd.

Maar ik ben niet gebroken.

Ik ben niet gestorven en ik zal ook niet opgeven.

Kijk, vandaag leest u mijn boek.

Niemand kan mij uitwissen. De mensen die van mij houden, lopen met mij mee. En ook de mensen die niet van mij houden, maken deel uit van mijn levensverhaal.

De mensen die mij liefhebben en mij de weg wijzen, kunnen rustig naast mij zitten. Maar degenen die mij pijn hebben gedaan, dragen vandaag hun eigen schaarste.

In Nederland heb ik grote levenslessen geleerd. Ondanks alles heb ik opnieuw mijn kracht gevonden.

Ik heb mensen uit vele landen ontmoet. Ik heb anderen geholpen. Met sommige mensen ontstonden mooie vriendschappen, met anderen heb ik moeilijke momenten meege-

maakt.

Maar als levenskennis een eenvoudige les was geweest, zou het geen “levenservaring” heten.

Mijn Moeders Uit Verschillende Werelden

De Afrikaanse Lieve Moeder Isabel, de Nederlandse Lieve Moeder Debby en Silili Lieve Moeder Glorya werden in mijn leven als moeders uit verschillende landen.

Ik was niet echt alleen.

Soms voelde ik mij alleen, maar er waren mensen die mij warmte en liefde gaven.

Mijn Afrikaanse moeder kwam zelf ook uit een moeilijk leven. Haar familie kende Ayvaz Burçkan goed, maar toch accepteerden zij mij snel.

De eerste keer dat ik in juli 2016 bij hen thuis kwam, hadden zij eten voor ons klaargemaakt. Het was de eerste keer dat ik in Nederland bij een familie thuis kwam.

Die warmte van die dag gaf mij voor het eerst het gevoel van een familie.

Zij was een vaste klant. Zij merkte dat ik graag Nederlands wilde leren. Ze voelde mijn verlangen om vooruit te komen.

Ze hield van mij. Soms hoef je niet veel woorden te gebruiken; een mens voelt wanneer hij echt gewaardeerd wordt.

Met het beetje Nederlands dat ik toen net begon te leren, probeerde ik met haar te praten.

Ik vroeg haar:

“Ik wil u graag moeder noemen. Mag dat?”

Ze antwoordde:

“Natuurlijk.”

Vanaf dat moment noemde ik haar altijd moeder.

Ze wilde dat ik naar school ging en succesvol werd. Meestal nodigde ze mij één of twee keer per week bij haar thuis uit om samen tijd door te brengen.

Ze wist dat ik mij soms alleen voelde.

Ze zei tegen mij:

“Ik heb je niet in mijn buik gedragen, maar ik draag je wel in mijn hart. Je bent als een kind voor mij.”

Op verjaardagen en speciale dagen nodigde ze mij uit en kwam ze mij soms met de auto ophalen.

Ze zei altijd:

“Ga onder de mensen. Leer nieuwe mensen kennen. Bouw een gezin en een mooie toekomst op.”

Ze wilde zelfs mijn telefoonnummer geven aan meisjes die zij kende, omdat ze hoopte dat ik niet alleen zou blijven.

Mijn Eerste En Laatste Liefde

Voor mijn nieuwe liefde zijn deze ervaringen geen last, maar een deel van mijn levensverhaal.

Op 02-06-2024 werd ik voor de eerste keer in mijn leven echt verliefd. Een liefde die zo bijzonder voor mij is, dat ik zelfs haar naam op mijn arm heb laten schrijven.

Zij is mijn eerste en mijn laatste liefde.

De titel van dit boek zal zijn:

“Ik ben verliefd”

Mensen die mij waarde gaven

Mijn Afrikaanse familieleden probeerden mij altijd met andere mensen in contact te brengen. Ze namen mensen mee naar de winkel en zeiden:

“Maak kennis met Ökkeş.”

Ze wilden dat anderen mij leerden kennen. Helaas werd mijn korte lengte soms als een nadeel gezien en vond niet iedereen de liefde die ik hoopte te vinden.

Maar liefde bestaat niet alleen uit uiterlijk.

Deze mensen waren voor mij als een moeder en familie. Terwijl mijn eigen broers en zussen mij soms één keer per week belden, kwamen mijn Afrikaanse broers en zussen soms wel vijf keer per week langs of namen ze contact met mij op om te vragen hoe het met mij ging.

Dat maakte mij gelukkig en gaf mij opnieuw kracht om door te gaan.

Aan de ene kant kun je je waardeloos voelen door de manier waarop sommige mensen je behandelen. Aan de andere kant kun je ontdekken dat je een bijzondere plek hebt in het hart van andere mensen.

Misschien is dat wat leven betekent:

Dat er goede en mooie mensen bestaan die een ander mens weer laten voelen dat hij ertoe doet.

Een mens hoeft niet van je te houden, maar niemand heeft het recht om je minderwaardig te laten voelen.

Tegenover de mensen die wilden dat ik mij een waar-

deloze en verloren jongeman voelde, stonden mensen die mij in hun hart sloten.

Zij kwamen naar mij toe en gaven mij moed.

"Je bent niet alleen. Wij zijn er ook voor jou. Ayvaz is er ook voor jou."

Ze zeiden vaak:

"Kom goed, alles rustig blijven. Alles komt goed."

Ze steunden mij en beschermden mij tegenover anderen.

Ook zij hadden moeilijke momenten in hun leven meegemaakt. Iedereen draagt zijn eigen strijd en zijn eigen verhaal.

Wanneer ik haar "moeder" noemde, verminderde dat een beetje mijn verlangen naar mijn eigen moeder. Het gaf mijn ziel rust.

Ik ben dankbaar dat ik haar heb leren kennen.

Dank je wel dat je mijn moeder in Nederland bent geworden.

Door haar heb ik verschillende culturen leren kennen. Dat werd voor mij een grote rijkdom. Het zijn herinneringen die ik nooit zal vergeten.

Een Avond Vol Liefdevolle Herinneringen

Op 19 april 2019 werd ik uitgenodigd voor een verjaardagsfeest op een schip.

We maakten eerst een rondvaart met het schip. Daarna legde het schip aan op een andere plek en begon het feest.

Het was een bijzondere en stijlvolle viering die tot laat in de nacht doorging.

Er was muziek, dans, spel en gezelligheid. Mensen uit verschillende landen, vrienden en kennissen van mijn moeder, waren aanwezig.

We vierden de dertigste verjaardag van mijn Afrikaanse zus Caney.

Het was een buitengewone avond.

Voor mij werden het herinneringen die met liefde in de sterren geschreven stonden.

Met de pen van liefde en de inkt van warmte schreef ik deze momenten in mijn hart.

Mijn Nederlandse Moeder Jelli

Ik kreeg ook de kans om een bijzondere Nederlandse vrouw te leren kennen: een oprecht, vriendelijk en betrouwbaar mens.

Op de dag dat ik asiel aanvraag in Nederland, belde ik haar.

Ik zei:

“Moeder, ik heb asiel aangevraagd.”

Ze antwoordde:

“Gefeliciteerd. Ik hoop dat je een verblijfsvergunning krijgt. Ik wil je bezoeken. Stuur mij je adres.”

Ik stuurde haar mijn adres en ze kwam mij bezoeken.

Toen ik naar mijn advocaat moest, bracht zij mij persoonlijk.

Ze hielp mij op veel manieren.

De afstand tussen het opvangcentrum en het kantoor van mijn advocaat was moeilijk en ingewikkeld. Mijn afspraak was heel vroeg en ik kon er bijna niet op tijd komen.

Mijn moeder hielp mij, zodat ik mijn afspraak kon halen.

*Mijn Moeder Uit Afrika,
Mijn Familie In Nederland*

Ik bleef die nacht bij mijn moeder. De volgende ochtend stond ze vroeg op en maakte ontbijt voor mij klaar.

Ze at samen met mij.

Ze wist dat ik het moeilijk vind om alleen te eten. Daarom bleef ze bij mij zitten en gaf ze mij gezelschap.

Daarna bracht ze mij met de bus naar mijn bestemming.

Mijn moeder is Afrikaans, ik ben Turks, maar boven alles ben ik een mens van de wereld.

Haar verjaardag was ook een heel bijzondere dag voor mij.

Ze heeft mij enorm geholpen op mijn weg naar vrijheid en een nieuw leven.

Tijdens de kerstvakantie van dat jaar hebben zij mij ook bijzonder warm ontvangen in hun huis: op 24 en 27 december 2023.

Ik heb een moeder die op dezelfde dag geboren is als Ernesto Che Guevara: 14 juni.

Ik behoor tot de wereld

Denk niet dat ik alleen wit ben.

Denk niet dat ik alleen zwart ben.

Denk niet dat ik alleen Turks ben.

Ik ben Afrika.

Ik ben zwart met de zwarte mensen en wit met de witte mensen.

Ik ben een mens.

Wanneer zwarte mensen onrecht wordt aangedaan, voel ik dat ook als mijn pijn.

Wanneer witte mensen onrecht wordt aangedaan, voel ik dat ook.

Denk niet dat mijn grenzen alleen bij Turkije liggen.

Ik ben Afrika.

Ik ben Aziatisch, Afrikaans en zelfs verbonden met An-

tartica.

Ik ben Europees, Noord-Amerikaans en Zuid-Amerikaans.

Ik ben ook Australisch.

Kijk niet alleen naar de plek waar ik geboren ben.

In mijn gedachten bestaan geen grenzen.

Ik ben boven alles een levend mens.

Ik hou van vrede. Ik zeg niet alleen dat ik vrede belangrijk vind; ik wil mij er ook voor inzetten.

Ik zal blijven strijden voor vrede en vrijheid.

Een liefde die tegen alle regels inging

Een Koerdische bruidegom en een Turks meisje

“De trommel klinkt volgens zijn eigen ritme.”

Een mooi meisje wordt verliefd op iemand die anderen misschien niet mooi vinden.

Maar haar liefde is zo sterk dat zij alles voor hem wil doen.

Iedereen in de familie weet van deze liefde: haar moeder, haar vader en haar familieleden.

De liefde tussen deze twee jonge mensen is zo groot en intens dat mijn woorden tekortschieten om het volledig te beschrijven.

Het meisje is de jongste van tien kinderen. Ze luistert niet naar de stemmen van anderen, maar alleen naar haar eigen hart.

Haar ouders willen niet dat hun dochter met deze jongen trouwt. Toch willen ze eerst met hem praten en hem leren kennen.

Een Liefde Die Alles Overwint

Terwijl het meisje met haar geliefde praat, besluiten haar ouders zelfs dat zij met iemand anders moet verloven.

Maar het meisje weigert dit te accepteren.

Haar moeder zegt tegen haar:

“Mijn dochter, gebruik je verstand. Laat hem zien hoeveel hij voor jou over heeft. Laat hem bewijzen wat hij bereid is te doen voor deze liefde.”

De familie wil testen hoeveel de jongen van haar houdt.

De moeder zegt:

“Bel hem terwijl ik erbij ben. Vertel hem wat je verlangt. Ik wil horen wat hij zal zeggen.”

Het meisje belt haar geliefde en zegt wat haar familie van hem verwacht.

Ze vraagt hem om grote offers te brengen om te bewijzen dat zijn liefde echt is.

Voor de jongen lijken deze eisen bijna onmogelijk. Maar wanneer iemand echt van een ander houdt, kan liefde ervoor zorgen dat hij alles probeert om zijn geliefde niet kwijt te raken.

De jongen gaat naar de oom van het meisje en vertelt wat er is gebeurd.

Wanneer de oom het verhaal hoort, is hij eerst verbaasd. Daarna zegt hij tegen de jongen:

“Ik zal je helpen. Maar ik moet eerlijk zijn: misschien geven ze mijn nicht niet zomaar aan jou.”

De jongen antwoordt:

“Oom, help mij alstublieft.”

De oom zegt:

“Mijn nicht houdt misschien nog meer van jou dan jij van haar houdt. Ik zal alles doen wat ik kan om ervoor te zorgen dat jullie samen gelukkig worden.”

Hij vervolgt:

“Deze gouden sieraden geef ik jou als cadeau. Ik ben

tenslotte haar oom. Iemand die het geluk van twee jonge mensen niet gunt en hen alleen maar moeilijkheden geeft, doet geen recht aan zijn familie."

De oom vraagt:

"Wat wordt er van jou gevraagd?"

De jongen antwoordt:

"Er worden vijftien grote gouden sieraden gevraagd en ook andere moeilijke voorwaarden. Bovendien heb ik maar drie dagen de tijd gekregen."

De oom, met een goed hart en liefde voor zijn nicht, zegt:

"Van mij krijg je wat je nodig hebt. Zolang jullie maar gelukkig worden."

Hij helpt de jongen en zorgt ervoor dat alles op tijd geregeld wordt.

Hij laat de sieraden speciaal maken en zegt:

"Jullie zijn jong. Jonge mensen hebben soms steun nodig. Ik wil dat jullie een kans krijgen."

Daarna zegt hij:

"Eén deel geef ik jou als cadeau. Het andere deel neem je mee naar mijn nicht."

De oom laat hiermee zien dat echte familie niet alleen bestaat uit woorden, maar ook uit steun, begrip en het geluk van de mensen van wie je houdt.

De Ware Waarde Van Liefde En Familie

De jongen had alles geregeld wat van hem gevraagd was. Twee dagen later belde hij het meisje op.

“Alles wat jij hebt gevraagd, is klaar,” zei hij.

Het meisje was verbaasd. Ze kon bijna niet geloven dat hij het echt had gedaan. Ze vertelde het hele verhaal aan haar moeder.

De moeder zei:

“Maak meteen een afspraak. Laat hem morgen naar ons huis komen. Ik wil hem zelf zien.”

Het meisje belde de jongen en nodigde hem uit.

De volgende dag kwam hij op het afgesproken tijdstip naar het huis.

Het meisje had zich mooi voorbereid. Haar moeder had heerlijk eten gemaakt en het huis was prachtig ingericht. Er hing een bijzondere sfeer.

Na de begroeting zei de jongen beleefd:

“Als u het goed vindt, mag ik uw dochter een hand geven?”

De moeder antwoordde:

“Natuurlijk jongen. Zij zal jouw vrouw worden.”

De jongen en het meisje gingen naast elkaar aan tafel zitten.

De moeder behandelde hem met veel warmte. Ze gaf hem met haar eigen handen de eerste hap van het eten en daarna gaf ze haar dochter een hap.

Na het eten en de thee kwam het moment waarop de jongen de gevraagde geschenken zou geven.

Hij overhandigde alles op een respectvolle manier.

De moeder was zichtbaar verrast.

Zij hadden slechts vijftien gouden sieraden gevraagd, maar de jongen had er twintig gekocht. Hij had ze bovendien speciaal laten maken aan een mooie gouden ketting.

Het meisje deed de ketting om.

Daarna kwam het andere deel van de afspraak aan

bod. De jongen had ook de andere gevraagde zaken meegenomen.

De voorbereidingen voor de bruiloft leken compleet.

Na afscheid genomen te hebben, vertrok de jongen.

Het meisje en haar moeder bleven achter met grote verbazing.

Maar toen liet de moeder haar ware bedoeling zien. Ze zei tegen haar dochter:

“Wat een naïeve jongen. Denk je echt dat ik jou aan hem zou geven? Gebruik je verstand. Kijk hoe gemakkelijk ik hem kon testen en gebruiken.”

Het meisje antwoordde:

“Moeder, ik denk niet zoals jij. Ik wil niet leven zonder eer en oprechtheid.”

De Dag Van De Bruiloft

De dag van de bruiloft brak aan.

De hele familie maakte zich klaar. Twaalf familieleden, bruidsparen en geliefden verzamelden zich om samen naar de bruiloft te gaan.

Ook de geliefde van het meisje kwam.

Hij begroette iedereen en maakte kennis met de familie die misschien zijn nieuwe familie zou worden.

De moeder, die eerder achter zijn rug had gezegd dat hij naïef was, liep nu naar hem toe en omhelsde hem.

Ze zei:

“Mijn zoon, laat mij jouw hand kussen.”

De jongen antwoordde:

“Dat hoeft niet, moeder.”

Maar zij zei:

“Jawel. Ik vertrouw mijn kind aan jou toe.”

Het meisje was verbaasd door de verandering in het gedrag van haar moeder.

Ook haar vader toonde dezelfde warmte en respect.

Ze lieten de jongen tussen de toekomstige schoonmoeder en schoonvader zitten.

Op dat moment leek iedereen een nieuwe familie te vormen.

Een liefde die zelfs moeilijke tijden doorstaat

Daarna worden de vrouwen uitgenodigd om de traditionele halaydans te dansen.

Het meisje gaat samen met de anderen dansen. Haar moeder zegt tegen haar:

“Ga jij ook dansen.”

Het meisje begint te dansen met de sieraden die ze draagt.

Op dat moment begint de jongen met de microfoon te zingen. Hij zingt een bekend Turks volkslied van Güler Duman volledig en met veel gevoel.

Het meisje wordt hierdoor gelukkig.

Ook haar familie is onder de indruk en geeft de toekomstige schoonzoon een groot applaus.

Het lied over de bergen van Erzurum, bedekt met sneeuw en storm, krijgt door zijn stem een bijzondere betekenis.

De liefde die hij voor het meisje voelt, zorgt ervoor dat hij met zijn hele hart zingt.

Ik raad iedereen aan om zulke volksliederen te beluisteren, omdat sommige liederen de gevoelens van mensen kunnen vertellen wanneer woorden tekortschieten.

Zelfs wanneer de liefde tussen deze twee jonge mensen voor iedereen zichtbaar is geworden, blijft de familie samen met de jongen dansen en tijd met hem doorbrengen.

Het meisje vertelt ook aan haar vriendinnen over deze liefde.

Iedereen is nieuwsgierig naar de geschenken die zij heeft gekregen.

Haar vriendinnen vragen:

“Hoe komt hij aan zulke waardevolle cadeaus?”

Het meisje antwoordt:

“Ik heb mijn hart gegeven aan een echte man.”

Maar ondanks hun grote liefde moeten de twee jonge mensen nog lang wachten. Ze ontmoeten elkaar elke avond, praten met elkaar en houden elkaar vast aan hun hoop.

Toch lijkt de dag van hun huwelijk nooit dichterbij te komen.

Op een gegeven moment willen sommige familieleden zelfs iets verschrikkelijks doen tegen de geliefde van het meisje.

Wanneer het meisje dit hoort, zegt ze tegen haar vader en moeder:

“Als jullie hem iets aandoen, moeten jullie eerst mij doden.”

Ze zegt:

“Als ik hoor dat hem iets is overkomen, zal ik eerst jullie ter verantwoording roepen. Ik zal niet toestaan dat jullie met mijn gevoelens spelen of het leven en de inspanningen van iemand anders vernietigen.”

Door haar vastberadenheid geeft de familie uiteindelijk dit slechte plan op.

Maar het meisje vertelt alles aan haar geliefde.

Ze zegt tegen hem:

“Als ik ooit sterf en wij niet samen kunnen zijn, trouw dan opnieuw. Krijg kinderen. Noem je dochter naar mij. Misschien kan ik niet bij jou zijn, maar laat iemand van wie je houdt wel geluk vinden.”

Ze vraagt hem:

“Beloof mij dat je dit zult doen.”

Gedurende die periode vertelde het meisje alles wat ze meemaakte aan haar tante en oom. Ook de nachten van haar oom en andere familieleden wisten van haar liefde.

Haar oom bewaarde zelfs geluidsopnames van hun gesprekken.

Hij zei:

“Als dit meisje ooit sterft door deze liefde, wil ik haar stem nog kunnen horen.”

Jaren gingen voorbij en de twee geliefden konden nog steeds niet samen zijn.

Op een dag kreeg de jongen een hartaanval. Terwijl hij in het ziekenhuis lag, belde hij het meisje.

Het meisje zei tegen hem:

“Onze liefde en onze verbondenheid zullen jou redden.”

En misschien gebeurde er iets bijzonders.

De kracht van liefde en hoop hielp hem om weer beter te worden.

Maar deze jaren van verdriet en verlangen lieten ook diepe sporen achter in het hart van het meisje.

De Muren Voor De Liefde

Soms is de grootste strijd in het leven van een mens niet alleen de strijd om bij degene te zijn van wie je houdt, maar vooral de strijd om gehoord te worden en je eigen stem te laten gelden.

Het jonge meisje verborg haar liefde jarenlang niet. Op een dag verzamelde zij haar familie en sprak zij vastberaden:

“Luister goed naar mij. Ik ben geen bezit van iemand en geen voorwerp waarover anderen kunnen beslissen. Ik ben een mens met mijn eigen gevoelens en mijn eigen leven.

Ik wil niet vluchten. Want ik wil geen geluk vinden door mijn familie, mijn waarden en de mensen van wie ik houd achter mij te laten.

Ik wil vertrekken met henna op mijn handen en in een witte trouwjurk. Ik wil dat jullie mij met liefde en waardigheid wegsturen. Het enige wat ik vraag, is dat jullie ook aan mijn geluk denken.”

Toen haar familie zag hoe vastberaden zij was, vroegen zij om tijd.

Haar vader vroeg om één jaar uitstel. Haar moeder vroeg om twee jaar. Ook haar broers wilden wachten.

Op dat moment begreep het meisje dat de weg naar haar geluk steeds moeilijker werd.

Twee dagen later belde zij de man van wie zij hield.

“Misschien zal ons verhaal niet eindigen zoals wij hadden gehoopt. Ik wens jou geluk. Kom je spullen ophalen.

Ik kan niet toestaan dat mijn familie jou nog langer pijn doet.

Als jij ooit een nieuw leven begint met iemand anders, hou dan ook van haar zoals jij van mij hebt gehouden.

Als je ooit een dochter krijgt, geef haar dan mijn naam. Vertel haar over de mooie liefde die wij samen hebben gehad.”

Deze woorden waren zwaar voor hen beiden.

Soms verlaat een mens niet degene van wie hij houdt. Soms neemt iemand juist afstand uit liefde, omdat hij het beste wil voor de ander.

Daarna trok het meisje zich steeds meer terug. Ze vertelde haar verdriet aan bijna niemand.

Ze wilde juist dichterbij haar ouders zijn. Ze begon weer naast hen te slapen.

Want soms probeert een mens de zwaarste pijn te dragen bij de mensen die hem ooit veiligheid en liefde hebben gegeven.

Maar sommige verdrietigheden zijn zwaarder dan een hart kan dragen.

Dit verhaal leert ons één belangrijke les:

Het leven, de dromen en de liefde van een mens mogen niet verloren gaan door beslissingen van anderen.

Familieliefde is niet bedoeld om het geluk van kinderen tegen te houden, maar om hun geluk te beschermen.

Liefde betekent niet bezitten.

Liefde betekent begrijpen, steunen en het geluk van de ander willen.

Want soms verlies je niet alleen een liefde.

Soms verlies je ook de hoop, de dromen en de toekomst van een mens.

Daarom is het niet genoeg om kinderen alleen groot te brengen.

We moeten ook leren om hun hart te begrijpen.

Liefde betekent ook respect voor het verleden

De jonge man kijkt haar aan en zegt:

“Ik wil met jou een toekomst opbouwen. Maar ik wil één ding nooit vergeten.

Elk jaar wil ik samen met jou naar haar graf gaan. Samen zullen wij haar herinneren en bloemen brengen.

Als wij ooit een kind krijgen, wil ik haar naam geven. De liefde die zij voor mij voelde was zo groot dat haar hart

uiteindelijk stopte. Zij heeft haar liefde voor mij nooit opgegeven.

Als jij dit kunt accepteren, wil ik met jou trouwen. Maar als je dit niet kunt, zal ik niet trouwen totdat ik iemand vind die mijn verleden en mijn gevoelens kan begrijpen."

De vrouw antwoordt:

"Ik wil hierover nadenken. Ik heb tijd nodig om je antwoord te geven."

Een maand gaat voorbij.

Op een dag belt de vrouw hem op en vraagt hem om elkaar te ontmoeten.

Wanneer hij op de afgesproken plaats aankomt, ziet hij haar staan met een bloem en een briefje in haar hand.

Hij is verrast en tegelijkertijd gelukkig.

Ze geeft hem de bloem en zegt:

"Ik accepteer je huwelijksaanzoek. Maar ik heb ook enkele voorwaarden."

De jonge man glimlacht en vraagt:

"Wat zijn jouw voorwaarden?"

De vrouw houdt het briefje omhoog en zegt:

"Laten we allebei onze voorwaarden opschrijven. Als onze harten dezelfde taal spreken, zullen we trouwen."

Ze begint meteen te schrijven.

Eerst zegt ze:

"Allereerst wil ik je bedanken omdat je vanaf het begin eerlijk tegen mij bent geweest."

Daarna schrijft ze:

1. We gaan niet één keer per jaar, maar twee keer per jaar naar haar graf en leggen bloemen neer.

2. We zullen haar elke dag herinneren en voor haar bidden.

3. Als wij kinderen krijgen, zullen wij haar naam blijven eren.

Denk nooit dat ik haar plaats wil innemen.

Ik zal proberen van jou te houden met dezelfde warmte en zorg. Ik wil dat jij haar afwezigheid nooit als een leegte voelt.

Wees gerust.

Welkom in mijn leven.

Als ik mij niet aan deze woorden houd, heb jij het recht om van mij weg te gaan.

Ik zet mijn handtekening hieronder.

Onze liefde wordt gedragen door de hemel, en jouw vorige liefde is daar getuige van."

Daarna zetten ze allebei hun handtekening.

Niet lang daarna trouwen ze.

In hun huis hangen ook foto's van de vrouw die eerder in zijn leven was. Niet met verdriet, maar met respect en liefde herinneren zij haar.

Elke week bezoeken zij haar graf en leggen bloemen neer.

De man zegt:

"Ook al kunnen wij haar niet meer zien, ik geloof dat zij ons hoort. Ik geloof dat zij onze liefde ziet en gelukkig is waar zij nu is."

Een liefde die voorbij is gegaan, hoeft niet vergeten te worden.

Sommige mensen blijven voor altijd een deel van ons verhaal.

Ach... Als Zij Er Nog Maar Was Geweest.

Mijn Moeder Debby

Debby was een Nederlandse vrouw met een eigen winkel. We zagen elkaar vaak. Door haar werk was zij een warm en vriendelijk persoon. Soms praatten we over persoonlijke onderwerpen.

Over mijn leven had zij verkeerde informatie gekregen. Mensen hadden haar verteld over dingen die niet bestonden: een eigen winkel die ik niet had, een huis dat ik niet bezat, een huwelijk dat volgens hen nooit zou komen.

Veel van die dingen waren misschien dromen die werkelijkheid konden worden, maar daarvoor moest ik eerst weg uit de omgeving waarin mensen mij tegenhielden.

Op een dag zei ik tegen haar:

“Jij bent ook een moeder. Ik heb mijn eigen moeder al vier jaar niet kunnen zien. Als ik de mogelijkheden had die mensen over mij vertellen, zou ik mijn moeder meteen een week naar Nederland laten komen zodat ik mijn gemis kan voelen en met haar kan zijn.

Maar zelfs dat kan ik nu niet.”

Een vriend maakte ooit als grap:

“Laat Debby jouw schoonmoeder worden, noem haar maar moeder.”

Maar na verloop van tijd begon ik haar echt “moeder” te noemen.

Ze was daar zo blij mee dat ze tegen haar man en kinderen zei:

“Ökkeş noemt mij vanaf nu moeder.”

Ook ik voelde mij gelukkig.

Later vroeg ze mij naar mijn echte situatie en mijn persoonlijke verhaal. Ik vertelde haar alles eerlijk.

Toen begon ze te huilen.

Ik zei tegen haar:

“Moeder, huil niet. Ik ga slagen. Op een dag zul jij trots en gelukkig zijn om mij.”

Ze omhelsde mij.

Op dat moment voelde ik opnieuw de warmte van een moeder.

Soms nodigde ze mij uit bij haar thuis. Ik ben meerdere keren bij haar geweest. De persoon die mij vroeger kende, wist hier niets van.

Debby zei vaak tegen mij:

“Ga naar school. Leer de taal. Zoek hier een betere toekomst. Je kunt een ander leven opbouwen.”

Ze bracht mij ook in contact met haar vriendin Astrid, omdat ze mij wilde helpen.

Mijn vriend wist hier niets van.

Hij wilde niet dat ik verder kwam, omdat hij misschien bang was dat ik succesvoller zou worden. Maar Debby geloofde juist dat ik door onderwijs en ontwikkeling een betere toekomst kon krijgen.

Ze wilde dat ik succesvol werd, een gezin kon stichten en mijn ouders kon helpen.

Want zonder opleiding en zonder vooruitgang zou mijn toekomst moeilijk blijven.

Geen verblijfsvergunning, geen carrière en geen onafhankelijk leven.

Debby kende mijn situatie heel goed. Daarom gaf ze mij steeds moed.

Tegelijkertijd bleef ze ook goed praten met die vriend van mij, omdat ze hoopte:

“Misschien kunnen we Özkeş op een goede manier helpen.”

We bleven elkaar regelmatig zien.

Op dinsdag 12 juli 2022, om drie uur 's middags, gebeurde er iets wat ik nooit zal vergeten.

Ik was in de winkel en door de enorme stress raakte ik bewusteloos en viel ik op de grond.

Mijn wenkbrauw was opengegaan en mijn neus bloedde.

Maar zelfs op de moeilijkste momenten waren er mensen die mij niet lieten vallen.

Een Moeder Hoeft Je Niet Geboren Te Hebben

Ik wist helemaal niet wat er gebeurde.

Terwijl ik op de grond lag, hoorde ik iemand zeggen:

“Sta op.”

Maar ik wilde blijven liggen.

“Ökkeş... Ökkeş...”

Ik draaide mijn hoofd om.

Mijn moeder Debby stond naast mij.

“Wat is er gebeurd?” vroeg ik.

Ik was geschokt, maar ik zei:

“Er is niets aan de hand.”

Toen ik opstond, zei ze:

“Als je wilt, ga achter even naar de spiegel kijken.”

Ik liep naar de spiegel.

Mijn neus bloedde en mijn wenkbrauw was gewond.

Ik waste meteen mijn gezicht en mijn handen.

Mijn moeder Debby sloot de deur van de winkel en bleef ongeveer een uur bij mij zitten.

Ze vroeg meerdere keren:

“Wat is er met je? Wat is er gebeurd?”

Ik zei dat ik mijn evenwicht had verloren en was gevallen.

Ze vroeg:

“Heb je ruzie gehad met iemand?”

Ik vertelde haar dat dat niet zo was.

Daarna wilde ze mij naar het ziekenhuis brengen.

Ik zei dat ik niet kon gaan.

Ze vroeg waarom.

Ik antwoordde:

“Mijn papieren zijn niet compleet.”

Toen ik zei:

“Ik heb geen goede ziektekostenverzekering en geen zekerheid voor mijn toekomst,”

werd ze emotioneel.

Ze keek mij aan en zei:

“Dit leven kan zo niet doorgaan. Je moet voor jezelf zorgen en een uitweg vinden.”

Daarna ging ze terug naar haar eigen werk.

Ik bleef doorgaan met werken.

Maar mijn moeder Debby kwam die avond na haar werk opnieuw naar mij toe.

Ze vroeg:

“Hoe voel je je nu?”

“Ik voel mij iets beter,” antwoordde ik.

Vanaf dat moment belde ze mij regelmatig.

Elke paar uur vroeg ze:

“Hoe gaat het met je? Voel je je beter?”

Zelfs om twaalf uur 's nachts en om vijf uur 's ochtends belde ze mij nog.

“Hoe gaat het nu met je?”

Ik antwoordde:

“Het gaat goed, moeder.”

Toen de winkel de volgende dag weer openging, kwam ze opnieuw langs.

Ze vroeg weer:

“Hoe gaat het met je?”

Ik zei tegen haar:

“Het is bijzonder dat jij mij op dat moment hebt gezien.

De dingen die mensen over mij vertelden, waren helemaal niet de waarheid. Mijn leven was anders dan zij beweerden, toch?”

Twee dagen na mijn val kreeg ik een telefoontje.

Er werd mij verteld dat er op een bijzondere plek een nieuw plan voor mijn toekomst was.

Ik moest wachten tot zondag 24 juli 2022.

De eerste mensen met wie ik dit nieuws deelde waren mijn moeder Debby en mijn Afrikaanse moeder Isabel.

Ze waren allebei ontzettend blij.

Ze zeiden:

“Je kunt dit. Dit is een goede kans voor jou. Laat deze

kans niet voorbijgaan.”

Ik zei:

“Mijn val heeft mij wakker geschud. Misschien begint mijn geluk nu te veranderen.

Dank jullie wel dat jullie mij altijd hebben gesteund.”

Een moeder hoeft niet degene te zijn die jou op de wereld heeft gebracht.

Een moeder kan ook iemand zijn met een goed hart, die jou opvangt wanneer niemand anders dat doet.

Soms wordt familie niet alleen door bloed gevormd, maar ook door liefde.

Mijn Waardevolle Zus Belgin

Mijn zeer waardevolle zus Belgin zei vaak tegen mij:

“Broer, je verliest je tijd. Kies een weg voor jezelf in Nederland en probeer je leven op orde te krijgen.

Of ga naar een ander land. Het doet pijn om jou zo te zien lijden.

Niet iedereen vertelt jou de waarheid.

Zoals je hier leeft, kun je overal ter wereld leven. Maar als je dit leven noemt...

Je hebt geen partner. Als het zo doorgaat, zal dat ook moeilijk worden.

Op deze manier zul je niets bereiken.”

Ze waarschuwde mij vaak, omdat ze mij goed kende.

Ze ontving mij in haar huis. We kookten samen en tijdens feestdagen nodigde ze mij altijd uit.

Vaak kwam ze mij zelf met de auto ophalen en bracht ze mij weer terug.

Ze was een heel goed mens.

Ook zij had moeilijke periodes in haar leven gehad, maar ze had zichzelf teruggevonden en was sterk geworden.

Ze bracht mij boeken om mijn wereld groter te maken.

Zelf las ze ook veel.

Elke keer wanneer ze mij zag, behandelde ze mij met oprechte warmte.

Ze stelde mij zelfs voor aan haar moeder en haar broer.

Ze was een mens met een bijzonder goed hart.

Maandag – Ontslag

01.06.2020

Goedemorgen nieuwe dag.

Welkom nieuwe gebeurtenissen.

Welkom straat.

Welkom pijn.

Welkom vernedering.

Welkom tranen.

Welkom liederen die mijn verdriet vertellen.

Het was een vrije dag.

Ik stond vroeg op en ging naar het huis van mijn baas om samen te ontbijten.

Tijdens het ontbijt leefde mijn baas een leven vol liefde en relaties. Hij gedroeg zich alsof hij achttien jaar oud was.

Bijna elk jaar had hij een nieuwe relatie.

De macht die geld hem gaf, had invloed op zijn leven.

Zijn werknemer daarentegen was drieëntwintig jaar oud, had nooit een huwelijk gehad en had geen seksuele ervaring.

Hij dacht:

“Wanneer ik trouw, wil ik deze bijzondere ervaring delen met mijn vrouw.

Ik wil trouwen met iemand van wie ik echt houd.

Ik wil mijn vrouw zowel met mijn hart als met mijn lichaam respectvol en eerlijk tegemoet treden.”

Zo verschillend waren de twee levens.

De baas leefde vanuit de kracht van zijn geld en voelde zich daardoor onaantastbaar. Hij had een jonge vriendin van eenentwintig jaar.

De werknemer daarentegen bleef beleefd en respectvol vanuit de opvoeding die hij had gekregen.

Uit respect noemde hij de vriendin van zijn baas zelfs “moeder”.

Toen de baas zei:

“Laten we jouw moeder ook uitnodigen voor het ontbijt,”

antwoordde hij vriendelijk:

“Prima, broer.”

En zo begon die ochtend...

Wantrouwen En Controle

Die ochtend werd er een ontbijt voorbereid voor drie personen: mijn baas, zijn vriendin en ik.

Mijn baas probeerde indruk te maken op zijn vriendin. Er werden vriendelijke grappen gemaakt en de sfeer leek ontspannen.

Op een gegeven moment vroeg zijn vriendin aan mij:
"Wil je de bloemen in mijn tuin verzorgen en ze behandelen?"

Ik keek naar mijn baas.

Hij zei meteen:

"Natuurlijk, ga maar. Doe het direct."

Ik vroeg de vriendin om de sleutel van het huis.

Ze antwoordde:

"Nee, ik ga met je mee. Dan kunnen we het samen doen en kan ik ook leren hoe het moet."

Mijn baas wilde juist dat ik alleen zou gaan.

Hij wilde alleen zijn met zijn vriendin.

Toen zij dit niet accepteerde, begon er van binnen iets bij hem te veranderen.

Hij werd steeds onrustiger.

Misschien dacht hij:

"Is er iets tussen Ökkeş en haar?"

Na het ontbijt gingen de vriendin van mijn baas en ik samen naar haar huis.

Ik begon meteen met het verzorgen en netjes maken van de tuin.

Zij maakte ondertussen foto's en video's met mijn telefoon, zodat zij later een herinnering zou hebben aan die dag.

Tijdens het werken begon ze met mij te praten.

Ze zei:

"Misschien gaan mijn baas en ik ooit uit elkaar.

Hij behandelt jou oneerlijk. Morgen kan hij hetzelfde bij mij doen.

Ik ben vandaag mooi en sterk. Ik heb hem eigenlijk niet nodig.

Ik begrijp soms zelf niet waarom ik nog bij hem ben."

Op dat moment belde mijn baas mij twee keer.

Omdat ik niet opnam, belde hij zijn vriendin en zei:

"Ik wil met Ökkeş praten."

Toen ik de telefoon aannam, begon hij boos:

"Waar ben je? Waarom neem je niet op?"

Ik zei:

"Ik heb het niet gehoord."

Hij werd steeds bozer. Hij schreeuwde en hing daarna op.

Op dat moment kwam er nog een vriendin bij de vrouw die ik "moeder" noemde.

Ze maakten thee.

Ik was inmiddels klaar met mijn werk.

De vrouw draaide zich naar mij om en zei:

"Drink alsjeblieft thee met ons. Daarna kun je gaan."

Ik zei:

"Moeder, ik moet gaan."

Maar ze bleef aandringen:

"Alsjeblieft, drink eerst een kopje thee."

Ik ging zitten.

Ik vroeg om verse muntthee.

Terwijl ik mijn thee dronk, werd ik opnieuw gebeld.

Ik liet mijn thee staan en ging terug naar de winkel.

Mijn baas keek via de camerabeelden van de winkel mee.

Alleen wanneer ik in het toilet was, kon hij mij niet zien.

Hij stuurde mij een onvriendelijk bericht.

Nog voordat ik kon antwoorden, belde hij mij.

Hij zei:

"Kom naar huis."

Toen ik thuiskwam, begon hij meteen te schreeuwen:

“Wat heb je gedaan?”

Terwijl er eigenlijk niets was gebeurd...

Het Moment Waarop Ik Alles Verloor

De mensen die ik uiteindelijk niet kon vertrouwen, waren niet de mensen die ik als eerste verdacht had.

Ik voelde dat vooral mensen zoals Ayvaz Burçkan mij diep hadden gekwetst.

Hij zei tegen mij:

“Jij bent niet te vertrouwen. Ik heb niets aan iemand zoals jij.”

Terwijl hij de sleutel en mijn telefoon uit mijn handen pakte, sloeg hij mij.

“Ga weg! Ik ben klaar met jou. Ik wil niets meer met jou te maken hebben.”

Hij dacht dat er iets speelde tussen mij en zijn vriendin.

Soms zegt een mens wat er diep in zijn eigen gedachten leeft. Wat iemand in zijn hoofd heeft, komt vaak naar buiten in zijn woorden.

Daar stond ik dan.

Op straat.

Zonder geld.

Zonder telefoon.

Zonder te weten wat ik moest doen.

Ik liep verder.

Ik kende een Afrikaanse vriend. Zijn naam was Marko.

Ik ging naar hem toe. Hij was thuis, maar hij had bezocht.

Ik vertelde wat er gebeurd was.

Ik vroeg of ik zijn telefoon mocht gebruiken.

Ik kende uit mijn hoofd vijf belangrijke telefoonnummers voor noodgevallen. Daarnaast had ik via sociale media contact met enkele vrienden.

Ik belde meteen iemand en zei:

“Broer, dit is mij overkomen. Kun je mij ophalen? Ik heb zelfs geen geld om de trein te nemen. Bovendien heb ik geen geldige papieren.”

Hij antwoordde:

“Stap gewoon zonder kaartje in de trein en kom.”

Maar ik durfde dat niet.

Als ik in Nederland zonder geldig ticket zou reizen en er zou controle komen, zou ik grote problemen krijgen.

Ik vroeg ook niets van Marko.

Ik vroeg alleen om twee flessen water.

Met het water ging ik naar het station.

Die dag waren er vanwege corona extra regels. Niemand mocht zonder mondkapje met de trein reizen. Je had een treinkaartje nodig en een mondkapje.

Ik had geen geld voor allebei.

Maar ik had geen andere keuze dan verder te gaan.

Op het station vertelde ik mijn situatie aan een meisje.

Ik zei:

“Ik heb geen papieren, maar ik moet ergens naartoe. Ik heb geen geld. Kun je mij helpen? Ik heb vijftien euro nodig.”

Het meisje dacht even na.

Misschien voelde zij dat ik echt wanhopig was.

Ze zei:

“Ja, ik zal je helpen.”

Ze gaf mij vijftien euro.

Ik kocht een mondkapje.

Het overgebleven geld gebruikte ik voor mijn trein-kaartje.

Ik kocht een ticket naar Zwolle.

Mijn vriend zou mij daar ophalen en samen zouden we naar een andere stad gaan.

Op het station wachtte ik op hem.

Het was heel warm.

Ik was gespannen en uitgeput.

Maar ik had één troost.

Ik zong liederen voor mezelf.

Mensen keken naar mij alsof ze dachten:

“Is deze man gek?”

Tussen de menigte voelde het alsof ik op een podium stond en een concert gaf.

Mijn hoofd was helemaal vol.

Later liep ik weer naar buiten terwijl ik bleef zingen.

Ik liep doelloos rond.

Toen kwam er een man naar mij toe.

Hij keek mij aan en zei:

“Broer, wat is er aan de hand? Kom, laten we praten.”

Toen Ik Alles Verloor, Vond Ik Mensen

De man die naar mij toe kwam, bleek uit Diyarbakır te komen.

Hij gaf mij een sigaret. Ik rookte en we praatten een tijdje.

Daarna ging hij weg.

Ik begon weer te zingen.

Opnieuw gebruikte ik de telefoon van iemand anders om mijn vriend via Messenger een bericht te sturen.

Hij antwoordde:

“Wij zijn onderweg. Een andere vriend komt jou ophalen. Wacht, ze komen eraan.”

De mensen die mij kwamen ophalen waren Mustafa en Emrah.

Ze haalden mij op bij het treinstation van Zwolle en brachten mij naar Deventer.

Om twee uur 's middags stond ik op straat.

Om zes uur 's avonds kwam ik aan in Deventer.

Murat, Ayhan, Hürşit en de anderen waren daar.

Toen Ayhan mij zag, zei hij meteen:

“Wat jij hebt meegemaakt, is heel zwaar en pijnlijk geweest.”

Hij vroeg:

“Gelukkig ben je hier gekomen. Heb je iets nodig?”

Mustafa belde de persoon die mij op straat had gezet en sprak met hem.

Hij zei:

“Ökkeş is als een zoon voor mij. Maar je kunt iemand niet voor naïef houden en hem zo behandelen.”

Mustafa vervolgde:

“Iemand die een ander als zijn zoon ziet, zet hem niet op straat en slaat hem niet.

Als Ökkeş tegen jou een klacht zou indienen, zou hij in dit land misschien zelfs geholpen worden met zijn verblijfszaak.

Maar deze jongen is zo eerlijk dat hij jou zelfs na alles wat je hebt gedaan niet kapot wil maken."

Mustafa zorgde heel goed voor mij.

Hij belde mijn vader en ik sprak met mijn familie.

Ik had niets bij me.

Ik stond letterlijk met lege handen op straat.

Toch kochten deze mensen kleding voor mij.

Ik ging naar het huis van Hurşit.

Zij gaven mij een plek om te slapen.

Bij Hurşit zag ik voor het eerst in mijn leven een piano.

Toen ik de toetsen aanraakte, dacht ik:

"Ik moet blijven opkomen tegen onrecht en onderdrukking."

Elke dag namen zij speciaal tijd voor mij.

Tien dagen mocht ik bij hen blijven.

Door hun steun ontdekte ik opnieuw mijn eigen waarde.

Ik begreep dat ik ondanks het gedrag van sommige mensen nog steeds een mens was met waardigheid.

Ga vandaag maar vragen:

"Wie is Ökkeş?"

Sommige mensen hebben de meest pijnlijke dingen over mij verteld:

"Ökkeş kan niet eens schoonmaken."

"Ökkeş weet niet hoe hij voor zichzelf moet zorgen."

"Ökkeş is vies."

"Ökkeş deugt niet."

Ze zeiden alles wat iemand kapot kan maken.

Als ik naar hun woorden had geluisterd, had ik misschien opgegeven.

Maar ik bleef koppig vechten voor mijn leven.

Ze dachten dat ik nergens heen kon omdat ik geen geld had.

Maar ze vergisten zich.

Mijn kracht en mijn verstand waren groter dan geld.

Jarenlang noemden zij mij dom en afhankelijk.

Maar wat gebeurde er?

Ondanks alle druk en alle moeilijkheden werd ik op andere plaatsen met respect ontvangen.

Zij wisten ook dat ik veel kon bereiken.

Toch probeerden ze mij klein te houden.

Door die druk moest ik zelf nieuwe wegen zoeken.

En ik bleef zoeken.

Voor hun geld boog ik niet.

Ze konden mij niet op mijn knieën krijgen.

Deventer: Een Periode Vol Lessen En Nieuwe Mensen

Mustafa broer had ook mijn familie in Turkije bezocht.

In Deventer bracht ik tijd door met zeer waardevolle mensen.

Later, toen ik nog in Deventer was, kwam ook de vriendin van mijn baas naar mij toe.

Ze zei tegen mij:

“Vertrouw deze man niet. Ik ga ook bij hem weg. Zelfs als ik niet weg zou gaan, moet jij zeker bij hem vertrekken.”

Ik dacht op dat moment dat zij een sterke vrouw was en iemand die buitengewoon eerlijk was.

Ze ging verder:

“Een mens kan niet zo slecht behandeld worden. Zorg goed voor jezelf. Zoek je eigen weg.”

Daarna zei ze:

“Hij gaat jouw verblijfsvergunning ook niet regelen. Hij houdt je alleen maar aan het lijntje.

Ik heb tegen hem gezegd: ‘Als jij de verblijfsvergunning van Ökkeş niet regelt, vertrek ik bij jou.’”

Hij had volgens haar geantwoord:

“Ga maar. Ik doe het niet.”

Ze zei ook:

“Doordat ik bij jou werkte, heb ik jou eigenlijk veel kwaad gedaan.”

Er was veel geld waar ik volgens mijn eigen overtuiging niet aan mocht komen.

Het geld lag zelfs bij mij in de buurt.

Niet omdat ik bang was voor jou, maar omdat ik mijn eigen normen en waarden wilde behouden, heb ik het nooit aangeraakt.

Ik heb ondanks alles nooit verraad gepleegd.

Zelfs niet toen ik het gevoel had dat ik daartoe werd gedwongen.

Ik hoop dat je ooit zult begrijpen wat jouw gedrag met mij heeft gedaan.

Deventer zit voor mij vol herinneringen.

In slechts tien dagen heb ik zoveel geleerd over het leven, alsof ik een complete opleiding in mensenkennis had gevolgd.

Deventer is ook een plaats waar veel Turkse mensen wonen.

Ik verbleef ook bij Murat broer.

Hij en zijn familie ontvingen mij heel bijzonder en behandelden mij als familie.

Tien dagen lang hoefde ik bij Ayhan Şahin broer niets te betalen voor eten en drinken in zijn restaurants.

Hij zag mij als iemand uit zijn eigen familie.

Aan iedereen wil ik mijn diepe dankbaarheid uitspreken.

Toen ik naar Deventer kwam, had ik lang haar.

Daar heb ik ook mijn haar laten knippen.

Het voelde alsof ik niet alleen mijn uiterlijk veranderde, maar ook een nieuwe periode in mijn leven begon.

Een van de mensen die ik het meest vertrouw, is Kutsal Ağdaş.

Ik ben dankbaar dat ik hem heb leren kennen.

Opmerking

Lieve jongeren,

Vertrouw nooit iemand voor honderd procent.

Zorg er altijd voor dat je een plek hebt waar je naartoe kunt gaan.

Of het nu gaat om een huwelijk, werk, school, ziekenhuis, liefde of een relatie die niet meer werkt: zorg dat je altijd een nieuwe weg kunt vinden.

Kijk nooit naar iemand alsof die persoon voor altijd bij je zal blijven.

Mensen gaan soms weg.

Ze vertrekken omdat ze gekomen zijn.

Zelfs de zon verdwijnt.

De maan verdwijnt.

De sterren verdwijnen.

Daarom moet ook jij in het leven een plan hebben voor verandering en voor een nieuwe toekomst.

Heb lief met passie, maar wees ook sterk genoeg om te vertrekken wanneer dat nodig is.

Lees, leer en ontwikkel jezelf.

Zorg dat je altijd een plek hebt waar je opnieuw kunt beginnen, om lief te hebben en om verder te gaan.

Iedereen voelt pijn wanneer hij vertrekt.

Maar zonder vertrek kan er soms niets veranderen.

Om in de buik van mijn moeder te komen, verliet ik mijn vader.

Dat was mijn eerste bestemming.

Ik wachtte in de buik van mijn moeder.

Toen mijn tijd gekomen was, zei ik als het ware zonder woorden:

“Laat mij nu de wereld zien.”

Ik verliet mijn moeder en kwam op de wereld.

Ik kwam op mijn bestemming, maar ik kon daar niet blijven.

Mijn hele leven heb ik een plek gehad waar ik naartoe

kon gaan.

Ga weg van alles wat jou pijn doet.

Wacht niet te lang.

Wachten maakt de pijn groter.

Toen ik bij verkeerde mensen bleef, werd mijn pijn steeds groter.

Toen ik uiteindelijk vertrok, deed het ook pijn.

Maar het was het begin van een nieuwe weg.

Ik ben blij dat ik die dag de moed had om afscheid te nemen.

Vandaag draag ik die pijn niet meer.

Ik heb een plek om naartoe te gaan.

Naar morgen.

Naar de toekomst.

Verander.

Durf te veranderen.

Doe anderen geen pijn.

Maar verdraag ook niet dat mensen jou blijven kwetsen.

Katya, een Bulgaarse vrouw met een bijzonder levensverhaal

Katya had ondanks haar pijnlijke leven een vriendelijk en warm hart.

Tussen veel mensen voelde zij zich vaak alleen.

Ze sprak drie talen: Turks, Bulgaars en Nederlands.

Ook haar leven was een verhaal vol lessen en ervaringen.

Katya, een vrouw met een zwaar verleden en een warm hart

Boven de kleermakerszaak waar ik verbleef, woonde een vrouw alleen.

Wanneer ze niet werkte, kwam ze vaak bij mij langs.

's Avonds praatten we samen en deelde ze haar levenservaringen met mij.

Ze was één van de eerlijkste mensen die ik heb leren

kennen.

In haar ogen zag ik veel verdriet.

De tranen van een moeder die veel pijn had meegemaakt, maar ook de warmte van een vriendin.

We voerden vaak zeer betekenisvolle gesprekken.

Op een dag vertelde ze mij dat ze niemand meer volledig kon vertrouwen.

Ik vroeg haar:

“Waarom?”

Ze antwoordde:

“Toen ik dertien jaar oud was, heeft mijn oom mij verkocht.”

Ik was geschokt.

“Ik kan het niet geloven. Wat bedoel je? Hoe kan zoiets gebeuren?” vroeg ik.

“Ja, broer, het is echt gebeurd. Hij heeft mij verkocht. Ik kwam in een leven terecht waarin ik werd uitgebuit. De mensen die mij kochten, verkochten mij weer voor geld. Is zo’n leven makkelijk? Nee, broer, absoluut niet.”

Ze vervolgde:

“In het leven gebeurt het vaak dat mensen je anders behandelen als je mooi bent, aantrekkelijk bent of op een goede plek staat. Zelfs als ze niet echt van je houden, doen ze alsof. Vaak voor hun eigen voordeel.”

Ik vroeg haar:

“Denk je dat ook over mij, Katya?”

“Ja,” zei ze. “Ook voor jou denk ik daar zo over.”

Daarna voegde ze eraan toe:

“Ik kom jou helpen met strijken en schoonmaken. Jij geeft mij koffie. Ik geef om jou. Ik weet dat jij geen verblijfsvergunning hebt, maar omdat jij een goed mens bent, zal ik jou nooit kwaad doen. Jij blijft altijd mijn broer.

Als ik de mogelijkheid had om jou te helpen, zou ik het doen. Maar ik kan het niet.”

“Je hebt mensen om je heen. Als zij slecht zijn, betekent

dat dan dat jij ook slecht moet worden?"

"Dat is niet zo," zei ik.

"Ik ben anders. Kijk, ik drink koffie met jou en ik behandel jou met respect."

"Dat klopt," zei ze.

"Maar let goed op de mensen om je heen, zodat je zelf niet beschadigd raakt."

Daarna ging ze verder:

"Bouw een goede omgeving om jezelf heen. Dat is belangrijk voor jouw toekomst en jouw verblijfsvergunning.

Een leven waarin je jezelf niet verliest, is het mooiste leven.

Ik had ook graag iemand willen liefhebben.

Ik had hand in hand met mijn man willen wandelen.

Ik had kinderen willen opvoeden.

Ik had 's avonds samen met mijn man aan tafel willen zitten wanneer hij thuiskwam.

Maar slechte mensen hebben mij dat geluk ontnomen."

Ze keek verdrietig en zei:

"Ik woon in Nederland, mijn dochter woont in Sofia. Ik neem haar niet eens bij mij, omdat ik niet wil dat zij hetzelfde lot krijgt als ik.

Ik wil niet dat haar leven wordt zoals het mijne."

"Daarom probeer ik haar te beschermen.

Zou jij willen dat jouw kind zonder zijn moeder en vader moet opgroeien?"

Ze keek naar mij en zei:

"Elke nacht lees je tot laat boeken. Je werkt hard. Kijk, het is al twaalf uur. Als ik jou niet zou helpen, zou je nog langer doorgaan met werken.

Ik ben gekomen om jou te helpen, uit menselijkheid.

Als jij bijvoorbeeld tegen mij zou zeggen: 'Zoek ook een meisje voor mij', dan zou ik dat misschien kunnen doen.

Maar ik kan jou en jouw toekomstige vrouw zo'n pijn

niet aandoen.

Als jij eraan gewend raakt om vandaag je lichaam met iemand te delen, kan het zijn dat je later niet meer met één persoon tevreden bent, maar steeds meer mensen zoekt.

Ik kan jou dat niet aandoen.

Ik vind dat zulke relaties jou niet waardig zijn.

Eerlijk en respectvol leven begint bij menselijkheid.”

Ik zei tegen haar:

“Katya, jij hebt een heel goed hart. Jij hebt mij lessen gegeven die ik nooit in mijn leven zal vergeten.”

Ze antwoordde:

“Ik ken veel mannen. Sommige van hen hebben een vrouw thuis die jonger en mooier is dan ik, maar toch komen ze naar mij toe om met mij samen te zijn.

Daarna gaan ze naar huis en liegen ze tegen hun vrouw.

Vaak zijn juist deze mannen degenen die hun vrouw het meest controleren en jaloers zijn.

Mensen denken soms dat die jaloezie uit liefde komt.

Maar vaak komt het voort uit angst voor verraad. Ze denken: ‘Mijn vrouw zal mij misschien bedriegen.’

Vrouwen kunnen soms gemakkelijker iemand vinden dan mannen.

Daarom komt jaloezie niet altijd voort uit liefde.

Iemand die echt liefheeft, verradt niet.

Als iemand verradt, betekent dat dat er geen echte liefde is.

Dan ontstaat controle en druk.”

Ze vervolgde:

“Wanneer sommige mannen bij mij zijn, controleren ze thuis hun vrouw via camera’s en laten ze mij zelfs meekijken.

Doet iemand die echt liefheeft dat?

Als jij vandaag zegt: ‘Ik ben vrijgezel’ en met iedereen relaties aangaat, kun je later worden zoals deze mensen.

Dan verlies je het gevoel dat je lichaam iets bijzonders is.

Dan ga je geloven dat het normaal is dat iedereen jou mag aanraken.

Iemand die liefheeft, is iemand die vertrouwt.

Wie vertrouwt, hoeft niet constant jaloers te zijn.

Waar jaloezie bestaat, ontbreekt vaak vertrouwen."

Ze keek mij ernstig aan en zei:

"Beloof mij één ding.

De persoon met wie jij trouwt, moet jouw eerste echte liefde en jouw eerste partner zijn.

Als er menselijkheid in je hart zit, dan kun je dat doen."

Ik antwoordde:

"Ik ben door alles wat ik in mijn leven heb meege-maakt al ouder geworden dan mijn leeftijd.

Ik heb ook mensen leren kennen die geen trouw kennen.

Tijdens mijn levensbazar in Nederland hebben sommige mensen mijn yıllarımı elimden aldılar.

Ze hebben mijn jonge jaren van mij afgenomen."

Mijn jaren in Nederland – Mijn politieke visie en mijn kijk op de wereld veranderden sterk

Ik had op veel gebieden grote verantwoordelijkheden. Tegenover mijn familie en tegenover de mensheid voelde ik dat ik iets moest doen. Ik werkte heel hard, maar helaas op de verkeerde plek en met de verkeerde middelen.

Wat ik in zeven jaar heb bereikt op financieel gebied en voor mijn toekomst, was eigenlijk niets. Ik moest vooral leren om niet alleen van dag tot dag te leven.

Maar ik besteedde veel aandacht aan het begrijpen van mezelf en de wereld om mij heen.

Ik verzamelde mijn moed en bereidde mij voor om op weg te gaan naar succes.

Ik keek naar documentaires. Over Nazım Hikmet, de

jaren van de Republiek, Can Yücel, Mahsuni Şerif, Yılmaz Güney, Atatürk, İsmet İnönü... Ik was diep onder de indruk toen ik hoorde dat Bülent Ecevit op zestienjarige leeftijd een boek van de Indiase dichter Tagore vanuit het Engels naar het Turks had vertaald.

Ik leerde dat Nazım Hikmet de eerste persoon in Turkije was die een hongerstaking hield. Jaren later deed ik zelf ook een hongerstaking van drie dagen in Nederland.

Ik keek ook naar documentaires over Fidel Castro, Nelson Mandela, Ernesto Che Guevara, Maradona, Pelé en over de ontwikkeling van Nederland, naast vele andere onderwerpen.

Als we vrede in de wereld willen, geloof ik dat vrouwen en kinderen samen meer invloed moeten krijgen in het bestuur. Ik geloof dat daardoor veel verdriet en onderdrukking in de wereld kunnen verminderen.

Soms begrijp je deze dingen pas wanneer het te laat is.

Als ik vroeger naar mijn vader had geluisterd, zou ik misschien tachtig procent van wat ik heb meegemaakt nooit hebben ervaren.

Mijn vader was iemand die mensen snel kon begrijpen en doorzien.

Maar ik luisterde niet naar hem, omdat hij deze dingen niet met slechte bedoelingen zei. Daardoor heb ik mezelf eigenlijk pijn gedaan.

Als deze pijn alleen mij had geraakt, zou het misschien minder zwaar zijn geweest. Maar het deed mij zoveel pijn omdat...

Maar het deed mij zoveel pijn omdat de gevolgen niet alleen mij raakten.

Ik heb geleerd dat het leven niet alleen bestaat uit werken en volhouden. Het gaat ook om de mensen die je omringen, de keuzes die je maakt en de moed om op tijd een nieuwe weg in te slaan.

In Nederland heb ik veel verschillende mensen ont-

moet. Sommige mensen hebben mij pijn gedaan, maar anderen hebben mij juist geholpen om sterker te worden. Door hen heb ik geleerd dat een mens niet alleen door moeilijke tijden heen hoeft te gaan.

Ik heb gezien dat goede mensen bestaan. Mensen die je niet beoordelen op je verleden, je afkomst of je situatie, maar kijken naar je hart en je karakter.

Mijn ervaringen hebben mijn kijk op de wereld veranderd. Ik ben gaan begrijpen dat vrijheid niet alleen betekent dat je ergens woont waar je vrij bent. Vrijheid betekent ook dat je jezelf kunt ontwikkelen, kunt leren, dromen en je eigen keuzes kunt maken.

Ik wilde niet alleen voor mezelf succesvol worden. Ik wilde ook iets betekenen voor anderen. Voor mijn familie, voor mensen die het moeilijk hebben en voor iedereen die zijn hoop verloren heeft.

Mijn leven heeft mij veel lessen gegeven. Soms waren deze lessen pijnlijk, maar ze hebben mij gevormd tot de persoon die ik vandaag ben.

Ik ben gevallen, maar ik ben altijd weer opgestaan. Iedere moeilijke periode heeft mij sterker gemaakt.

Mijn grootste overwinning is niet het geld dat ik verdien of de dingen die ik bezit. Mijn grootste overwinning is dat ik ondanks alles mijn menselijkheid, mijn liefde en mijn hoop heb behouden.

Ik geloof dat ieder mens een tweede kans verdient. Niemand mag worden opgegeven.

Mijn verhaal is niet alleen een verhaal over pijn en strijd. Het is ook een verhaal over hoop, doorzettingsvermogen en opnieuw beginnen.

Het feit dat wat mij werd aangedaan ook mijn dierbaren en mijn familie raakte, heeft mij nog dieper geraakt.

Ik begreep niet hoe de mensen die mij dit aandeden zo konden handelen. Ik kon niet begrijpen waar hun woede of wraakgevoelens vandaan kwamen.

In deze periode was mijn enige manier om mezelf te troosten: documentaires kijken, naar de radio luisteren, muziek luisteren, boeken lezen, Nederlands leren en werken zodat ik niet zonder eten kwam te zitten en niet op straat belandde.

Ondanks alles moest ik sterk blijven.

Ik keek naar de documentaire over Nelson Mandela. Hij had zevenentwintig jaar in de gevangenis gezeten, maar hij bleef altijd sterk staan tegenover onrecht. Ik moest ook sterk blijven. Alles wat men mij probeerde aan te doen, stond tegenover mij.

Uiteindelijk zou ook ik winnen. Ik zou mijn verblijfsvergunning krijgen. Ik zou zelfs opleidingen volgen en op een betere plek terecht komen dan de kinderen van degenen die niet wilden dat ik zou studeren.

Ik had geen andere keuze.

Sommige dagen leefde ik met maar twee of drie uur slaap. Als ik even stilzat, viel ik meteen in slaap. Daarom bleef ik vaak staan om wakker te blijven.

Soms vielen mijn ogen bijna dicht en voelde ik mij volledig uitgeput.

Maar wanneer ik de documentaires keek, verzamelde ik opnieuw kracht.

Toch bleef het alleen bij kijken. In mijn leven veranderde er niets. De jaren gingen voorbij en er gebeurde niets.

Ik moest een weg vinden. Een weg om mezelf te bewijzen, ook al was mijn kans klein.

Ik moest het onmogelijke mogelijk maken.

Ik had contact met Ahmet Atılmış. Ook sprak ik met Hüseyin Özdemir uit Duitsland, beter bekend als "Balık Hüseyin".

Ook zijn leven zat vol met moeilijkheden. Maar hij had zich in Duitsland gevestigd en ik wisselde ideeën en ervaringen met hem uit.

Toen Nazım Hikmet in de gevangenis zat, schreef hij

een brief aan Atatürk. Mahsuni Şerif schreef in 1980 ook brieven aan Kenan Evren.

Maar misschien hebben deze brieven hun bestemming nooit bereikt.

Ze kregen geen antwoord.

Ik besloot daarom mijn eerste brief aan mijn moeder te schrijven.

Ik dacht: als deze brief mijn moeder bereikt, kan hij overal komen.

Na vijf jaar schreef ik opnieuw een brief aan mijn moeder.

Ik schreef hem met gekleurde woorden, maar mijn Turks was niet perfect en mijn spelling was slecht.

Toch bereikte de brief mijn moeder binnen drie weken.

Ik had de brief geschreven op 8 maart 2021.

Kunt u mij ondersteunen? Tegelijkertijd hoopte ik dat de obstakels die mij tegenhielden om de taal te leren, zouden verdwijnen.

In de toekomst wil ik graag als journalist een interview met u maken. Vandaag begrijp ik dat u vanwege veiligheidsredenen geen afspraak kunt geven.

Maar wanneer ik in de toekomst een bekende schrijver en journalist ben geworden, zullen wij samen een programma maken. Ik zal u dan ook mijn boek cadeau doen met mijn handtekening.

We zullen terugdenken aan deze dagen, erom lachen en gelukkig zijn.

Natuurlijk kreeg ik antwoord.

De eerste hindernis voor mij was weggenomen, maar helaas liep ik opnieuw tegen een andere, niet nader genoemde, hindernis aan.

Maar mijn strijd was nog niet voorbij.

Ik zou naar de bibliotheek kunnen gaan. Dezelfde brief was ook naar de bibliotheek gestuurd.

Deze brieven maakten mij aan de ene kant gelukkig,

maar aan de andere kant deden ze mij veel verdriet. Ik kon de mensen die mij in mijn leven pijn hadden gedaan niet zomaar uit mijn gedachten verwijderen.

Er was nog maar één weg voor mij.

Of ik zou mijn hele leven deze onderdrukking blijven accepteren, of ik moest iets doen.

Ik stond voor twee keuzes.

De ene keuze was teruggaan naar Turkije. De andere keuze was hier asiel aanvragen.

Als ik terug zou gaan naar Turkije, zouden alle jaren van mijn inspanningen hier voor niets zijn geweest.

Ik zocht mensen met kennis en ervaring op en sprak uitgebreid met hen.

Ik had ook goede vrienden die deskundig waren op dit gebied. Er was echter ook iemand die het niet prettig vond dat deze mensen mij informatie gaven.

Allereerst mijn zeer waardevolle vriend en broer Yiğit.

Mijn lieve broer Bektaş was iemand die mijn leven van dichtbij had meegemaakt. Wanneer ik hem iets vroeg, gaf hij mij informatie en advies.

“Voor jou kan asiel aanvragen een hele goede weg zijn. Als je financiële steun nodig hebt, zal ik je helpen. Als je trouwt, zal ik je op alle gebieden ondersteunen,” zei hij.

Terwijl ik richting de duisternis werd geduwd, was hij voor mij als een zon die weer licht bracht.

Ook met mijn Tuncelili, verlichte, democratische en vooruitstrevende broer Bülent sprak ik hierover. Hij gaf mij informatie en deelde zijn ervaringen met mij.

“Op zijn minst blijf je hier. Je kunt hier een leven opbouwen. Je zult werk hebben, een toekomst hebben,” zei hij.

Bülent abi bracht zelfs water uit de Munzur-rivier in Tunceli voor mij mee naar Nederland.

Ik ben hem op alle gebieden enorm dankbaar.

Murat abi uit Şanlıurfa... Mijn goede vriend, mijn ver-

trouweling, mijn reisgenoot.

Iemand die altijd naast mij stond en mij bleef steunen.

Een broer zonder prijs. Ik ben dankbaar dat ik jou heb leren kennen.

Over sommige onderwerpen vroeg ik ook zijn mening. Omdat hij mij goed kende en mijn levenservaringen als geen ander begreep, gaf hij mij telkens weer waardevolle lessen wanneer ik hem belde.

Op alle gebieden waar hij kon, steunde hij mij.

Omdat ik een broer zoals Murat heb, voel ik mij niet alleen gelukkig, maar ook alsof ik iets in het leven heb bereikt.

Voor mij is hij iemand die meer betekent dan het bloed dat door mijn aderen stroomt.

Ik leerde hem kennen in de eerste jaren nadat ik naar Nederland kwam.

Elk levend wezen heeft een droom. Mijn droom is om net als Murat abi iemand te zijn: iemand met zijn lengte, zijn energie en zijn levenslust. Iemand die jong van geest blijft en altijd actief is.

Wij omarmen elkaar met liefde.

Vanaf de dag dat ik hem heb leren kennen tot vandaag is zijn liefde voor mij nooit minder geworden. Hij is een echte vriend die altijd dezelfde warmte heeft gehouden.

Er bestaat geen plaats voor hopeloosheid.

In mijn leven heb ik drie mensen ontmoet die Murat heten. Ik heb van hen allemaal gehouden, ieder op zijn eigen manier. Voor allemaal voelde ik een liefde die bijna boven het gewone menselijke uitging.

Voor mij waren zij net als Nederland: een plek waar ik liefde en verbondenheid voor voelde.

Op de weg naar mijn asielaanvraag heb ik informatie verzameld van duizenden mensen.

Ik verdiepte mij in internationale verdragen over asiel en schreef daar vele pagina's over.

Ik had zelfs een zeer bijzondere vriend die veel kennis had over dit onderwerp. Ik onderzocht in welke landen asiel gemakkelijker werd geaccepteerd en verzamelde daar informatie over.

Ik sprak persoonlijk met mensen die deze weg zelf hadden bewandeld en zelfs met mensen die bij asielinstanties hadden gewerkt.

Ik kende zelfs een bijzondere broer die in 1999 asiel had aangevraagd in Duitsland. Hij had persoonlijk gesproken met de toenmalige minister van Migratie. Zijn verdediging duurde veertien uur. Hij was iemand met uitzonderlijk veel kennis en ervaring.

Mijn eerste geld in Nederland verdiende ik in januari 2021.

Ik werkte in een restaurant en deed de afwas.

Mijn eerste verdiende bedrag was dertig euro.

Ik werkte er heel lang voor, maar het was mijn eerste eigen verdiende geld. Ik had acht uur gewerkt.

Maar dat maakte niet uit. Het geld was genoeg om het boek te kopen dat ik zo graag wilde hebben.

Ik had geen bankrekening.

Ik wilde het boek vanuit Turkije via internet bestellen. Mert Arslan abi bestelde het voor mij. Ik betaalde hem het geld persoonlijk terug.

Ik zal de datum nooit vergeten: 22 januari 2021.

Ik sliep samen met het boek.

Ik opende het meteen en begon te lezen. Wanneer ik tijd had, las ik verder. Na tien dagen had ik het boek uit.

Ik las het zelfs hardop, met volle stem.

Dat boek heeft een grote bijdrage geleverd aan mijn beslissing om mijn eigen weg te gaan.

Wat er ook zou gebeuren, ik moest nieuwe dingen proberen.

De mensen die wilden dat ik onwetend zou blijven, zagen mijn verlangen om te lezen en onderzoek te doen.

Dat maakte hen onrustig.

Maar dit was nog maar het begin.

Ook mijn tweede boek zou ik opnieuw in de maand mei...

Een van de mooiste geschenken die ik tijdens mijn jaren in Nederland heb ontvangen, kwam niet in de vorm van geld, maar in de vorm van vertrouwen, vriendschap en een boek.

Toen ik in een restaurant werkte en mijn eerste dertig euro verdiende, kocht ik mijn tweede boek. Deze keer was het een Nederlands boek. Ik begreep niet alle woorden, maar met behulp van mijn telefoon vertaalde ik de teksten en las ik verder. Het was een prachtig boek. Ik leerde veel over het leven, familie en de kracht van mensen. Ik hoop dat dit soort verhalen ooit ook in het Turks gelezen kunnen worden.

Een bijzondere persoon in mijn leven is Jan Bloemhof, een Nederlandse ondernemer en een van de mensen die ik nooit zal vergeten. Hij was niet alleen een klant of een kennis; hij werd een echte vriend voor mij.

Op een dag gaf hij mij een fooi. Ik accepteerde die niet zomaar. Ik zei tegen hem:

“Waarom geeft u mij extra geld? Ik heb gekregen waar ik recht op heb. Als u mij toch iets wilt geven, geef mij dan liever een boek cadeau.”

Hij vond dit een mooi idee en zei:

“Ik heb zelf twee boeken geschreven. Ik zal ze voor je meenemen.”

Later bracht hij zijn boeken mee, signeerde ze voor mij en gaf ze cadeau. Voor mij was dit veel waardevoller dan geld. Een boek draagt kennis, herinneringen en een stukje van het hart van de schrijver.

Een moment dat ik nooit zal vergeten, was mijn verjaardag op 25 februari 2022. Jan Bloemhof schreef persoonlijk een mooie boodschap in zijn eigen boek en signeerde

het speciaal voor mij als verjaardagscadeau. Dat gebaar raakte mijn hart diep.

Sommige mensen komen niet alleen in je leven om iets te geven, maar om je te laten voelen dat je erbij hoort. Jan was voor mij zo iemand. Hij liet mij voelen dat ik niet alleen was in Nederland.

Hij zei zelfs tegen mij:

“Wanneer jij gaat trouwen, wil ik jouw chauffeur zijn van de trouwauto.”

Deze woorden vergeet ik nooit. Voor mij was hij niet zomaar een Nederlander die ik kende. Hij werd een deel van mijn leven, een vriend die voelde als familie.

Tijdens mijn jaren in Nederland heb ik geleerd dat familie niet alleen bestaat uit mensen met hetzelfde bloed. Soms vind je familie in mensen die je steunen, respecteren en je hart openen.

Mijn Nederlandse vrienden werden mijn familie. Mensen zoals Jan, mijn Nederlandse moeders en mijn goede vrienden hebben mij laten zien dat sevgi, saygı ve insanlık grenzen niet kennen.

Ik heb veel moeilijke momenten meegemaakt, maar ook veel mooie mensen ontmoet. Daarom zal ik altijd zeggen:

Nederland gaf mij niet alleen een nieuw leven, maar ook nieuwe families.

Ik kan niet lang dezelfde weg blijven bewandelen met mensen die zichzelf niet willen ontwikkelen. Daarom neem ik afstand van mensen die geen waarde hechten aan leren en persoonlijke groei. Voor mij is een boek een van de mooiste geschenken die je iemand kunt geven. Als iemand in een heel jaar niet eens een paar boeken cadeau geeft aan de mensen om wie hij geeft, dan is het goed om stil te staan bij zijn kijk op ontwikkeling en het leven.

Sommige mensen praten voortdurend over persoonlijke groei, maar geven je nooit een boek cadeau. Ze nodigen

je niet uit voor een film of een concert. Wees in zulke situaties alert. Mensen die lezen, onderzoek doen en zichzelf blijven ontwikkelen, zijn vaak respectvoller, begripvoller en empathischer. Zij proberen eerst te begrijpen voordat zij oordelen.

De afgelopen jaren koop ik, zodra ik het mij kan veroorloven, boeken om cadeau te geven. Alleen al in 2023 heb ik voor ongeveer vijfhonderd euro aan boeken weggegeven. Met wie ik ook een afspraak heb, ik probeer altijd een boek mee te nemen als geschenk. Of het nu een advocaat, arts, docent of iemand anders is, maakt voor mij geen verschil. Zelfs wanneer ik naar de rechtbank ga, bied ik een boek aan de rechter, de officier van justitie, de advocaat of de griffier aan. Soms nemen zij het aan, soms niet. Voor mij gaat het niet om de uitkomst, maar om het delen van kennis. Ze mogen een beslissing nemen die niet in mijn voordeel is, maar ik hoop toch dat zij mijn boek willen aan nemen. Want ik geloof dat onze wereld meer behoefte heeft aan boeken, onderwijs en kennis.

Als je geliefde je iedere keer bloemen geeft, hoeveel van die bloemen heb je dan vandaag nog? Bloemen zijn prachtig en drukken liefde uit, maar ze verwelken. Een boek daarentegen blijft jarenlang in je boekenkast staan. Een persoonlijke boodschap, een datum en een handtekening maken het tot een blijvende herinnering. Bovendien verrijkt ieder boek je met nieuwe inzichten.

Voor mij is het mooiste cadeau een boek én een bos bloemen. Bloemen staan voor liefde, boeken voor kennis. Iemand die werkelijk van je houdt, wil niet alleen dat je gelukkig bent, maar ook dat je blijft leren, groeit en jezelf ontwikkelt. Wanneer romantiek en kennis samenkomen, ontstaat een relatie met een veel sterkere basis.

Waarom zijn er vandaag de dag zoveel oorlogen, onrecht en onderdrukking? Vaak omdat mensen elkaar niet begrijpen, niet respecteren en niet bereid zijn om van elkaar

te leren. Lezen verruimt je blik. Het leert je luisteren, begrijpen en respect tonen voor anderen.

Een mens die zichzelf niet vernieuwt, lijkt op water dat te lang in een glas blijft staan. Na verloop van tijd gaat het water stinken. Zo raakt ook iemand die zich niet blijft ontwikkelen langzaam vast in oude gewoonten en denkpatronen.

De natuur laat ons iedere dag zien hoe belangrijk verandering is. De nacht maakt plaats voor de dag en de seizoenen wisselen elkaar af. Stel je voor dat het altijd nacht zou zijn. Dan zou het leven veel moeilijker worden en zouden we veel meer energie nodig hebben. Dankzij het daglicht kunnen we alles beter zien en leven we gemakkelijker. Verandering houdt de wereld in balans.

Zo is het ook met mensen. We moeten blijven leren, onszelf blijven vernieuwen en openstaan voor verandering. Gelukkige gezinnen, sterke samenlevingen en een vreedzame wereld beginnen bij mensen die bereid zijn om zich te ontwikkelen. Laten we lezen, onderzoeken en blijven groeien. Laten we niet stilstaan als stilstaand water, maar blijven stromen als een rivier.

Ik hoop ooit geliefd te worden door iemand die nieuwsgierig is, openstaat voor vernieuwing, zichzelf voortdurend wil ontwikkelen en kennis met anderen wil delen.

Ik Heb Het Gedaan, Jij Kunt Het Ook

Een gelukkig huwelijk jarenlang in stand houden is misschien nog moeilijker dan een land besturen. In deze tijd is trouwen geen eenvoudige stap meer.

Vóór het huwelijk leven veel mensen zonder veel verantwoordelijkheden. Maar zodra twee mensen hun leven met elkaar delen, veranderen de regels. Plotseling draait alles om verantwoordelijkheid, wederzijds respect, gelijkwaardigheid en het vermogen om samen moeilijke tijden te doorstaan. Die uitdagingen zijn zeker niet onoverkomelijk, maar één factor speelt daarbij een doorslaggevende rol: financiële stabiliteit.

Wie wil trouwen, doet er goed aan zich eerst goed voor te bereiden. Wanneer je in staat bent om minstens een jaar huur te betalen, een periode zonder werk financieel te overbruggen, een vaste baan hebt en je dagelijkse leven op orde is, leg je een stevig fundament voor een toekomst samen.

Wie duizenden euro's uitgeeft aan een luxe maatpak, laat zich vaak meer leiden door prestige dan door gezond verstand.

Dure merkkleding maakt niemand waardevoller.

Geluk laat zich niet kopen met kleding, maar groeit uit verstandige keuzes.

Ik spreek uit eigen ervaring. Voor mij is het mooiste merk niet het duurste, maar het merk dat bij mij past. Een bekend logo zegt niets over iemands karakter. Daarom kies ik vaak bewust voor jonge merken die nog naam proberen te maken. Hun kwaliteit doet vaak nauwelijks onder voor die van de grote modehuizen. Ook winkel ik liever bij kleine, ambitieuze ondernemers dan in exclusieve luxezaken. Ik steun liever mensen die met passie iets proberen op te bouwen.

Regelmatig krijg ik merkkleding cadeau. Dat waardeer ik oprecht, maar zelf geef ik er zelden geld aan uit. Iedereen is vrij om zijn eigen keuzes te maken. Ik besteed

dat geld liever aan het geluk van mijn gezin. De mooiste investering is niet een duur kledingstuk, maar een gelukkig thuis.

Toch zie ik mensen enorme bedragen uitgeven aan een bruiloft die slechts één dag duurt. Luxe zalen, indrukwekkende feesten en overdadige recepties... Zelfs wanneer zij het geld niet hebben, sluiten sommigen leningen af met de gedachte: *"Je trouwt maar één keer."* Nog voordat het huwelijk echt is begonnen, dragen zij al een zware financiële last met zich mee.

Een huwelijk dat begint met schulden, begint zelden met rust. Wanneer de eerste jaren volledig in het teken staan van rekeningen en afbetalingen, blijft er weinig ruimte over om samen van het leven te genieten. Niet zelden vormt die financiële druk het begin van het einde van een relatie.

Dat verschijnsel zie je niet alleen in Turkije, maar overal ter wereld.

Ook in Nederland heb ik veel uitbundige Turkse bruiloften meegemaakt. Een goede bekende van mij bezit een trouwlocatie. Op een dag vroeg ik hem:

"Broeder, ik hoor dat ongeveer dertig procent van de stellen die hier trouwen, al binnen het eerste huwelijksjaar uit elkaar gaat. Hoe komt dat volgens jou?"

Hij glimlachte even en antwoordde:

"Omdat veel mensen denken dat ze maar één keer trouwen. Ze willen alles groter, duurder en luxer maken dan nodig is. Tegen de tijd dat de bruiloft voorbij is, zijn de schulden begonnen — en vaak ook de problemen."

"Het is eigenlijk weggegooid geld," vervolgde hij. *"Voor één enkele dag geven mensen bedragen uit die jarenlang invloed hebben op hun leven."*

Van het geld dat aan een luxueuze trouwzaal wordt besteed, zouden ze een auto kunnen kopen die hun dagelijks leven gemakkelijker maakt. Maar daar denken de meesten niet aan."

Na afloop hoor je alleen maar opmerkingen als: 'Wat was de bruiloft van Ayşe prachtig.' 'Wat zag haar trouwjurk er schitterend uit.' 'De versieringen waren zo mooi.'

Tijdens de ceremonie zijn alle ogen gericht op het bruidspaar. Maar vijf uur later is alles voorbij. Daarom noemen ze het ook een droombruiloft: een droom duurt maar even. Uiteindelijk blijven alleen de foto's en herinneringen over. Ik begrijp nog altijd niet waarom mensen voor zulke herinneringen zoveel geld willen uitgeven, Ökkeş.

Ik werk al jaren in deze branche. De mensen die vandaag voor je applaudiseren, zie je misschien pas over jaren weer terug — of misschien helemaal nooit meer. Daarom geef ik je één advies: als je ooit trouwt, vier het dan met de mensen die er echt toe doen. Organiseer een warme, eenvoudige bruiloft, omringd door je eigen familie en die van je partner, door mensen met respect, oprechtheid en een goed hart."

Ik glimlachte en antwoordde:

"Voorlopig ga ik niet trouwen, broer. Ik heb op dit moment geen partner en ik voel me er nog niet klaar voor."

Vrijwel iedere man en iedere vrouw droomt ervan ooit een gezin te stichten en samen gelukkig te worden. Maar de weg naar dat geluk verdient net zoveel aandacht als het huwelijk zelf.

Daarom is het belangrijk om elke stap die naar een huwelijk leidt met zorg, geduld en respect te zetten.

Hoe meer liefde, aandacht en inzet je in een relatie investeert, hoe groter de kans op een gelukkig leven samen.

Wanneer je trouwt, lijkt het alsof duizenden mensen naast je staan. Maar als een huwelijk eindigt, verdwijnen de meesten uit beeld. De duizenden gasten die je bruiloft bezochten, zijn er dan niet meer. Soms moet je zelfs alleen naar de rechtbank.

Juist daarom vraag ik mij af waarom mensen zo'n enorme gastenlijst nodig denken te hebben.

Zelfs wanneer je er tijdens een scheiding niet helemaal

alleen voor staat, blijven uiteindelijk vooral je naaste familieleden over. En vaak zijn dat er niet meer dan tien.

Waarom verlangen mensen naar een grote menigte op een weg die zij uiteindelijk grotendeels alleen moeten bewandelen?

Na een scheiding verdwijnen de dure pakken en jurken vaak voorgoed uit je leven. De kostbare trouwfoto's belanden soms in een kast of worden zelfs vernietigd. De trouwjurk, ooit het symbool van een nieuw begin, verliest haar betekenis.

Dan beseft je hoeveel geld, tijd en moeite zijn opgegaan aan iets dat uiteindelijk vergankelijk bleek.

Veel waardevoller dan een huis vol dure spullen is een huis waarin liefde woont. Een thuis waarin respect, warmte en verbondenheid belangrijker zijn dan luxe. Een plek waar de familie die jou met liefde heeft grootgebracht altijd welkom is en waar liefde elke dag opnieuw wordt opgebouwd.

Koester de bescheiden herinneringen die je samen met de familie van je partner opbouwt. Omring je met echte vrienden, mensen die er niet alleen zijn op mooie dagen, maar ook wanneer het leven moeilijk wordt.

Liefde betekent samen verdergaan zonder elkaar uit te putten. Zonder elkaar te belasten.

Ware liefde vraagt om toewijding, geduld en een hart dat met zorg en zachtheid is geweven.

Alles wat met liefde en bescheidenheid wordt opgebouwd, heeft de kracht om blijvend te zijn.

Laat jullie liefde groeien. Niet luxe, grote gezelschappen of dure kleding maken een relatie waardevol. Het zijn juist de eenvoudige dingen die een mens werkelijk mens maken.

Wanneer ik iemand ontmoet, kleed ik mij bewust niet overdreven chic.

Als ik mij op mijn gemak voel, draag ik zelfs geen pak.

Meestal kies ik mijn oudste en eenvoudigste kleding. Als iemand mij vraagt wat ik doe, vertel ik eerlijk dat ik kort geleden mijn werk heb verlaten en dat mijn leven niet altijd gemakkelijk is geweest.

Dan zeg ik:

"Ayşe, ik ben niet gekomen met een portemonnee vol geld. Ik ben gekomen om, als jij dat wilt, mijn hart aan jou toe te vertrouwen."

Wanneer iemand oprecht is, zal zij de tijd willen nemen om mij echt te leren kennen. En als zij dat niet wil, zal zij dat meteen eerlijk zeggen.

Zo ben ik nu eenmaal.

Wanneer alles je voor de wind gaat, zijn er altijd veel mensen die belangstelling tonen. Maar iemand vinden die van je houdt om wie je bent, is veel zeldzamer.

Daarom kies ik ervoor mensen eerst te laten zien wie ik werkelijk ben. Werkt dat niet, dan heb ik daar vrede mee. Ik blijf vooruitkijken en blijf trouw aan mezelf.

Natuurlijk droomt bijna iedereen van een partner die financieel goed zit. Maar ik verlang vooral naar iemand met een rijk hart en een kleurrijke geest.

Ik hoop ooit een huis binnen te stappen waar boeken belangrijker zijn dan dure meubels. Waar boekenkasten meer ruimte innemen dan televisies.

Ik wil samen lezen, samen leren en elkaar ontdekken, alsof iedere bladzijde een nieuw hoofdstuk van ons leven opent. Ik wil dat de warmte waarmee liefde begint, uitgroeit tot een zon die ons leven blijft verlichten.

Zo kijk ik naar liefde.

Aan alle jonge mensen wil ik zeggen: beloof nooit iets wat je niet kunt waarmaken. Bouw een relatie niet op leugens, want vertrouwen is de basis van iedere duurzame liefde. Verantwoordelijkheid dragen is niet eenvoudig.

Als ik ooit van iemand houd, wil ik haar liefhebben met dezelfde oprechtheid waarmee ik mijn nieuwe thuis,

Nederland, heb leren waarderen.

Nog vóór ik zelf trouw, zou ik graag meerdere echtscheidingszaken in de rechtbank willen bijwonen. Niet uit nieuwsgierigheid, maar om te begrijpen waarom huwelijken mislukken en wat we daarvan kunnen leren.

Misschien zou er wel onderwijs over relaties en huwelijken moeten bestaan. Scholen waar mensen leren hoe je een gezond huwelijk opbouwt, hoe je met elkaar communiceert, hoe je respectvol omgaat met de familie van je partner en hoe je evenwicht vindt tussen twee gezinnen.

Een samenleving die gezonde relaties belangrijk vindt, investeert uiteindelijk ook in het welzijn van gezinnen, kinderen en de toekomst.

Ontrouw veroorzaakt diepe wonden. Daarom is het belangrijk niet alleen de gevolgen ervan te bespreken, maar vooral de oorzaken te begrijpen en manieren te vinden om die te voorkomen.

Huiselijk Geweld Kent Geen Grenzen

Denk nooit dat huiselijk geweld alleen voorkomt in arme of minder ontwikkelde landen. Ook Nederland, en andere welvarende samenlevingen, kennen deze pijnlijke werkelijkheid. Achter keurige gevels, nette straten en ogenschijnlijk gelukkige gezinnen kunnen verdriet, angst en eenzaamheid schuilgaan.

Jarenlang heb ik iedere dag persoonlijk contact gehad met tientallen, soms zelfs honderden mensen. Dat heeft mij geleerd niet alleen naar woorden te luisteren, maar ook naar stiltes. Niet alleen naar gezichten te kijken, maar vooral naar ogen.

Ogen liegen zelden.

In de afgelopen jaren heb ik gezien dat huiselijk geweld vaker voorkomt dan veel mensen vermoeden. Alleen wordt het niet altijd zichtbaar. Sommige blauwe plekken verdwijnen na een paar weken. De littekens op de ziel blijven vaak een leven lang.

Geweld is veel meer dan een vuistslag.

Het kan lichamelijk zijn, maar ook psychisch, seksueel, financieel of emotioneel. Het kan bestaan uit vernederen, controle, intimidatie of iemand langzaam het gevoel geven dat hij of zij niets meer waard is. En bijna altijd zijn er kinderen die in stilte meeleven en de gevolgen jarenlang met zich meedragen.

Wanneer ik iemand ontmoet die worstelt met zijn leven, merk ik dat vaak al voordat er één woord is uitgesproken.

Mensen zeggen weleens tegen mij:

"Jij praat met je ogen."

Misschien hebben ze gelijk.

Ik geloof dat ogen verhalen vertellen die woorden soms niet kunnen uitspreken.

Soms komt er een man mijn winkel binnen. Hij glimlacht beleefd, maar zijn glimlach bereikt zijn ogen niet. Zijn

schouders hangen, zijn stem klinkt onzeker en iedere zin lijkt moeite te kosten. Dan voel ik dat er iets achter zijn stilte schuilgaat.

Soms is het precies andersom. Iemand praat onafgebroken, lacht hard en maakt voortdurend grapjes. Ook dat kan een masker zijn. Want sommige mensen maken veel lawaai om de stilte in hun eigen hart niet te hoeven horen.

Bij vrouwen zie ik vaak een andere vorm van verdriet.

Wie lange tijd zonder respect is behandeld, verliest langzaam haar energie. Niet alleen haar lichaam raakt vermoeid, ook haar ziel raakt uitgeput. Haar glimlach verdwijnt, haar zelfvertrouwen brokkelt af en op een dag gelooft zij misschien zelfs dat zij geen beter leven verdient.

Juist daarom geloof ik in de kracht van kleine gebaren.

Een vriendelijke begroeting.

Een handdruk.

Een glimlach.

Een oprechte vraag.

Soms is dat precies wat iemand nodig heeft om zich weer even mens te voelen.

Wie in een winkel werkt, verkoopt niet alleen producten.

Je ontmoet mensen.

Je ontmoet verhalen.

Je ontmoet levens.

Vergeet daarom nooit de kinderen wanneer een gezin binnenkomt. Terwijl ouders vaak bezig zijn met hun aankopen, verlangen kinderen vooral naar aandacht.

Ik gaf kinderen vaak een klein chocolaatje.

Het kostte bijna niets.

Maar wat ik ervoor terugkreeg, was onbetaalbaar.

Een glimlach.

Blinkende ogen.

En ouders die voelden dat zij niet zomaar klanten waren, maar mensen die met warmte en respect werden

ontvangen.

Vanaf dat moment begreep ik dat echte gastvrijheid niet begint bij luxe winkels of dure inrichting.

Gastvrijheid begint bij aandacht.

Bij vriendelijkheid.

Bij het vermogen een ander écht te zien.

Misschien kunnen wij het leven van iemand niet volledig veranderen.

Maar we kunnen er wél voor zorgen dat diegene, al is het maar voor één moment, weer het gevoel krijgt dat hij of zij ertoe doet.

En soms begint juist daar de eerste stap naar herstel.

Toch hielp ik mensen, terwijl ik mijn opleiding nooit had afgerond en nauwelijks drie woorden Nederlands sprak.

Dat heeft mij één belangrijke les geleerd: een diploma opent misschien een deur, maar je karakter bepaalt of mensen je binnenlaten.

Wanneer een bedrijf beschikt over gemotiveerde medewerkers die zichzelf willen blijven ontwikkelen, en er onderling respect en vertrouwen is, wordt de locatie van de winkel minder belangrijk. Natuurlijk helpt een goede plek, maar uiteindelijk is het de manier waarop je mensen ontvangt die het verschil maakt.

Presentatie is alles.

Wat je ook doet – of je nu schoenen poetst, kleding verkoopt of achter een toonbank staat – als niemand jouw vakmanschap ziet, zal ook niemand jouw kwaliteit ontdekken.

Uitstraling trekt de aandacht.

Kwaliteit zorgt ervoor dat mensen terugkomen.

Ik merkte dat telkens opnieuw. Wanneer ik een klant één of twee keer had geholpen, vroeg die de volgende keer vaak specifiek naar mij. Na zes jaar werken had ik ongemerkt mijn eigen manier van omgaan met mensen ontwik-

keld.

Sommige mensen waren in het begin afstandelijk of zelfs wantrouwig. Misschien vanwege mijn uiterlijk, mijn afkomst of mijn gebrekkige Nederlands. Maar na een paar ontmoetingen veranderde die afstand vaak in vertrouwen. En dat vertrouwen groeide soms uit tot vriendschappen die jarenlang standhielden.

Dat zijn momenten die je nooit meer vergeet.

Regelmatig kwam ik, waar ik ook in Nederland was, onverwacht iemand tegen die ik ooit had geholpen. Soms op straat, soms in een andere stad en zelfs tijdens belangrijke afspraken bij de **Immigratie- en Naturalisatiedienst (IND)**.

Op een dag zei een medewerker die mijn verblijfsprocedure behandelde:

"Ik ken jou."

Voor een moment werd ik stil.

Mijn ogen vulden zich met tranen.

Wat is de wereld toch klein wanneer je mensen met oprechte aandacht behandelt.

Nog later ging ik mijn verblijfskaart verlengen. Tot mijn verbazing bleek de medewerker achter de balie iemand te zijn die ooit klant van mij was geweest. Een vriend was met mij meegekomen.

De medewerker glimlachte en vroeg:

"Willen jullie koffie of thee?"

We gingen zitten, dronken samen koffie en praatten alsof we oude bekenden waren.

Dat moment maakte mij diep gelukkig.

Ik had op dat moment nog steeds geen zekerheid over mijn toekomst in Nederland. Maar overal waar ik kwam, ontmoette ik mensen die mij herkenden.

Toen besepte ik iets belangrijks:

Rijkdom zit niet alleen in geld.

Je kunt weinig bezitten en toch rijk zijn aan menselijke

relaties.

Ik had in Nederland nauwelijks financiële mogelijkheden. Maar ik had iets anders opgebouwd: vertrouwen, respect en vriendschappen.

Mensen waren altijd mijn grootste rijkdom.

Soms vraag ik mij af hoe mijn leven eruit had gezien als ik de kans had gekregen om hier te studeren. Misschien was ik vandaag wel lid van het Nederlandse parlement geweest.

Waarom niet?

Dromen zijn pas onmogelijk wanneer je zelf ophoudt erin te geloven.

Eén persoon zei jarenlang tegen mij:

"Van jou zal nooit iets terechtkomen."

Dat was Ayvaz.

Hij herhaalde die woorden vaak.

Maar ik geloof dat er ooit een dag komt waarop hij ziet dat hij zich heeft vergist.

Dat hij ziet dat ik een goed mens ben geworden.

Een betrokken echtgenoot.

Een liefdevolle vader.

Iemand die zijn gezin, de samenleving en de mensheid probeert te dienen.

Misschien kijkt hij mij dan aan en zegt hij:

"Ökkeş... ik had je onderschat."

En misschien is juist dát de mooiste overwinning.

Niet iemand verslaan.

Maar iemand laten zien dat liefde, doorzettingsvermogen en karakter sterker zijn dan welke ontmoediging ook.

Soms Moet Een Mens Vertrekken Om Zichzelf Terug Te Vinden

Zes jaar lang werkte ik onder zware omstandigheden. Ik hield vol, ondanks alles wat ik meemaakte. Maar op een dag werd ik zonder mededogen aan de kant gezet.

Toen ik vertrok, had ik twee koffers bij mij.

In de ene zaten mijn boeken.

In de andere mijn kleding.

Achteraf zeg ik: gelukkig ben ik weggegaan.

Ik had bijna niets. Geen zekerheid, geen spaargeld en geen vaste toekomst. Het enige geld dat ik had, was de zeventig euro per week die ik in het kamp kreeg. Door zuinig te leven had ik ongeveer tweehonderd euro kunnen sparen. Daarnaast had ik nog duizend euro schuld.

Toch besloot ik opnieuw te beginnen.

Ik ging tijdelijk bij iemand wonen. Een Israëlische vriend zei tegen mij:

"Als je werk zoekt, kun je misschien bij de zaak van mijn broer beginnen."

Ik nam die kans aan.

Ik werkte daar een week. Daarna ging ik verder en vond ik ander werk, waar ik tien dagen werkte. Langzaam begon ik mijn schulden af te betalen.

Vandaag ben ik gelukkig.

Niet omdat alles gemakkelijk was, maar omdat ik weet dat mijn vertrek de juiste keuze was.

Sommige mensen vroegen mij:

"Waarom ben je weggegaan? Had je niet moeten blijven?"

Maar soms moet een mens vertrekken om een betere toekomst op te bouwen.

Soms moet je weggaan uit een huis.

Soms uit een land.

Soms zelfs uit een relatie.

Niet omdat je opgeeft, maar omdat je gelooft dat er iets beters mogelijk is.

Toen ik naar Nederland kwam, had ik bijna niets. Zes jaar later vertrok ik opnieuw met bijna dezelfde bezittingen waarmee ik ooit begon. Mijn boeken en mijn kleding waren opnieuw mijn belangrijkste eigendommen.

Maar er was één groot verschil:

Ik was niet meer dezelfde persoon.

Ik had ervaringen opgedaan, mensen leren kennen en sterker leren worden.

De wereld heeft meer gelijke kansen nodig.

Echte gelijkheid begint niet met grote woorden, maar met basisvoorzieningen. Een school bouwen in een dorp zonder goede wegen, zonder schoon water of elektriciteit, en daar een goede leraar plaatsen — dát is waar ontwikkeling begint.

Onderwijs is de sleutel tot verandering.

Iedere mens verdient de kans om kennis op te doen en zijn of haar talenten te ontdekken. En dat begint allemaal bij één belangrijke persoon:

de leraar.

Maar een samenleving kan nooit volledig vooruitgaan als de helft van de bevolking wordt achtergelaten.

Zolang vrouwen geen gelijke kansen krijgen en geen volwaardige stem hebben in de maatschappij, blijft echte ontwikkeling onmogelijk.

De vrouw is niet alleen een deel van de samenleving.

De vrouw is de eerste leraar van ieder mens.

Iedereen leert zijn eerste woorden, zijn eerste gewoonten en zijn eerste waarden van zijn moeder.

Wanneer vrouwen goed opgeleid en sterk zijn, verandert een hele familie mee.

Zelfs de sfeer in een huis verandert.

Zelfs de smaak van een maaltijd verandert.

Want kennis, aandacht en bewustzijn geven kleur aan het leven.

Samenlevingen die vrouwen bewust buitensluiten van

onderwijs, kiezen uiteindelijk voor stilstand. Ze bouwen hun toekomst op zwakke fundamenteën en raken langzaam gevangen in achterstand.

Een gezonde maaltijd draagt bij aan een gezond lichaam.

Maar een gezonde samenleving ontstaat door onderwijs, kennis en gelijke kansen.

Wanneer mensen de mogelijkheid krijgen om zich te ontwikkelen, ontstaat vooruitgang vanzelf.

Daarbij is ook productie belangrijk.

Een samenleving moet mensen de kans geven om zoveel mogelijk zelf te kunnen creëren wat zij nodig hebben. Vooral landbouw speelt daarin een belangrijke rol.

Een sterke toekomst begint bij mensen die niet alleen consumeren, maar ook bewust produceren.

Kansen geven aan mensen betekent uiteindelijk investeren in de toekomst van iedereen.

Een samenleving kan zich alleen ontwikkelen wanneer beleid de mens centraal stelt, zorgvuldig wordt gepland en consequent wordt uitgevoerd. Regels opstellen is niet voldoende; wie zich er niet aan houdt, moet rekenen op doeltreffende en afschrikwekkende sancties. Alleen zo ontstaat een cultuur van verantwoordelijkheid en vertrouwen.

Iedereen zou, op basis van zijn of haar opleiding en talenten, een bijdrage moeten leveren aan de samenleving. De één blinkt uit in de teelt van watermeloenen, de ander in de productie van meloenen. Niet iedereen hoeft hetzelfde te doen, maar iedereen moet streven naar uitmuntendheid binnen zijn eigen vakgebied. De overheid dient deze processen zorgvuldig te plannen, te begeleiden en te controleren, zodat kwaliteit en continuïteit gewaarborgd blijven.

Onderwijs mag zich niet beperken tot enkele vakgebieden. Mensen moeten toegang hebben tot hoogwaardig onderwijs op elk terrein: sport, kunst, wetenschap, techno-

logie en beroepsopleidingen. We moeten ons niet voortdurend afvragen waar bepaalde kennis later voor zal dienen. Kennis verliest nooit haar waarde; vroeg of laat draagt zij bij aan de vooruitgang van de mens en de samenleving.

Zolang vrouwen niet werkelijk vrij zijn, zullen ook de samenleving, het land en uiteindelijk de wereld geen echte vrijheid kennen. Een rechtvaardige en welvarende maatschappij kan alleen bestaan wanneer vrouwen gelijke kansen krijgen om zich te ontwikkelen, te werken en een volwaardige plaats in de samenleving in te nemen.

De geschiedenis laat zien dat de meest ontwikkelde landen hun kracht hebben opgebouwd vanuit een sterke landbouw. Landen als Nederland en de Verenigde Staten investeerden eerst in een vruchtbare en efficiënte landbouw, voordat zij uitgroeiden tot industriële en technologische grootmachten. Wie de aarde niet met zorg kan bewerken, zal ook geen duurzame industrie kunnen opbouwen. Zonder landbouw bestaat er geen duurzame economische groei. Voedsel produceren is niet alleen een economische activiteit; het is de basis van onafhankelijkheid en nationale veiligheid.

Daarom behoort landbouw altijd tot de hoogste prioriteiten van een land.

Een land moet in staat zijn zelf voldoende melk, vlees, graan, tomaten en andere essentiële voedingsmiddelen te produceren voor zijn bevolking. Ook grondstoffen zoals katoen, die onmisbaar zijn voor de textielindustrie, moeten waar mogelijk binnen de eigen grenzen worden geproduceerd. Anders kan zelfs de kleinste internationale crisis of een handelsblokkade leiden tot grote tekorten en afhankelijkheid van andere landen.

Stel je voor wat er zou gebeuren als de Verenigde Staten vandaag een wereldwijde handelsboycot zouden instellen. Alleen al die gedachte maakt duidelijk hoe kwetsbaar landen worden wanneer zij te afhankelijk zijn van anderen.

Europa heeft tijdens de oorlogen ervaren wat honger, armoede en schaarste werkelijk betekenen. Juist daarom kozen veel Europese landen na de oorlog voor een landbouwbeleid dat gericht was op zelfvoorziening. Zij verdeelden de productie over verschillende regio's, zodat het hele land voldoende kon produceren voor de eigen bevolking. Pas daarna breidden zij hun productie uit voor de export.

Sterke landen denken eerst aan de behoeften van hun eigen samenleving en bouwen daarna aan hun positie op de wereldmarkt.

Een samenleving die produceert, bouwt aan haar toekomst. Een samenleving die niet produceert, loopt uiteindelijk het risico haar onafhankelijkheid, haar welvaart en zelfs haar toekomst te verliezen.

De Weg Naar Asiel

Iedereen wist dat ik zonder verblijfsvergunning in Nederland verbleef. Iedereen, op één persoon na. Ayvaz Burkan deed alsof hij van niets wist.

Mensen met een geweten probeerden mij op hun eigen manier te helpen. Nadat ik in de winkel was gevallen en mijn wenkbrauw gewond was geraakt, vroegen mensen steeds opnieuw wat er was gebeurd.

“Wat is er met je gebeurd?” vroegen ze.

“Ik ben gevallen,” antwoordde ik.

“Dan moet je naar een dokter gaan,” zeiden ze.

Op een dag kwam er een vrouw in officiële werkkleding de winkel binnen. Ook zij vroeg waarom ik niet naar een arts ging.

“Waarom laat je je niet behandelen?” vroeg ze.

Ik vroeg haar of ik, met haar toestemming, even privé met haar mocht praten. Ze stemde ermee in om samen een kop koffie te drinken.

Tijdens ons gesprek vertelde ik haar dat ik illegaal in Nederland verbleef. Ik liet haar mijn paspoort zien. Ze bekeek het aandachtig en zei dat ze mij officieel niet kon helpen.

“Als ik op een dag naar het ziekenhuis kom wanneer u dienst heeft, zou u dan misschien iets voor mij kunnen betekenen?” vroeg ik voorzichtig.

Ze glimlachte.

“Goed,” zei ze. “Hier is mijn telefoonnummer. Bel me wanneer je wilt langskomen.”

Ik voelde weer een sprankje hoop.

Maar ik wist dat ik een plan moest maken om uit mijn uitzichtloze situatie te komen.

Alsof dat nog niet genoeg was, had ik ook problemen met de eigenaar van de winkel die ik huurde. Hij dreigde voortdurend:

“Je slaapt hier in de winkel. Ik zal je aangeven.”

Ik wilde hem persoonlijk spreken. Hij kwam samen met zijn vrouw langs. Ik bood hun een kop koffie aan.

Hij legde een document voor me neer en vroeg of ik het wilde ondertekenen.

“Nee,” antwoordde ik.

Daarop zei hij:

“Ik geef je geld. Zet alleen je handtekening.”

“Nee,” zei ik vastberaden. “Ik ben niet te koop. Waarom zou ik mijn handtekening zetten onder iets dat niets met mij te maken heeft?”

Hij herhaalde opnieuw dat hij mij zou aangeven.

“Dat mag,” antwoordde ik rustig. “Daar ben ik niet bang voor.”

Toen keek ik hem aan en zei:

“Wat u doet, is niet menselijk. U verwijt mij dat ik hier slaap, maar ik heb nergens anders om naartoe te gaan. U hebt het pand ondertussen aan iemand anders verhuurd en ontvangt gewoon uw huur. Waarom maakt u mijn leven dan nog moeilijker? U hebt zelf ook kinderen. Zou u willen dat één van hen ooit onder zulke omstandigheden moest leven als ik?”

Zijn vrouw reageerde heel anders.

“Nee,” zei ze zacht.

“Heb dan alstublieft ook medelijden met mij,” antwoordde ik.

Daarna raakte ik opnieuw met zijn vrouw aan de praat. Ze belde haar kleindochter en liet mij een foto van haar zien.

“Misschien kunnen jullie vrienden worden,” zei ze glimlachend. “Dan heb jij hier misschien ook een toekomst.”

Even later belde ze haar dochter via een videogesprek, zodat we elkaar konden zien. Helaas voelde haar dochter geen belangstelling voor mij.

“Ach,” zei ik, “het zij zo.”

Toch ontstond er in mijn hoofd een nieuw plan. Ik bedacht een scenario om haar beter te leren kennen, maar uiteindelijk liep ook die ontmoeting op niets uit.

Haar grootmoeder keek me met een meelevende glimlach aan.

“Ökkeş,” zei ze, “het geluk stond vandaag niet aan jouw kant.”

“Dat geeft niets,” antwoordde ik. “Het leven gaat verder.”

Voordat ze vertrok, schreef ze een kaart voor me.

“Mocht je ooit worden opgepakt en moeten vertrekken,” zei ze, “bewaar deze kaart dan als herinnering aan mij.”

Haar warme woorden raakten me diep.

Aan de andere kant bleef haar man maar aandringen.

“Je moet dat document ondertekenen. Anders meld ik je bij de politie.”

Uiteindelijk zei ik:

“Goed... maar niet vandaag. Geef me tien dagen. Daarna zal ik tekenen.”

“Afgesproken,” antwoordde hij.

Zijn vrouw voegde eraan toe:

“Goed, Ökkeş. Misschien neem ik de volgende keer mijn kleindochter wel mee.”

“Dat zou me ontzettend blij maken,” zei ik.

Zodra ze vertrokken waren, belde ik de vrouwelijke politieagent die mij eerder haar telefoonnummer had gegeven.

“Als u tijd heeft,” vroeg ik, “zou ik u graag persoonlijk willen spreken. Kan dat vrijdagavond?”

Ze stemde direct toe.

Op dat moment voelde ik dat ik weer een stap dichterbij mijn vrijheid en mijn asielaanvraag was gekomen.

Tijdens onze ontmoeting vertelde ik haar over mijn plan.

“Wat als u mij een officiële politie-envelop geeft?” vroeg ik. “Ik stop mijn telefoon en de sleutel van de winkel van meneer A erin en geef die aan u. Wanneer u zondag dienst heeft, kunt u de persoon van wie ik de naam en het telefoonnummer op de envelop schrijf bellen en hem vragen naar het politiebureau te komen. U zou kunnen zeggen dat Ökkeş in een café ruzie heeft gekregen met een meisje en door de politie is meegenomen. Dat hij u gevraagd heeft zijn belangrijke spullen aan hem te overhandigen.”

Ze luisterde aandachtig en vond het een doordacht plan.

Diezelfde dag had ik ook nog een afspraak met de vriend van wie ik de naam op de envelop had gezet. Iemand had mij gevraagd een geldbedrag aan hem te overhandigen.

Hij was iemand die ik volledig vertrouwde. Een oudere vriend die altijd geloofde in mijn toekomst en oprecht wilde dat ik zou slagen.

Ik vertelde hem niets over mijn plannen.

We ontmoetten elkaar, ik gaf hem het geld en daarna namen we afscheid.

Voor de laatste keer maakte ik de winkel schoon, zoals ik iedere zondag deed.

Die avond zou mijn ontsnapping beginnen.

Zonder argwaan te wekken was alles zorgvuldig voorbereid.

Ik geloof dat ieder mens met een geweten zich zou verheugen wanneer iemand eindelijk de kans krijgt om zijn vrijheid terug te winnen.

Het was zes uur 's avonds. Ik ging eten bij een Egyptisch restaurant waar ik vaker kwam. Ook de eigenaar wist dat ik zonder verblijfsvergunning in Nederland leefde.

“Ökkeş,” zei hij, “je bent nog jong. Denk ook aan jezelf. Niemand blijft altijd gezond. Je bent laatst in de winkel gevallen en kon niet eens naar het ziekenhuis. Dat doet me

pijn. Ik heb echt medelijden met je, maar ik kan helaas niets voor je doen.”

Toen hij zag hoe uitgeput ik was, weigerde hij mijn maaltijd af te rekenen. Ik at daar al lange tijd regelmatig, maar die avond voelde zijn gebaar als veel meer dan een gratis maaltijd; het voelde als menselijkheid.

Alleen mijn familie in Turkije wist dat ik die avond zou vertrekken. Ik vertelde hun:

“Misschien kan ik jullie wekenlang niet bellen. Ik ga op weg.”

Mijn moeder was opgelucht en blij dat ik eindelijk de stap durfde te zetten.

Daarna ging ik naar een café en bestelde een glas cola. Ik plaatste een bericht op mijn telefoon:

“Alsof jij mijn laatste glas cola bent... wens me geluk, leven.”

Het was inmiddels acht uur ‘s avonds. Ik belde de vrouwelijke politieagent.

“Ik ben er,” zei ik. “Op de plek waar we hadden afgesproken.”

Ze stuurde me een adres. Ik ging erheen.

We zaten samen in haar auto. Mijn telefoon en de sleutel van de winkel stopten we in een envelop, die we zorgvuldig afsloten. Op de envelop schreef ik de naam en het telefoonnummer van de man die ik altijd “grote broer” noemde.

Daarna vroeg ze:

“Heb je eigenlijk geld bij je?”

“Ik heb dertig euro,” antwoordde ik.

“Dan ga ik met je mee naar het station en koop ik een treinkaartje voor je.”

“Dank u,” zei ik.

Samen reden we naar het station. Ze kocht mijn ticket en gaf me bovendien wat extra geld voor onderweg.

Ik had geen reservekleding bij me. Geen fles water. Eigenlijk had ik niets behalve de hoop op een nieuw begin.

Wanneer je op eigen benen probeert te staan, ontdek je hoe eenzaam vrijheid soms kan beginnen.

Er was geen weg meer terug.

De datum was **24 juli 2022**.

Ik stapte de trein in en nam, op een zomeravond, afscheid van de stad die mij zes kostbare jaren van mijn leven had ontnomen.

Ik heb er nooit spijt van gehad dat ik vertrok.

Vanaf dat moment zou mijn leven veranderen. En inderdaad, het werd beter dan ooit tevoren.

Tijdens de treinreis begon ik mijn haar te vlechten. Het was een eenvoudige bezigheid die me hielp mijn gedachten tot rust te brengen.

Diezelfde nacht kwam ik aan bij het aanmeldcentrum voor asielzoekers in Ter Apel.

Drie dagen later belde Sjbans.

Iemand anders nam mijn telefoon op.

“Waar is Ökkeş?” vroeg hij.

“Ökkeş is vertrokken,” kreeg hij als antwoord.

Even bleef het stil.

Toen zei hij:

“Ik zou naar Turkije komen om hem op te zoeken. We hadden onze afspraak juist tien dagen uitgesteld.”

De persoon die mijn telefoon opnam, antwoordde eenvoudig:

“Ik weet niet waar Ökkeş is.”

Dat was precies zoals ik het had gepland.

Natuurlijk was ik niet zo naïef om te verschijnen op een afspraak met iemand die mij had bedreigd aan te geven. Toch besef ik nu dat juist die dreigementen mijn leven hebben veranderd. Zonder die voortdurende angst had ik waarschijnlijk nog steeds gevangen gezeten in een bestaan dat langzaam mijn vrijheid en waardigheid afnam.

Soms dwingt juist onrecht je om eindelijk de moed te vinden die je zelf nog niet wist te bezitten.

Wat wij een vriendschap noemden, bleek achteraf een relatie zonder vertrouwen. Een band waarin controle belangrijker was dan respect.

Mensen begrijpen mij niet altijd. Ik leef alsof morgen niet bestaat. Ik houd van mensen alsof ik elk moment afscheid moet nemen en behandel hen met respect alsof iedere ontmoeting de laatste kan zijn. Daarom draag ik zelden spijt of gemis met mij mee wanneer onze wegen zich scheiden. Niet omdat ik gevoelloos ben, maar omdat ik nooit iets onuitgesproken laat zolang iemand deel uitmaakt van mijn leven.

Voor sommige mensen heb ik meer gedaan dan hun eigen familie ooit voor hen heeft gedaan. Toch werd mijn goedheid niet beantwoord met dankbaarheid, maar met verwachtingen, controle en misbruik.

Op een bepaald moment blijft er nog maar één mogelijkheid over: vertrekken.

En dat heb ik gedaan.

Misschien waren ze niet verdrietig omdat ik wegging, maar omdat ze de grip op mijn leven verloren.

Als iemand werkelijk van je houdt, gunt hij je geluk. Hij zal je niet vernederen wanneer je vertelt dat je verliefd bent. Hij zal niet bang zijn dat je trouwt, een gezin sticht en eindelijk het leven krijgt dat je verdient.

Mocht ik ooit trouwen, dan zal ik hen waarschijnlijk niet uitnodigen voor mijn huwelijk.

Maar misschien nodig ik hen ooit uit aan mijn eettafel. Niet om verwijten te maken.

Alleen om rustig te zeggen:

“Kijk... ik heb het gered. Ik ben gelukkig. Dit leven had ik jaren eerder kunnen opbouwen als ik niet voortdurend was tegengehouden. Bijna acht jaar ben ik onderweg geweest naar een vrijheid die ieder mens vanzelfsprekend zou moeten hebben.”

Vandaag voel ik geen woede meer.

Alleen dankbaarheid.

Ik heb mijn gezondheid teruggevonden. Ik heb mensen om mij heen die mij liefhebben zoals ik ben. Een vrouw die mij begrijpt. Een familie die mij accepteert zonder voorwaarden.

Dat is rijkdom.

Vraag uzelf eens af:

Zou u blijven werken voor iemand die uw dromen klein houdt, uw vrijheid beperkt en elke stap vooruit wantrouwt?

Ik heb niemand verraden.

Ik koos er alleen voor mezelf niet langer te verraden.

Er werd over mij gesproken zonder dat ik erbij was. Er werd naar mij gekeken via camera's, terwijl ik nauwelijks nog als mens werd gezien.

Ooit hoorde ik iemand schertsend zeggen:

"Moeders brengen kinderen groot. Ik laat ze werken."

Misschien was het als grap bedoeld.

Voor mij voelde het als de samenvatting van een wereld waarin macht belangrijker was geworden dan menselijkheid.

Maar het leven heeft een bijzondere eigenschap.

Sommige mensen proberen je te breken.

En juist daardoor ontdek je hoeveel kracht je werkelijk bezit.

Sommige mensen ontsnappen niet alleen aan onderdrukking.

Ze veranderen hun pijn in woorden.

En die woorden worden een boek.

Misschien is dat wel de mooiste vorm van vrijheid.

Want ideeën kun je opsluiten.

Een mens kun je tegenhouden.

Maar een verhaal dat eenmaal de wereld in is gegaan, laat zich door niemand meer gevangen houden.

Ik geloof in een samenleving waarin menselijke waar-

digheid, gelijkheid en solidariteit belangrijker zijn dan macht, angst of bezit. Dat geloof heeft mij overeind gehouden toen ik niets anders meer had.

Die dagen behoren inmiddels tot het verleden.

Het waren de donkerste jaren van mijn leven. De jaren waarin anderen dachten dat ze mij konden breken.

Vertel gerust met trots hoe hard jullie mij hebben aangepakt. Zeg maar dat jullie mij met harde hand iets wilden leren. Daar schaam ik mij niet voor.

De slagen die ik heb gekregen en de vernederingen die ik heb moeten verdragen, zouden een muur kunnen vormen rond de hele wereld.

Toch ben ik nooit gebroken.

Ik ben blijven opstaan.

En vandaag ben ik verder gekomen dan velen ooit voor mogelijk hielden.

Zelfs verder dan de kinderen van degenen die mij ooit klein probeerden te houden.

En ik weet zeker dat ik zal blijven groeien.

Ooit slikte Ökkeş zwijgend iedere belediging in.

Misschien schrijven de kranten morgen wel over dezelfde Ökkeş omdat hij mensen in nood heeft geholpen hun leven opnieuw op te bouwen.

Soms bereikt een mens dingen die de verbeelding van anderen ver overstijgen.

Ondanks alles wat ik heb meegemaakt, sta ik nog steeds overeind.

Ik was pas zesentwintig jaar oud.

Niemand kreeg mij de criminaliteit in.

Niemand maakte mij afhankelijk van alcohol of drugs.

Zelfs in mijn meest uitzichtloze momenten koos ik voor waardigheid, hoop en hard werken.

Onderweg ontmoette ik ook mensen die mij lieten zien wat echte rijkdom betekent.

Niet geld.

Maar menselijkheid.

Vertrouwen.

Vriendschap.

Dat zijn de kostbaarste bezittingen die een mens kan hebben.

Ik las boeken omdat ik wilde blijven leren.

Ik zocht gesprekken met wijze mensen.

Na ieder telefoongesprek maakte ik aantekeningen, zodat ik mezelf kon blijven ontwikkelen.

Door eerlijk en oprecht te leven won ik het vertrouwen van mensen.

Misschien hield jij nooit van mij.

Maar de mensen die mij wél liefhadden, deden dat met heel hun hart.

Die nacht, rond één uur, kwam ik aan bij het aanmeldcentrum in Ter Apel.

Het was inmiddels de vijfentwintigste geworden.

Mijn registratie vond nog midden in de nacht plaats.

Omdat ik Nederlands sprak, kreeg ik een bijzonder aanbod.

“We kunnen speciale voorzieningen voor je regelen,” zei een medewerker.

Ik schudde mijn hoofd.

“Nee, dank u,” antwoordde ik. “Ik wil geen voorkeursbehandeling. Ik geloof dat iedereen gelijk behandeld moet worden.”

Mijn antwoord werd aan mijn dossier toegevoegd.

Na de registratie kreeg ik eten en thee.

De medewerkers zagen de documenten die ik bij me had en behandelden mij met respect. Daarna brachten ze mij naar de plek waar ik zou slapen.

Ik koos er bewust voor om tussen de andere asielzoekers te verblijven.

Samen brachten we de nacht door in een grote sporthal.

Later hoorde ik dat er allerlei verhalen over mij de ronde deden.

Verhalen die niet klopten.

Een Nederlandse vrouw, die ik beschouwde als mijn tweede moeder, had meerdere keren gevraagd waar ik was gebleven.

Iedere keer kreeg ze een ander antwoord.

De ene keer werd haar verteld dat ik in de gevangenis zat.

Een andere keer dat ik na een ruzie met een meisje was opgepakt en het land was uitgezet.

Weer een andere keer zei men dat ik op vakantie was.

Toen iemand uiteindelijk beweerde dat ik in Turkije was, werd ze woedend.

“Praat niet zo over mijn zoon,” zei ze fel. “Jullie weten niet eens waar hij werkelijk is.”

“Leer mijn zoon met respect te behandelen,” zei ze.

“Wie denk jij dat je bent om te bepalen wie zijn moeder is? Hij is misschien in Turkije geboren en ik ben Nederlandse, maar moederschap wordt niet alleen door bloed bepaald.”

Daarop antwoordde iemand:

“Ik heb hem niet ter wereld gebracht, maar in mijn hart is hij mijn zoon. En ik ben er trots op hem zo te mogen noemen.”

Ze had me verschillende keren geprobeerd te bellen, maar mijn telefoon lag niet meer bij mij. Uiteindelijk kreeg ze via iemand anders een bericht. Met de telefoon van een andere asielzoeker kon ik haar via Messenger bereiken.

“Je moeder maakt zich zorgen om je,” zei iemand. “Ze wil weten hoe het met je gaat.”

“Zeg haar dat het goed met me gaat,” antwoordde ik.

“Ik kom terug zodra alles geregeld is.”

Niet veel later verscheen haar naam op mijn scherm.

“Mijn jongen,” zei ze zodra ik opnam. “Waar ben je?”

“Maak je geen zorgen, mam,” antwoordde ik. “Ik heb

asiel aangevraagd om een verblijfsvergunning te krijgen. Mijn telefoon heb ik achtergelaten, daarom kon ik je niet bereiken. Met mij gaat het goed. Zodra alles achter de rug is, kom ik naar je toe.”

Ze zweeg even en zei toen:

“Als je geld nodig hebt, stuur ik het je. Bel me wanneer je wilt, op welk moment dan ook. Vergeet nooit dat je hier een moeder hebt. Voor mij zul je altijd mijn zoon zijn.”

Die woorden gaven mij een gevoel van veiligheid dat ik al jaren niet meer had gevoeld.

Mijn eerste nacht in Ter Apel sliep ik dieper dan ik me kon herinneren.

Na zes jaar leefde ik eindelijk zonder voortdurend over mijn schouder te hoeven kijken. Niemand beheerste mijn leven nog. Niemand bepaalde nog waar ik heen mocht of wat ik moest doen.

De spanning die ik al die jaren met me had meegedragen, had zich diep in mijn lichaam vastgezet. Mijn rug en schouders deden voortdurend pijn. Soms nam ik drie keer per dag een koude douche, alleen maar om de druk even te laten verdwijnen.

Pas nadat ik asiel had aangevraagd, merkte ik hoe langzaam mijn lichaam begon te ontspannen. De pijn verdween, alsof mijn spieren eindelijk begrepen dat het gevaar voorbij was.

Leven in voortdurende onzekerheid is zwaar.

Leven alsof je ieder moment ontdekt kunt worden, is nog zwaarder.

Ik leefde als een opgejaagd dier, steeds op mijn hoede. Iedere dag bracht nieuwe problemen met zich mee, maar geen enkele oplossing. Het voelde alsof ik eindeloos bleef roeien zonder ooit de overkant te bereiken.

Op **25 juli 2022** werd ik wakker in het aanmeldcentrum.

Voor het eerst in lange tijd voelde ik me lichamelijk licht.

Toen iemand vroeg of ik wilde ontbijten, antwoordde ik:

“Mag ik eerst een schrift en een pen? Ik wil beginnen met het opschrijven van mijn verhaal.”

Ik liep even naar buiten, keek om me heen en maakte een korte wandeling. Daarna vroeg ik opnieuw of er ergens een schrift en een pen te krijgen waren.

Even later sprak een Turkse medewerker mij aan.

“Wat heb je nodig?” vroeg hij.

“Een schrift, een boek en een pen,” antwoordde ik.

“Kunt u mij vertellen waar ik die kan vinden?”

Hij keek me aan en zei kort:

“Nee. Ik kan je geen schrift geven.”

“Mag ik dan twee minuten een telefoon gebruiken?” vroeg ik.

“Natuurlijk,” antwoordde hij.

Ik belde een vriend.

Hij bewaarde een van mijn kostbaarste bezittingen: mijn persoonlijke notitieboeken. Elke week schreef ik mijn gedachten op en gaf ik ze aan hem, zodat ze veilig zouden blijven.

Ik vroeg of hij mij één van die schriften kon brengen.

Nog geen twee uur later stond hij er al.

Tot die tijd bleef ik op dezelfde plek op hem wachten.

Pas daarna haalde ik mijn maaltijd op.

Iedereen kreeg een eenvoudige tas met eten: een appel, een sinaasappel, een pak melk, twee sneetjes brood en wat kaas en olijven.

Ik glimlachte bij mezelf.

Nu ik een pen en papier heb, vind ik de rest ook wel.

Die maandag werden mijn vingerafdrukken afgenomen. Daarna vroegen de medewerkers opnieuw of ik daadwerkelijk asiel wilde aanvragen.

“Als er nog andere redenen zijn waarom je bescherming zoekt,” zeiden ze, “kunnen we daar in een vertrou-

welijk gesprek over praten.”

Ze namen me mee naar een aparte kamer. Mijn advocaat was erbij.

Ik wist dat ik, als ik had verteld hoe onveilig ik mij niet alleen in mijn eigen land maar ook in Nederland had gevoeld, en als ik alles had beschreven wat mij in die jaren was overkomen, mijn verblijfsprocedure waarschijnlijk eenvoudiger had kunnen maken.

Toch deed ik dat niet.

Ik wilde mijn toekomst niet bouwen op het beschadigen van anderen.

Zo ben ik niet.

Wanneer iemand mij slecht behandelt, waarschuw ik anderen hooguit om voorzichtig te zijn. Ik kan kritiek geven, maar wraak nemen past niet bij mij.

Ook in dat gesprek bleef mijn antwoord hetzelfde.

“Ik wil asiel aanvragen.”

Vanaf dat moment werd mijn asieldossier officieel geopend.

In Ter Apel waren verschillende opvanglocaties.

Sommige mensen verbleven er slechts tijdelijk. Nadat hun vingerafdrukken waren afgenomen en de eerste politiecontroles waren afgerond, werden zij overgebracht naar een ander asielzoekerscentrum, waar hun procedure verderging.

Wie in de permanente opvang terecht kwam, bleef in Ter Apel totdat alle stappen van de procedure waren afgerond.

Om mijn pols kreeg ik een gekleurde plastic polsband.

Die liet zien dat ik na de eerste registratie zou worden overgeplaatst naar een andere opvanglocatie.

Tot op de dag van vandaag heb ik al die polsbandjes bewaard.

Ze herinneren mij eraan waar mijn nieuwe leven begon.

Tegen de avond werd ik naar het gebouw gebracht waar ik voorlopig zou verblijven.

Het droeg het nummer **526**.

Het was een eenvoudig gebouw met twee verdiepingen, voorzien van een keuken, een badkamer en toiletten.

Het eten werd centraal uitgedeeld. Daarna verwarmden de bewoners het zelf in de gezamenlijke keuken.

Een nieuw hoofdstuk van mijn leven was begonnen.

Mijn afkomst uit Gaziantep had onverwacht een na-deel.

Ik was de smaken van het eten in de opvang niet gewend en kreeg nauwelijks een hap door mijn keel.

Omdat ik Nederlands sprak, mocht ik soms wat extra fruit meenemen. Meestal koos ik een appel en een sinaasappel. Enkele medewerkers deelden zelfs hun eigen eten met mij. Dankzij hun vriendelijkheid hoefde ik nooit met een lege maag naar bed.

Ook daar gebeurde wat mij vaker in mijn leven was overkomen: mensen leerden mij kennen als Ökkeş, niet als een dossiernummer of een asielzoeker.

Mijn kamer had nummer **102**.

Ik deelde haar met een jonge man uit Rusland.

Hij sprak Nederlands, Engels, Duits en zelfs een beetje Turks. We raakten al snel met elkaar aan de praat en in korte tijd groeide hij uit tot een goede vriend.

Toen ik aankwam, had ik niet eens schone kleren om me om te kleden. Ik kon daarom de eerste dag niet douchen.

Zonder aarzelen gaf mijn Russische kamergenoot mij een set reservekleding.

Dankzij hem kon ik eindelijk onder een warme douche staan.

Soms zit echte rijkdom in een eenvoudig gebaar.

Later die avond belde ik Senem. Ik vertelde haar wat er met mij was gebeurd.

“Mijn toekomst is nog onzeker,” zei ik. “Er ligt nog geld van je vader bij mij. Ik zal je precies vertellen waar je het kunt vinden.”

Daarna voegde ik eraan toe:

“Misschien kan ik een tijdlang niets van me laten horen. Maar maak je alsjeblieft geen zorgen. Het gaat goed met me.”

Vervolgens probeerde ik mijn familie te bereiken.

Ik belde mijn broer Salih.

Hij is zes jaar jonger dan ik, maar iemand met wie ik graag over het leven praat. Hij denkt diep na voordat hij iets zegt.

Hij nam niet op.

Mijn moeder had helaas geen smartphone en gebruikte ook geen sociale media.

Daarom belde ik Adem Kaplan, die als griffier bij de rechtbank werkte.

Ik vroeg hem mijn familie te laten weten dat ik veilig was.

Niet lang daarna belde hij terug om te vertellen dat hij mijn boodschap had doorgegeven.

Ik bedankte hem uit de grond van mijn hart.

Daardoor hoefde ik Salih niet langer lastig te vallen.

De volgende ochtend, **26 juli 2022**, stond ik al vroeg op.

Rond vijf uur liep ik naar buiten.

De frisse ochtendlucht gaf me nieuwe energie.

Na een korte wandeling keerde ik terug naar de opvang.

Ik sprak nog wat met mijn Russische kamergenoot en haalde vervolgens opnieuw mijn vertrouwde ontbijt op: een appel, een sinaasappel en de etenswaren die beschikbaar waren.

Mijn kamergenoot vertelde mij zijn eigen verhaal.

Vier jaar eerder was hij naar Nederland gekomen en

had hij asiel aangevraagd. Maar omdat hij zijn procedure niet goed had gevolgd, kreeg hij nooit een verblijfsvergunning.

Uiteindelijk verliet hij het opvangcentrum en leefde hij jarenlang zonder papieren in Rotterdam.

Daar had hij gewerkt bij Emine, een vrouw die hem een kans had gegeven.

Onze levens vertoonden opvallend veel overeenkomsten.

Ook hij had onderweg goede mensen ontmoet.

Alleen had hij de kansen die hij kreeg niet altijd weten te benutten.

Hij was pas drieëntwintig jaar oud, maar bijzonder scherp en vindingrijk.

Op sommige vlakken leek hij mij zelfs ver vooruit.

Elke ochtend begon op dezelfde manier.

Ik stond vroeg op, deed mijn eigen oefeningen en schreef daarna op hoe mijn dag was verlopen. Het schrijven hielp me mijn gedachten te ordenen en gaf me houvast in een leven dat nog altijd vol onzekerheden zat.

Alles was nieuw voor mij.

Voor het eerst woonde ik samen met mensen uit alle hoeken van de wereld. Ik ontmoette vluchtelingen die hun land waren ontvlucht vanwege oorlog, politieke overtuigingen of vervolging. Iedereen droeg een eigen geschiedenis met zich mee, vaak een geschiedenis die te pijnlijk was om in woorden uit te drukken.

Ik leefde tussen mensen uit verschillende culturen, talen en religies.

Soms voerden we hele gesprekken zonder één woord te zeggen. Een blik, een glimlach of een stil gebaar was genoeg om elkaar te begrijpen.

Er zijn ervaringen die zich nauwelijks laten vertellen.

En er bestaat verdriet dat alleen herkenbaar is voor wie het zelf heeft meegemaakt.

Toch leerde ik iedere dag opnieuw om met hoop naar de toekomst te kijken.

Langzaam verdwenen de spanningen uit mijn lichaam. De pijn die mij jarenlang had achtervolgd maakte plaats voor rust. Voor het eerst kon ik mij werkelijk richten op de toekomst.

Op **26 juli 2022** werden mijn vingerafdrukken afgenomen als onderdeel van mijn asielprocedure.

Ik vroeg vriendelijk aan een van de medewerkers of zij een afspraak voor mij kon inplannen.

Ze glimlachte en hielp mij meteen.

Dat ik Nederlands sprak, maakte veel dingen gemakkelijker.

Met mijn afspraakbevestiging liep ik naar de politiepost op het terrein.

Bij de ingang werd ik ontvangen door een blonde politieagent. Ik liet mijn papieren zien, ging door de veiligheidscontrole en nam plaats in de wachtruimte.

Mensen uit tientallen verschillende landen wachtten daar op hun beurt.

Steeds werd een naam omgeroepen. Daarna volgden de vingerafdrukken en de handtekening.

Toen mijn naam klonk, stond ik op.

De medewerker sprak mij eerst in het Engels aan.

"Ik spreek Nederlands," antwoordde ik.

Ook dat verraste hen.

Mijn vingerafdrukken werden geregistreerd. Daarna kwam het moment waarop ik mijn handtekening moest zetten.

Zodra ik tekende, verscheen mijn handtekening direct in het systeem van de Nederlandse overheid.

Mijn handtekening was al bekend.

De politie keek mij verbaasd aan.

Ik niet.

Gedurende zes jaar had ik talloze formulieren en docu-

menten ondertekend. Mijn handtekening was al in verschillende overheidsadministraties terechtgekomen.

Mijn naam bestond in de systemen.

Mijn handtekening was herkenbaar.

Maar ikzelf had nog steeds geen verblijfsvergunning.

Die tegenstelling voelde bijna onwerkelijk.

Ik had herinneringen verzameld die ik nog niet eens een dier zou toewensen.

Na de registratie werd ik uitgenodigd voor een eerste intakegesprek.

Op dat moment voelde ik hoe de spanning opnieuw bezit van mij nam.

Plotseling werd ik misselijk.

De medewerker keek in mijn dossier, sloeg een aantal pagina's om en stelde vervolgens een eenvoudige vraag:

"Heeft u geld bij u?"

Ik had alleen mijn Turkse identiteitskaart en mijn rijbewijs bij me. Die gaf ik af.

Toen men mij vroeg of ik geld bij me had, antwoordde ik eerlijk:

"Nee."

Daarna begon het eerste officiële gesprek.

Er werd een tolk ingeschakeld.

Ik vroeg of het mogelijk was een mannelijke tolk te krijgen. Dat voelde voor mij prettiger.

Het gesprek duurde ongeveer een kwartier.

Tot mijn verrassing kende ik de medewerker die het interview afnam al van eerder.

Terwijl ik mijn verhaal vertelde, merkte ik hoe zwaar het mij viel om sommige herinneringen opnieuw onder woorden te brengen.

Op een gegeven moment vertaalde de tolk een van mijn antwoorden niet helemaal juist.

Ik schakelde vanzelf over op het Nederlands.

"Als u wilt, kan ik ook vertrekken," zei de tolk.

"Nee," antwoordde ik rustig. "Maar sommige dingen worden niet helemaal goed vertaald."

Daarna vroeg men mij hoeveel talen ik sprak.

Ik glimlachte.

"Ik kan een beetje Turks lezen en schrijven," zei ik. "En ik spreek een beetje Nederlands, al kan ik het nauwelijks schrijven."

Toen stelde iemand mij een andere vraag.

"Spreek je nog meer talen?"

Ik dacht even na en antwoordde:

"Ik probeer de taal van liefde en vrede te leren."

Even bleef het stil.

"Hoe bedoel je dat?" vroeg de medewerker.

Ik zei:

"Ik geloof dat mensen uiteindelijk allemaal hetzelfde verlangen: een leven zonder oorlog, onderdrukking, honger en angst. Ik hoop op een wereld waarin ieder mens en ieder levend wezen in vrijheid en veiligheid kan leven."

De medewerker glimlachte vriendelijk.

"Dat is een mooie gedachte," zei hij. "Maar de werkelijkheid is vaak ingewikkelder."

"Misschien," antwoordde ik. "Maar de wereld verandert pas wanneer degenen die macht hebben ervoor kiezen oorlog, onderdrukking en geweld achter zich te laten."

Daarna stelden zij vragen over mijn reis.

Hoe ik Nederland was binnengekomen.

Waar ik had gewoond.

Hoe ik al die jaren had overleefd.

Ik beantwoordde iedere vraag zo eerlijk mogelijk.

Toen het gesprek was afgelopen, begeleidden de medewerkers mij helemaal tot aan de uitgang.

Onderweg voelde ik iets wat ik lange tijd niet meer had gevoeld:

vertrouwen.

Voordat ik vertrok, bedankte ik iedereen persoonlijk.

Ik stond op, gaf iedere aanwezige een hand en nam rustig afscheid.

Ik had het gevoel dat mijn manier van afscheid nemen hen verraste.

Misschien omdat ik in de loop der jaren had geleerd hoe belangrijk kleine gebaren van respect zijn.

Echte beschaving zit vaak niet in grote woorden, maar in eenvoudige manieren waarop mensen elkaar behandelen.

Een handdruk.

Een vriendelijke blik.

Een oprecht afscheid.

Zelfs wanneer je samen in een auto stapt of weer uitstapt, zeggen zulke kleine gebaren iets over de waardigheid die je elkaar gunt.

Juist daarom keek ik graag naar mensen.

Ik observeerde hoe zij met elkaar omgingen.

Dat deed ik al jaren.

In het weekend, wanneer ik geld ging ophalen in de winkel waar ik werkte, nam ik vaak de tijd om mensen aandachtig te bekijken.

Ook in de werkplaats waar ik vrijwilligerswerk deed, lette ik op hoe mensen elkaar begroetten, samenwerkten en respect toonden.

Want soms leer je de belangrijkste lessen niet uit boeken.

Maar door aandachtig naar mensen te kijken.

Ik had jarenlang aandachtig naar mensen gekeken.

Zelfs de kleinste gebaren bleven mij bij.

Wanneer een vrouw in een kledingwinkel een paskamer binnenging, gaf ze haar partner vaak eerst een kus. En wanneer ze weer naar buiten kwam, begroetten ze elkaar met dezelfde warmte.

Voor veel mensen was dat misschien een onbeduidend moment.

Voor mij vertelde het iets groters.

Het liet zien hoeveel respect en genegenheid mensen elkaar in het dagelijks leven kunnen geven.

Jarenlang had ik zulke kleine gebaren geobserveerd. Nu vond ik dat het tijd was om diezelfde beleefdheid zelf ook bewust in praktijk te brengen.

Daarom stond ik op, schudde iedereen de hand en bedankte hen oprecht voor de tijd die zij voor mij hadden genomen.

Terwijl ik wegliep, dacht ik aan Nelson Mandela.

Ik vroeg me af of hij, zelfs na jaren van gevangenschap, zijn bewakers nog met dezelfde waardigheid zou hebben behandeld.

Misschien ligt juist daarin de grootste kracht van een mens: je menselijkheid bewaren, ook wanneer het leven je die probeert af te nemen.

Uiteindelijk zijn het niet je bezittingen die je kenmerken.

Het zijn je gedrag.

Je woorden.

Je kennis.

Je eerlijkheid.

En de oprechtheid waarmee je een ander tegemoet treedt.

Zelfs een handdruk vertelt een verhaal.

Wie een uitgestoken hand nauwelijks aanraakt, zegt zonder woorden: *houd afstand*.

Maar een warme, eerlijke handdruk kan in één seconde vertrouwen scheppen.

Daarom geef ik altijd een hand zoals ik zelf ook graag begroet zou willen worden: niet hard, maar oprecht.

Na het gesprek werd ik met een bus naar een ander opvangcentrum gebracht.

Ik bleef er één nacht.

De volgende ochtend liep ik eerst een stukje door het

bos dat het terrein omringde. Daarna begon ik te hardlopen.

De frisse lucht gaf mij nieuwe energie.

Ook daar raakte ik opnieuw in gesprek met medewerkers.

Ik ontdekte steeds weer hetzelfde.

Wie een warm hart heeft, ontmoet zelden gesloten deuren.

Later die dag bracht een bus ons terug naar Ter Apel, waar we wachtten op onze verdere plaatsing.

Tijdens het wachten ontmoette ik opnieuw mensen uit allerlei landen.

Op **28 juli 2022**, terwijl ik wachtte op de bus naar Budel, raakte ik in gesprek met een gezin uit Turkije.

Hun verhaal verbaasde mij.

Mijn eerste procedures waren binnen vier dagen afgerond.

Zij wachtten al bijna twee maanden.

Ik liep direct naar een medewerker.

“Dit is niet eerlijk,” zei ik. “Mijn eerste stappen zijn in vier dagen geregeld. Waarom moeten zij al zo lang wachten?”

De medewerker glimlachte begrijpend.

“Jij spreekt Nederlands,” zei hij. “En je stapt gemakkelijk op mensen af. Daardoor stel je vragen en krijg je sneller antwoorden. Zij hebben afgewacht en durfden niets te vragen.”

Ik vroeg of zij alsnog geholpen konden worden.

Mijn verzoek werd meteen serieus genomen.

Nog diezelfde dag kregen ook zij een afspraak bij de politie.

Niet lang daarna stapte ik samen met andere asielzoekers in de bus naar Budel.

Bij aankomst volgde opnieuw een registratie.

Mijn vingerafdrukken werden nogmaals gecontroleerd

en ik moest opnieuw mijn handtekening zetten.

Alles bleek perfect overeen te komen.

Tot mijn verrassing bleek de politieagent die mij hielp eveneens uit dezelfde streek in Turkije te komen als ik.

Het voelde alsof het leven mij, juist op de moeilijkste momenten, steeds weer een klein beetje geluk stuurde.

Na de registratie werden we samen naar een conferentiezaal gebracht.

Daar begon een korte voorlichtingsbijeenkomst over het verdere verloop van onze asielprocedure.

Na de voorlichting ontvingen we onze zorgpas.

Vanaf dat moment had ik, net als iedere andere inwoner van Nederland, toegang tot medische zorg zolang mijn asielprocedure liep.

Toen ik de pas in mijn handen hield, kon ik mijn tranen niet tegenhouden.

Niet uit verdriet.

Maar uit opluchting.

Zes jaar lang had ik geleefd met de angst om ziek te worden. Zelfs na een ongeluk durfde ik niet naar een ziekenhuis te gaan. Nu wist ik dat ik eindelijk geholpen zou worden als er iets met mij gebeurde.

Voor het eerst voelde ik dat ik niet langer onzichtbaar was.

Ik kreeg ook de documenten waarop stond waar ik zou verblijven en op welke tijden de maaltijden werden uitgedeeld.

Mijn nieuwe onderkomen bevond zich in gebouw **FN 3**, kamer **3112**.

We deelden de kamer met vijf personen: twee mannen uit Pakistan, één uit Egypte en twee uit Turkije.

De kamer was eenvoudig.

Sommige kamergenoten besteedden weinig aandacht aan hygiëne, maar ze hadden een goed hart.

Dat vond ik uiteindelijk belangrijker.

Een van hen was Ahmad Tayyip uit Pakistan.

Een vriendelijke, rustige man op wie je kon bouwen.

Ook Erhan, afkomstig uit Turkije, maakte indruk op mij. Hij was beleefd, evenwichtig en kon soms fel reageren wanneer hij onrecht zag, maar altijd met respect voor anderen.

Niet lang daarna kreeg ik te horen dat mijn eerste inhoudelijke asielgehoor zou plaatsvinden.

Vanaf dat moment keek ik iedere dag op de postlijst om te zien of mijn uitnodiging al was aangekomen.

Na ongeveer twee weken was het zover.

12 augustus 2022.

Mijn gehoor vond plaats in Utrecht.

Ik voelde mij vanaf het eerste moment op mijn gemak.

De medewerkster die het gesprek voerde straalde rust uit. Ze kwam uit Afrika en droeg een lange jurk met een subtiel wolkenmotief. Haar vriendelijke houding maakte het gemakkelijker om mijn verhaal te vertellen.

Na afloop bleven we nog even napraten.

Ze vertelde dat ze mijn manier van denken bijzonder vond.

Tijdens dat gesprek deed ik ook een persoonlijk verzoek.

“Als het mogelijk is,” zei ik, “zou ik graag willen dat de mensen die mij vanaf nu interviewen vrouwen zijn. Ook mijn advocaat en mijn tolk, als dat kan.”

Ik legde uit dat ik mij in gesprekken met vrouwen veiliger voelde en gemakkelijker mijn verhaal kon vertellen.

Dat verzoek werd genoteerd.

Op **14 augustus 2022** werd ik overgeplaatst naar een permanente opvanglocatie in Dronten.

Ik kwam er op een zondag aan.

Soms leek het alsof het leven mij steeds opnieuw verrassingen stuurde.

Tot mijn verbazing werkte daar een aantal mensen die

ik al kende.

Ik kreeg een plaats toegewezen in woongebouw 85/2.

Mijn kamer deelde ik met één andere bewoner.

Alles leek stap voor stap de goede kant op te gaan.

Er woonden ook enkele Syrische jongens die Turks spraken.

Nog voordat ik goed en wel was geïnstalleerd, boden ze mij brood en eten aan.

Dat soort kleine gebaren gaf mij telkens opnieuw het gevoel dat ik welkom was.

De volgende dag reisde ik naar Kampen om de eerste boodschappen voor mezelf te doen.

In de opvang had ik een betaalkaart gekregen.

In sommige opvangcentra kregen bewoners dagelijks maaltijden.

In andere ontvingen zij een wekelijkse toelage om zelf boodschappen te doen.

In Dronten kreeg iedere bewoner destijds **65 euro per week**.

Dat bedrag veranderde van jaar tot jaar, afhankelijk van de stijgende kosten van levensonderhoud.

Langzaam begon ik niet alleen een nieuw bestaan op te bouwen.

Ik begon ook weer te geloven dat de toekomst iets moois kon brengen.

Langzaam begon ik nieuwe mensen te leren kennen. Om de twee dagen kreeg ik een uitnodiging voor een gesprek. De medewerkers van het opvangcentrum voerden met iedere bewoner persoonlijke gesprekken.

Gelukkig sprak ik inmiddels voldoende Nederlands om deze gesprekken zonder problemen te kunnen voeren. Mijn eerste afspraak was met een vrouw die Desiree heette. Mijn tweede gesprek was met Asiee. Zodra ze me zag, keek ze me verbaasd aan en zei:

“Ökkes, wat doe jij hier?”

Ze kende mij al zes jaar. Ook zij werkte in het opvangcentrum. Ik was net zo verbaasd als zij. Ik kende haar familie en haar naaste verwanten. Een van hen, Meryem, werkte in een pizzeria. Wanneer ik haar zag, maakten we altijd grapjes.

Ik zei lachend:

“Je bent zo lang, deze lengte past niet eens bij je.”

Zij antwoordde altijd met een glimlach:

“Als een vrouw echt van je houdt, buigt ze zich wel om je een kus te geven. Maak je daar maar geen zorgen over.”

Tijdens ons gesprek vroeg Asiee hoe ik uiteindelijk in het opvangcentrum terecht was gekomen. Vanwege de geheimhoudingsregels mocht ik daar niets over vertellen.

“Dat kan ik hier niet uitleggen,” antwoordde ik.

Later vertelde ik haar mijn levensverhaal. Terwijl ze luisterde, kon ze haar tranen niet bedwingen.

Na zes jaar moest ik mijn leven opnieuw vanaf nul beginnen.

Toch doet één naam vandaag de dag nog altijd pijn:

Meppel.

Alleen al het horen van die naam laat mijn hart verkrampen. Het is de stad waar ik zes kostbare jaren van mijn leven verloor, jaren vol wachten, onzekerheid en teleurstelling.

In de dagen daarna kwam ik ook andere medewerkers van het opvangcentrum tegen. Velen van hen kende ik nog van vroeger. Iedere keer als iemand onverwacht mijn naam riep – “Ökkes!” – stond ik versteld. Ik kende hen zo goed dat ik zelfs wist dat één van hen een been had dat ongeveer een centimeter korter was dan het andere.

Wanneer ik een afspraak had, belden ze me meestal twee dagen van tevoren.

“Je hebt op die dag en dat tijdstip een afspraak. Kun je niet komen? Dan plannen we een nieuwe afspraak zolang je nog in het opvangcentrum verblijft.”

Op zulke momenten beseft ik dat het leven soms toch rechtvaardig kan zijn. Misschien waren al die pijn, het geduld en de moeilijkheden van de afgelopen zes jaar niet voor niets geweest. Misschien beloonde het leven mij eindelijk met mensen die mij zagen, mij begrepen en mij met respect behandelden.

Tijdens mijn verblijf in het opvangcentrum moest ik iedere week officieel bevestigen dat ik mij nog steeds binnen de Nederlandse grenzen bevond. Daarom moest ik elke donderdag tussen 09.00 en 12.00 uur persoonlijk mijn handtekening komen zetten.

Mijn driedaagse bezoek aan Deventer

20-08-2022

Allereerst wil ik mijn waardevolle vriend Murat Şahin noemen. Hij woont in Deventer en ik ging hem bezoeken. Diezelfde avond was er ook een concert van Karsu. Ik besloot daar naartoe te gaan.

Tijdens dat concert ontmoette ik toevallig iemand die ik eerder een brief had geschreven. Nadat ik met haar begeleider had gesproken, had ik haar op 13 januari 2022 een brief gestuurd. Die avond was ze samen met haar zoon naar het concert gekomen.

We begroetten elkaar. Ik vroeg:

“Herinnert u zich mij? Ik ben Ökkeş Yıldırım.”

Ze keek mij aan en zei:

“Ja, u had met mijn begeleider gesproken. Ik herinner me u nog. Wat een bijzondere ontmoeting.”

Ik kreeg ook de kans om kort met haar zoon te praten. Het voelde als een moment vol bijzondere toevalligheden. Zelfs als ik het had kunnen bedenken, zou ik nooit hebben verwacht dat ik haar ooit tijdens een concert zou tegenkomen.

Toen ik haar die brief schreef, had ik nooit kunnen vermoeden dat onze wegen elkaar op deze manier zouden kruisen.

Misschien is dát het leven. Het leven bestaat uit onverwachte ontmoetingen en warme herinneringen die je onderweg verzamelt.

Soms ervaar ik moeilijkheden wanneer ik aan bepaalde activiteiten wil deelnemen vanwege mijn naam en mijn verleden. Maar uiteindelijk vinden de meeste problemen een oplossing.

Soms moest ik glimlachen en soms moest ik huilen als ik dacht:

“Hoe heeft Ökkeş, die ooit in een open gevangenis van negentig vierkante meter verbleef, zijn stem naar de wereld kunnen laten horen?”

Het leven kan soms onbegrijpelijk zijn.

Alleen zijn is niet altijd gemakkelijk, maar het kan een mens ook sterker maken. Eenzaamheid doet pijn, maar soms is het ook het beste medicijn. Er zijn twee dingen die zich het snelst door het bloed van een mens verspreiden:

Liefde en genegenheid.

En ook de kracht die iemand vindt wanneer hij alleen met zichzelf leert leven.

Na het concert ging ik naar het huis van Murat abi. Tot diep in de nacht hebben we gepraat. Hij was ontzettend blij dat ik asiel had aangevraagd en dat ik een nieuwe kans in Nederland kreeg. De volgende ochtend hebben we samen ontbeten.

Murat is een vriend die mijn levensverhaal van dichtbij kent.

Later gingen we samen met Ayhan en Güven naar het restaurant van Ayhan abi. Daar dronken we thee en koffie en hadden we mooie gesprekken.

Ayhan abi zei tegen mij:

“Ökkeş, Ayhan amca heeft jouw waarde vroeger niet genoeg gezien. Je hebt jarenlang hard gewerkt, maar hij heeft je niet eens de kans gegeven om twee dagen per week naar school te gaan.”

Murat abi zei:

“Je zult in de toekomst een goede opleiding in Nederland afronden. Kijk niet meer achterom en maak je geen zorgen over het verleden. Kijk altijd vooruit. Jouw toekomst zal mooi zijn, omdat jij wilt leren en jezelf wilt ontwikkelen.”

Die woorden gaven mij opnieuw kracht.

Mijn Strijd Om Mijn Waarde Te Bewijzen

Volgens Ayvaz Burçkan was ik niets. In zijn ogen stelde ik niets voor. Hij leek er voortdurend op uit om mij ongelukkig te maken. Zijn gedrag heeft mij diep geraakt.

Aan de ene kant waren er mensen die mij nooit serieus namen en dachten dat ik niets zou bereiken. Aan de andere kant waren er mensen die in mij geloofden en ervan overtuigd waren dat ik succesvol zou worden.

Maar het belangrijkste was dat ik zelf in mezelf geloofde.

Vertrouwen hebben, in jezelf geloven en hard blijven werken; dat is de basis van succes.

Alles zat uiteindelijk in mijzelf. Alleen had ik lange tijd te veel toegegeven aan de druk van anderen. De prijs van mijn loyaliteit en trouw aan mensen betaalde ik door zes jaar lang behandeld te worden alsof ik niets betekende.

In Deventer beleefde ik bijzondere dagen en verzamelde ik warme herinneringen.

Wanneer ik naar een restaurant ging en thee bestelde, vroeg de medewerker soms:

“Welke thee wilt u?”

Dan antwoordde ik:

“Breng maar de thee die jij zelf voor mij zou kiezen.”

Dat was mijn manier om respect te tonen voor iemand die werkt. Ook kleine gebaren kunnen iemand waarderen.

Daarna keerde ik terug naar het opvangcentrum.

Na twee dagen in het kamp vond ik vrijwilligerswerk in een andere stad. Een bepaalde periode werkte ik daar met veel inzet.

Ondertussen stond de winkel waar ik zes jaar had gewerkt te koop. Op een moment dacht ik erover om de zaak over te nemen.

Een vriend zei tegen mij:

“Waarom wil je dat kopen? Ben je gek geworden?”

Maar de mogelijkheid was er wel degelijk. Een vriend

die ik als een broer zag, zei:

“Ik leen je het geld, zodat je het kunt kopen.”

Ik dacht er serieus over na. Toch besloot ik het niet te doen. Ik was bang dat mensen zouden zeggen dat ik de winkel had gekregen door iemand naar de mond te praten of mij afhankelijk op te stellen.

Ik wilde niet dat iemand ooit zou zeggen:

“Uiteindelijk heeft Ökkeş de winkel gekregen omdat hij zich heeft aangepast.”

Toen ik naar Nederland kwam, had ik dromen. Die dromen waren voor mij belangrijker dan geld.

De winkel verdiende ongeveer tienduizend euro per maand, maar ik koos ervoor om mijn principes niet te verkopen.

Ik heb altijd gezegd:

“Op een dag zal ik hier vertrekken, maar ik zal vertrekken zoals ik gekomen ben: met mijn eigen waardigheid.”

Sommige mensen dachten dat ik uiteindelijk een slaaf van geld zou worden. Maar zij hadden het mis.

Mijn familie was in die periode bezig met het bouwen van een huis. Ik deed toen vrijwilligerswerk.

Toen mensen zeiden:

“Laat ons je familie helpen”,
antwoordde ik:

“Nee, dat kan ik niet accepteren. Als ik ooit weer werk heb en ergens aan de slag ga, zal ik mijn familie zelf helpen.”

Zolang ik bij hen was, wilde ik nooit dat iemand kon zeggen:

“Wij hebben de familie van Ökkeş geholpen.”

Zelfs op mijn moeilijkste momenten bleef ik rechtop staan. Ik boog niet.

Later vroeg Zeki abi mij:

“Waarom accepteer je dit niet?”

Ik antwoordde:

Mijn Trots En Mijn Keuze Voor Waardigheid

In mijn leven heb ik misschien niemand ontmoet die mij zo diep heeft gekwetst als Ayvaz Burçkan. Zijn gedrag en de manier waarop hij met mij omging, hebben lange tijd een zware indruk op mij achtergelaten.

Ik zei altijd:

“Als iemand mijn familie echt wilde helpen, had diegene mij moeten steunen in mijn opleiding. Dan had ik later de mogelijkheid gehad om mijn familie zelf veel meer te helpen. Mijn familie had dan zonder zoveel moeite hun huis kunnen bouwen. Maar één ding weet jij het beste: wat er ook gebeurt, ik zal nooit mijn hoofd buigen.”

Ik heb altijd laten zien dat ik niet te koop ben en dat ik geen medelijden of liefdadigheid nodig heb.

Er waren mensen die mij gek noemden. Maar als niet buigen voor geld gekte is, dan ben ik misschien de grootste gek van allemaal.

Een mens moet stevig staan in zijn overtuigingen. Ik ben nooit iemand geweest die zich voor een paar euro vernederde.

Na zes jaar voelde ik de trots dat ik alleen met mijn jas kon vertrekken. Vandaag beschouw ik dat als een van de grootste overwinningen van mijn leven.

Als ik ooit een vrouw en kinderen krijg die van mij houden, zal ik hen met trots dit verhaal vertellen. Het zal een herinnering zijn die laat zien wie ik werkelijk ben.

Zelfs toen mij werd aangeboden om voor vijftig procent mede-eigenaar te blijven en de helft van de inkomsten te ontvangen zodat de winkel niet verkocht hoefde te worden, weigerde ik.

Waarom?

Omdat ik wist dat ik nooit meer innerlijke rust zou hebben als ik die keuze zou maken.

Misschien zou ik geld hebben gehad, maar ik zou niets van echte waarde bezitten. Ik zou mijn vrijheid en mijn principes hebben verkocht.

Dat paste niet bij mijn karakter.

De winkel werd uiteindelijk verkocht. Voor het eerst in Nederland had ik persoonlijk een groot bedrag aan spaargeld opgebouwd. Op 01-02-2023 begon ik bij de nieuwe eigenaar te werken voor duizend euro per maand.

De nieuwe eigenaar kwam uit Afghanistan. Hierdoor kreeg ik ook de kans om mijn familie te helpen en tegelijkertijd een nieuw begin voor mezelf te maken.

Maar op maandag 6 februari 2023 werd ik wakker op een ochtend die ik nooit zal vergeten.

Mijn telefoon stond vol met gemiste oproepen. Steeds opnieuw zag ik onbekende meldingen binnenkomen.

“Wat is er aan de hand?” vroeg ik mezelf.

Ik liep direct van mijn huis naar de winkel. Gelukkig lagen ze dicht bij elkaar.

Elke eerste dag van de week stuurde ik altijd een bericht naar Alpaslan abi. We wensten elkaar het beste en hielden contact.

Ook die ochtend stuurde ik hem een bericht.

Daarna belde ik Ramazan, iemand uit mijn dorp.

“Wat is er gebeurd?” vroeg ik.

Zijn stem veranderde mijn hele wereld.

Hij vertelde dat er een aardbeving was geweest en dat ons huis was ingestort.

“Je moeder en je broer zijn overleden. Je vader is zwaargewond. Kom je niet?” zei hij.

Maar ik kon niet zomaar gaan. Ik had geen mogelijkheid om direct naar daar te reizen.

“Ökkeş, je vindt wel een manier,” zei hij.

Toen ik dat hoorde, begon ik plotseling te lachen. Het was geen gewone lach; het was een moment waarop mijn lichaam niet wist hoe het met de pijn moest omgaan.

Ik hing op.

Daarna belde ik mijn moeder.

Ze nam niet op.

Ik belde mijn vader...

De Dag Waarop Mijn Wereld Even Stil Stond

Ik belde mijn vader en vroeg waar mijn moeder was.

"Je moeder is naar je ooms gegaan," zei hij.

Ik voelde een enorme opluchting. Mijn hart werd rustiger.

"Baba, heeft er een aardbeving plaatsgevonden?" vroeg ik.

Mijn vader antwoordde:

"Bel mij niet voor zulke dingen. Ja, er is een aardbeving geweest. Maar aardbevingen doden geen mensen. Onwetendheid doodt mensen. Pak alsjeblieft een boek en lees, mijn zoon. Verspil je tijd niet aan zulke dingen. Wij hebben wetenschap nodig."

Daarna beëindigde ik het gesprek met mijn vader.

Ik stuurde Erdal abi een bericht:

"Abi, bestel alsjeblieft een boek voor mij. Het mag het kookboek van Karsu abla zijn."

Op dat moment kwamen de berichten uit Hatay binnen en ze waren verschrikkelijk. Ik sprak met een paar vrienden uit Hatay. Eén van hen zei:

"Ökkeş, hier is het leven voorbij."

Daarna verbrak hij de verbinding.

Lange tijd konden we niemand telefonisch bereiken. Het was tien uur in de ochtend volgens de Turkse tijd.

Omdat ik wist hoe gevoelig Karsu abla was voor zulke situaties en omdat ik haar wilde steunen, kocht ik diezelfde dag haar kookboek.

Daarna sprak ik met mijn andere ooms. Gelukkig was er niemand uit mijn familie overleden of gewond geraakt.

Toch kreeg ik nog drie verdrietige berichten. Hun levens waren altijd vol moeilijkheden geweest. Misschien voelde de aardbeving voor hen zelfs als een einde aan een leven vol armoede en verdriet. Ze hadden jarenlang onder zeer moeilijke financiële omstandigheden geleefd.

Ik belde Mustafa Güzel abi.

"Abi, hoe gaat het met mijn familie?" vroeg ik.

Hij zei:

"Ökkeş, er is niets aan de hand met je familie."

Ook mijn broer, die in militaire dienst zat, had een telefoontje gekregen. Iemand had tegen hem gezegd:

"Je hele familie is overleden. Kom naar huis."

Op dinsdag belde hij mij.

"Abi, ik ga naar huis. Ik heb gehoord dat mijn moeder en mijn broer zijn overleden. Mijn vader zou zwaar gewond zijn," zei hij.

Ik vertelde hem dat iedereen veilig was.

Maar hij wilde niemand geloven. Hij had zelfs tegen zijn commandant gezegd:

"Ik vlucht desnoods uit het leger."

Daarna belden ze mij. We spraken elkaar via een videogesprek. Ik liet hem zien dat iedereen gezond was en vertelde hem dat ik met hen had gesproken. Ik zei dat hij niet hoefde te komen.

Hij antwoordde:

"Ze liegen tegen je."

Ik zei:

"Bel dan Mustafa Güzel abi. Praat met hem via een videogesprek."

Toen hij Mustafa abi zelf sprak en de situatie met eigen ogen zag, gaf hij zijn besluit om weg te gaan op.

Het was een verschrikkelijke eerste dag. Een dag die voor ieder mens met een geweten zwaar was.

Later kwam de vriend naar mij toe met wie ik eerder had besloten niet samen te werken.

Hij zei:

"Kijk, als de winkel niet verkocht was geweest, had je meer geld gehad. Dan had je je familie kunnen helpen."

Zijn woorden deden mijn pijn nog groter worden.

Want toen ik jaren eerder van dezelfde persoon steun had gevraagd voor mijn opleiding, had hij tegen mij ge-

zegt:

“Je zult op straat eindigen.”

Nu liet hij mij opnieuw hetzelfde verdriet voelen.

Maar moest ik daarom mijn principes opgeven?

Moest ik mijn waardigheid verliezen?

Nee.

Ik zei:

“Mijn familie heeft mij niet nodig. Kijk niet naar de moeilijke omstandigheden waarin ik hier leef. Ik ben niet iemand die afhankelijk wil zijn van hulp van anderen.”

“Als mijn familie ooit hulp nodig heeft, wil ik degene zijn die hen helpt door mijn eigen inspanning. Ik wil niet dat iemand later zegt dat mijn familie door anderen is geholpen.”

“Ik heb mijn keuze gemaakt. Misschien was het financieel gezien makkelijker geweest om toe te geven, maar dan zou ik mezelf verliezen.”

“Mijn grootste rijkdom is niet geld. Mijn grootste rijkdom is dat ik rechtop kan blijven staan en mijn leven kan voortzetten met mijn eigen eer en principes.”

Mijn Belofte Van Eeuwige Liefde En Trouw

Er is een verhaal dat mij diep raakt: het verhaal van Hachiko.

Een hond die niet bekend werd door zijn kracht, zijn uiterlijk of zijn prestaties, maar door één eenvoudige en tegelijkertijd ongelooflijk grote eigenschap: zijn trouw.

Jarenlang liep Hachiko iedere dag naar het station in Tokio om zijn eigenaar op te wachten. Voor hem bestond er geen twijfel, geen afstand en geen einde aan de liefde die hij voelde. Elke dag keek hij naar de mensen die uit het station kwamen, zoekend naar dat ene vertrouwde gezicht.

Maar op een dag kwam zijn eigenaar niet terug.

Niet omdat hij Hachiko vergeten was.

Niet omdat hij niet meer van hem hield.

Maar omdat het leven soms afscheid neemt zonder dat wij daar klaar voor zijn.

De eigenaar van Hachiko was overleden. Maar Hachiko kende geen dood zoals wij mensen die kennen. Hij kende alleen liefde. Hij kende alleen de belofte van samen zijn.

Daarom bleef hij wachten.

Dag na dag.

Maand na maand.

Jaar na jaar.

Negen jaar lang stond hij op dezelfde plek. Een plek waar herinneringen leefden. Een plek waar hij ooit samen met zijn geliefde eigenaar had gestaan.

Toen ik dit verhaal hoorde, vroeg ik mij af:

“Waar is deze liefde gebleven in onze wereld?”

Wij mensen zijn soms vergeten hoe waardevol echte verbondenheid is. We leven in een tijd waarin veel dingen worden gemeten in geld, bezit en succes. Mensen kijken vaak naar wat iemand heeft, maar vergeten te kijken naar wie iemand werkelijk is.

Geld kan een huis kopen, maar geen warme thuis.

Geld kan luxe kopen, maar geen oprechte liefde.

Geld kan mensen bij elkaar brengen, maar het kan geen hart dwingen om echt lief te hebben.

De liefde van Hachiko herinnerde mij eraan dat de mooiste dingen in het leven niet te koop zijn.

Een mens verlangt uiteindelijk niet naar de grootste rijkdom, maar naar iemand die zegt:

“Ik ben er voor jou. Vandaag, morgen en alle dagen daarna.”

Ik geloof dat liefde niet alleen een gevoel is. Liefde is een keuze. Elke dag opnieuw.

Liefde betekent dat je blijft wanneer het moeilijk wordt. Dat je een hand vasthoudt wanneer iemand verdriet heeft. Dat je samen lacht tijdens mooie momenten, maar ook samen huilt wanneer het leven pijn doet.

Wanneer ik ooit trouw, wil ik samen met mijn levenspartner naar Japan gaan.

Ik wil naar de plek waar Hachiko de wereld liet zien wat echte trouw betekent. Daar wil ik een belofte afleggen.

Niet alleen met woorden, maar met mijn hele hart.

Ik wil beloven dat ik mijn vrouw zal respecteren, beschermen en steunen. Dat ik naast haar zal staan wanneer het leven gemakkelijk is, maar vooral wanneer het moeilijk wordt.

Want echte liefde wordt niet bewezen tijdens de mooiste dagen.

Echte liefde wordt bewezen tijdens de stormen van het leven.

Ik houd nu al van het idee van zo’n liefde. Van een liefde waarin twee mensen elkaar niet gebruiken, maar elkaar sterker maken. Een liefde waarin twee mensen samen groeien en elkaar helpen om betere mensen te worden.

Ik wil iemand liefhebben met dezelfde trouw waarmee Hachiko wachtte.

Niet omdat ik iets terug verwacht.

Maar omdat echte liefde geen handel is.

Ware liefde vraagt niet:

“Wat krijg ik ervoor terug?”

Ware liefde zegt:

“Hoe kan ik jou gelukkig maken?”

Misschien zal iemand mijn droom groot of bijzonder vinden. Misschien zullen sommige mensen zeggen dat zulke liefde niet meer bestaat.

Maar ik geloof erin.

Want zolang er mensen zijn die trouw blijven, die respect tonen en die met een zuiver hart kunnen liefhebben, bestaat deze liefde nog steeds.

Ik wil mijn leven niet vullen met dingen die tijdelijk zijn. Ik wil herinneringen achterlaten die blijven bestaan.

Als ik ooit kinderen krijg, wil ik hen vertellen dat hun vader geloofde in liefde. Dat hij geloofde in trouw. Dat hij geloofde dat een mens niet alleen rijk wordt door wat hij bezit, maar vooral door wat hij geeft.

Ik wil kunnen zeggen:

“Mijn grootste bezit was nooit mijn geld. Mijn grootste bezit was mijn hart en de liefde die ik aan een ander mens kon geven.”

Zoals Hachiko een symbool werd van eeuwige trouw, wil ik ook mijn leven leiden met loyaliteit en liefde.

Ik wil iemand vinden met wie ik niet alleen een huis deel, maar een leven.

Met wie ik niet alleen mooie dagen vier, maar ook moeilijke dagen overwin.

Met wie ik oud kan worden en kan terugkijken op een leven vol respect, warmte en liefde.

Want uiteindelijk is liefde het mooiste verhaal dat een mens kan schrijven.

En ik wil mijn eigen liefdesverhaal schrijven met eerlijkheid, trouw en een hart dat nooit opgeeft.

Hachiko: Het symbool van liefde en trouw

Velen van jullie hebben waarschijnlijk het verhaal van

Hachiko gehoord. Het is het bijzondere verhaal van een hond bij een treinstation in Tokio, de hoofdstad van Japan, dat de wereld heeft laten zien wat liefde en trouw werkelijk betekenen.

Hachiko was zo sterk verbonden met zijn eigenaar dat hij iedere dag bij de uitgang van het station op hem wachtte. Elke ochtend vertrokken ze samen en elke avond keerden ze samen terug naar huis. Deze bijzondere gewoonte bleef jarenlang bestaan.

Wij mensen kennen de betekenis van de dood. Wij weten dat het leven ooit eindigt en dat sommige mensen die wij liefhebben nooit meer terugkomen. Maar dieren begrijpen dit niet zoals wij dat begrijpen.

Op een dag kreeg de eigenaar van Hachiko een hartaanval en overleed. Maar Hachiko wist dat niet. De volgende dag kwam hij opnieuw naar het station. Hij ging op zijn vertrouwde plek staan en begon opnieuw te wachten.

Maar zijn eigenaar kwam nooit meer.

Toch gaf Hachiko niet op.

Dagen gingen voorbij, maanden gingen voorbij, jaren gingen voorbij.

Negen jaar lang wachtte hij bij dezelfde uitgang van het station op iemand die nooit meer terug zou komen.

Zijn trouw trok de aandacht van iedereen. Mensen begonnen over hem te praten, omdat Hachiko daar bleef wachten alsof zijn eigenaar elk moment weer zou verschijnen.

Tegen het einde van die negen jaar merkten mensen dat Hachiko het eten dat hij kreeg niet meer wilde eten. Hij was ziek geworden. Hij kreeg kanker en overleed.

Maar het verhaal van Hachiko eindigde niet met zijn dood.

Vandaag zijn er overal ter wereld boeken over hem geschreven, films over zijn leven gemaakt en standbeelden van hem opgericht.

Waarom?

Omdat Hachiko een symbool werd van de eeuwige liefde voor zijn eigenaar.

Omdat hij liet zien wat het betekent om lief te hebben zonder iets terug te verwachten.

Misschien zijn wij mensen vandaag op zoek naar de oprechtheid en de echte liefde die we ergens onderweg zijn kwijtgeraakt.

In Japan is het standbeeld van Hachiko een bijzondere ontmoetingsplek geworden voor geliefden en pasgetrouwde stellen.

Maar waarom gaan zoveel mensen daar naartoe?

Omdat er diep in onszelf nog steeds een gevoel bestaat dat we soms vergeten zijn: echte liefde.

Helaas hebben de moeilijke omstandigheden van deze wereld en de harde concurrentie ook invloed gehad op onze liefde. Soms kijken mensen niet meer naar het hart van een persoon, maar naar wat iemand bezit.

Alsof alleen rijkdom belangrijk is...

Ja, met geld kun je veel dingen kopen. Een mooi huis, dure spullen en een comfortabel leven.

Maar met geld kun je nooit de echte liefde kopen die Hachiko liet zien.

Ik wil degene van wie ik houd liefhebben met dezelfde trouw als Hachiko.

Voor mij is liefde niet alleen een gevoel. Liefde is een belofte, een inspanning en een keuze die je voor het hele leven maakt.

Zoals Maradona voor veel mensen een legende is wanneer het over voetbal gaat, wil ik iemand zijn die de ware betekenis van liefde laat zien.

Als liefde echt liefde moet zijn, dan moet zij bestaan uit geven zonder iets terug te verwachten, uit vriendelijkheid, respect, geduld en verbondenheid.

Ik beloof dat ik degene van wie ik houd zal liefhebben

met dezelfde trouw als Hachiko.

Ik ben de Diego van de liefde.

Ik ben de Hachiko van de trouw.

Wanneer ik ooit trouw, wil ik samen met mijn vrouw naar Japan gaan en daar een belofte van trouw afleggen.

Ik wil haar beloven dat ik haar mijn hele leven met passie zal liefhebben, dat ik naast haar zal staan tijdens goede en moeilijke tijden en dat ik haar nooit alleen zal laten.

Want echte liefde betekent niet alleen samen zijn op de mooie dagen.

Echte liefde betekent dat je ook tijdens moeilijke momenten elkaars hand blijft vasthouden.

Ja, wij allemaal zijn op deze wereld op zoek naar onszelf en naar de betekenis van ons bestaan.

Niets dat niet gebaseerd is op liefde en niets waaraan geen moeite is besteed, kan voor altijd blijven bestaan.

Op een dag zullen wij samen een wereld bouwen waarin minder tranen zijn en waarin mensen meer waarde aan elkaar geven.

Dat kunnen wij alleen bereiken door liefde, verbondenheid en door elkaar vast te houden.

Ik ben een Koerd.

Ik ben een Turk.

Ik ben een mens.

En vandaag noch morgen zal ik vergeten dat mijn grootste identiteit mijn menselijkheid is.

Een Wereld Gebouwd Op Liefde

Moge er vandaag noch morgen oorlog zijn, niet in de wereld en niet in mijn land.

Als wij maar een beetje konden denken zoals Hachiko, als wij elkaar konden liefhebben met dezelfde oprechtheid en trouw, dan zouden veel wreedheden in deze wereld verdwijnen.

Waarom voeden wij onszelf met tranen, pijn en verdriet?

Wat heeft onderdrukking en lijden uiteindelijk voor iemand gebracht?

Geen enkele oorlog heeft echte winnaars. Geen enkele pijn maakt een mens rijker. Het enige wat overblijft zijn gebroken harten en verloren levens.

Daarom moeten wij een wereld bouwen met liefde, met respect en vooral met de meest menselijke vorm van liefde: begrip voor elkaar.

Een wereld waarin mensen elkaar niet zien als vijanden, maar als mensen.

Een wereld waarin een glimlach sterker is dan haat, waarin medeleven sterker is dan woede en waarin liefde sterker is dan geweld.

Net zoals Hachiko ons liet zien wat trouw betekent, moeten wij elkaar herinneren aan wat menselijkheid betekent.

Met liefde, met verbondenheid en met een oprecht hart kunnen wij samen een betere wereld creëren.

Mijn Vader

Een groet aan jou, mooi mens.

Een groet aan jou, mijn allerbeste vriend.

Jij bent degene die mijn ziel leven gaf,
degene die mijn hart kracht gaf.

Jouw bloed stroomt door mijn aderen,
jij bent de vriend die een deel van mijn leven draagt.

In jouw ogen zag ik mezelf,
jij was degene die wilde dat ik echt mezelf zou worden.

Jij hebt eraan bijgedragen
dat ik op deze wereld mocht komen.

De man naast mijn moeder,
de liefdevolle partner van haar leven.

Mijn vriend die mij nooit als een rivaal zag,
die mij altijd liefde gaf zonder voorwaarden.

Jij hield mijn hand vast,
opende mijn wegen,
stond naast mij wanneer het moeilijk was.

Mijn vader, mijn vriend,
de liefdevolle metgezel van mijn moeder.

Jij gaf mij leven,
jij gaf mij kracht,
jij was mijn reisgenoot op mijn levenspad.

Je hebt mij altijd vergeven.
Je hebt meer van mij gehouden dan wie dan ook.

Alles wat je gaf,
gaf je zonder iets terug te verwachten.

Je gaf mij liefde,
je gaf mij tijd,
je gaf mij je hart.

Dankbaar ben ik dat ik jouw kind mocht zijn.

Jij werd mijn vader.

De vriendelijke echtgenoot van mijn moeder,
de waardevolle gids op mijn levensweg.

Wat ben ik blij dat jij geboren bent.

Wat ben ik trots dat jij mijn vader bent.

Ik wens je nog vele mooie jaren, vader.

De liefdevolle vriend van mijn moeder,
mijn dierbare vader...

Moge je leven gevuld zijn met gezondheid,
vrede, geluk en eindeloze mooie momenten.

Mijn Vader

De man die mijn handen vasthield
zonder mij ooit pijn te doen.

De man die mij 's nachts zachtjes
in zijn slaap "mijn dochter" noemde.

De man die altijd dacht:
"Doe ik haar geen pijn?
Kan ik haar verdriet doen?"

Die man...
dat ben jij.
Mijn vader.

Papa, laat mijn handen niet los.
Blijf mij vasthouden.

Ga niet weg,
blijf nog even bij mij.
Blijf naast mij tijdens mijn laatste nacht.

Laat mij naast jou slapen, papa.
Begeleid je dochter met jouw liefde.

Moge jouw mooie gezicht
altijd blijven lachen, vader.

Papa, jij hebt mij liefgehad
zonder ooit iets terug te verwachten.

Voor jouw oneindige, onvermoeibare liefde,
voor jouw warme blikken...

Jouw dochter, die soms ver van jou verwijderd was,
wordt nu een bruid.

Maar jouw warmte
zal mij altijd blijven verwarmen.

Zul jij altijd naast jouw dochter blijven staan?

Zul jij mij altijd blijven troosten
zoals je dat vroeger deed, papa?

Wat ben ik gelukkig
dat jij mijn vader bent.

Wat ben ik dankbaar
dat jij er bent.

Nog vele, vele jaren, vader.
Nog vele mooie jaren.

Jij bent mijn beste vriend,
mijn sterkste reisgenoot.

Ook wanneer ik jou niet zie,
geeft jouw bestaan mij kracht, vader.

Jij bent de man
die ik zonder angst kan omarmen.

Nu is jouw dochter ook moeder geworden,
en jij bent nu ook een grootvader.

Jij bent de vriend
die de hand van mijn moeder vasthoudt.

Jij bent de echtgenoot van mijn moeder,
de bergsterke vader van jouw dochter.

Achter mij sta jij
als een wereld zo groot.

Voor jouw dochter
ben jij sterker dan alles op deze aarde.

Jij bent mijn vader,
je bent een echtgenoot,
je bent een prachtig mens.

Niemand op deze wereld
kan zijn dochter liefhebben
zoals jij mij hebt liefgehad, papa.

Ik wens jou nog vele jaren,
mooie, sterke en gezonde jaren.

Papa...

Laat jouw dochter eerder gaan dan jij.

Want zonder jou leven
zou voor jouw dochter ontzettend moeilijk zijn.

Als jij weggaat,
verdwijnt voor mij een hele wereld.

Mijn vader...

Schenk Mij Thee, Mijn Liefde

Ik vraag één kopje thee van jou.

Mijn geliefde,
mijn levenspartner.

Zet hem zo dat hij niet alleen smaakt naar liefde,
maar verandert in een liefde die nooit eindigt.

Was eerst de thee een beetje,
zodat de bitterheid van de eerste smaak verdwijnt
en alleen de liefde overblijft.

Neem het stof weg,
zodat de liefde rustig kan trekken
en gevuld wordt met inzet en zorg.

Heb mij lief met pure gevoelens,
laat alles langzaam groeien.

Laat onze liefde met al haar helderheid
trekken in mijn hart.

Als je de thee zet zonder hem eerst te wassen,
wordt hij alleen maar een liefde zoals de eerste verliefd-
heid.

Hij begint en eindigt snel,
en uiteindelijk doet hij pijn.

Een liefde die moeilijk te dragen wordt.

Maar als de bitterheid en het stof van de thee
door de liefde worden weggehaald,
dan verandert hij in echte liefde.

Dan wordt hij als een vrouw
die door haar eenvoud onvervangbaar is.

Begin de liefde met de zachtheid van een vrouw.

Blijf altijd vol enthousiasme
zoals een man die zijn liefde beschermt.

Laat onze liefde doorgaan
met warmte en verlangen.

Want liefde wordt mooier door inzet.

Een liefde die mooier wordt,
blijft niet om te vertrekken,

maar blijft om samen verder te gaan.

Je moet langzaam trekken,
zoals een goede thee.

De mooiste weg van liefde
is het huwelijk.

Een huwelijk moet niet alleen met woorden worden
uitgesproken,
maar vanuit het hart worden gevoeld.

Geef mij jouw handen,
zodat wij ze nooit meer loslaten.

Laat er een liefde in mijn hart zijn
zonder grenzen.

Geloof mij, mijn mooie liefde...

Alles is mooier samen.

Alles is mooier met jou.

Het lot bestaat niet alleen uit wat geschreven staat.

Het lot maken wij samen
met liefde, trouw en onze keuzes.

Als Het Lot Bestaat...

Als het lot werkelijk bestaat,
laat jou dan mijn vrouw zijn.

Mijn geliefde,
mijn levenspartner,
mijn gelijke.

Van jou houden
is het mooiste wat mij is overkomen.

In deze wereld
ben jij mijn alles.

Jij bent de kleur en de kracht van mijn thee,
de warmte die door mijn lichaam stroomt.

Neem mij mee,
genees mij in jouw hart.

Mijn hart heb ik aan jou toevertrouwd.
Kom en neem mij zoals ik ben.

Of je nu van mij houdt of niet...

Ik weet één ding:

Ik heb van jou gehouden.

En van jou houden
zal altijd iets moois blijven.

Liefde begint niet zonder een eerste groet.

Dus zeg ik opnieuw:

Hallo, mooi mens.

Laten wij hand in hand lopen
naar een liefde die wij verdienen.

Een liefde die doorgaat
tot aan het einde van ons leven.

Een liefde waarin wij elkaar niet kwetsen,
elkaar niet breken,
maar elkaar beschermen.

Liefde zoals het een mens waardig is.

Laat onze liefde schitteren
zoals sterren aan de hemel.

Niet alleen weten hoe je moet liefhebben,

maar elke dag opnieuw leren hoe je liefhebt.

Laat onze liefde groeien
door moeite, geduld en toewijding.

Laat onze kleur donkerblauw zijn.

Binnenin ons: ik en jij samen.

Buiten ons: een wereld die onze liefde ziet.

Er zijn geen grenzen aan onze liefde, mijn vriend.

Laat de zeeën, de oceanen,
de mensen op aarde
en het hele universum onze getuigen zijn.

Mijn geliefde...

Laat de wereld onze liefde en ons huwelijk horen.

Jij bent de liefde.

Laat mij de wereld zijn
waarin jouw liefde leeft.

Laat onze handtekening zo groot zijn
dat niemand haar kan vergeten.

Een handtekening gemaakt van een liefde
die niet in woorden te beschrijven is.

Met de hoop dat wij elkaar ontmoeten
in een toekomst vol inzet, trouw en mooie dagen.

Jij bent mijn zon
die nooit ondergaat.

Ik Kom Naar Jou Toe

Ik kom naar jou toe zonder bloemen in mijn handen en zonder een diamanten ring. Wat ik bij mij draag zijn een boek, een pen en een schrift. Ik kom om liefde te schrijven.

Ik kom naar jou toe met mijn hele wezen, met alles wat ik ben. Ik kom naar jou toe, mijn geliefde, om alleen maar tegen jou te zeggen: hallo, mooi mens.

Als je van mij houdt, laten we dan samen verder gaan. Laten we hand in hand lopen tot het einde van ons leven.

Als je wilt, houd dan van mij. Als je niet wilt, hoeft je niet van mij te houden. Maar geef mij alseblieft een antwoord. Wat je ook beslist, ik zal jouw keuze respecteren. Ik zal respect hebben voor zowel jouw liefde als jouw vertrek.

Zeg wat je hart verlangt. Ik heb jou verteld hoe ik naar jou toe ben gekomen en met welke gevoelens ik voor je sta.

Als je van mij houdt, zeg dan: "Ik accepteer je, mijn geliefde." Maar als je weg wilt gaan, wil ik je met respect uitzwaaien. Ik wens je altijd geluk met degene van wie je houdt. Moge er altijd een glimlach op je gezicht zijn en moge schoonheid en geluk nooit verdwijnen uit je hart en je leven.

Vanaf nu ligt de keuze om te gaan bij jou, niet bij mij. Ik zal altijd op jou wachten. Wanneer je wilt terugkomen, kun je komen.

Kom voordat het te laat is. Kom opnieuw. Kom met liefde. Kom met boeken. Lees mij eerst, leer mij kennen en kom daarna. Ik zal met al mijn respect en zachtheid op je wachten.

Kom, wat er ook gebeurt, kom toch weer naar mij toe. Jij bent degene tegen wie mijn hart altijd "hallo" wil zeggen.

Ik zeg niet tegen iedereen hallo, maar tegen jou zeg ik een oneindige hallo.

Wat zou je ervan vinden om opnieuw te beginnen?

Liefhebben en geliefd worden behoren tot de mooiste

ervaringen in het leven. Soms kan een mens degene van wie hij houdt niet bereiken. Maar de persoon die naast je staat liefhebben, is iets wat in je eigen handen ligt.

Laten er geen afscheid en geen onnodige pijn meer zijn.

De mens is het enige wezen dat zijn eigen soort pijn kan aandoen. Waarom doen wij elkaar verdriet?

Onwetendheid is soms moeilijker te overwinnen dan een ernstige ziekte. Het overwinnen van onwetendheid is één van de grootste overwinningen van de mensheid.

Wij moeten dromen, hoop houden en blijven werken. Altijd en overal moeten wij nieuwe ideeën, kennis en inzichten voortbrengen.

De kennis die wij hebben, moeten wij blijven ontwikkelen met nieuwe ervaringen en met anderen delen.

Voor ieder levend wezen komt er uiteindelijk een einde aan het leven. Maar voordat dat einde komt, moeten wij delen wat wij hebben geleerd, wat wij weten en wat wij voelen.

Want het belangrijkste wat een mens achterlaat, zijn niet zijn bezittingen, maar de liefde, kennis en waarde die hij aan anderen heeft gegeven.

Liefde, Kennis En Inzet Groeien Door Te Delen

Liefde, kennis en wijsheid groeien wanneer je ze deelt. Deel ze, zodat er iemand is die ze kan ontvangen en ermee verder kan gaan.

Liefhebben is één van de mooiste gevoelens op aarde. Wanneer liefde wordt aangevuld met respect, wordt alles sterker en blijft het langer bestaan.

Alles wat niet wordt gebruikt, verliest zijn waarde. Kennis, liefde, dromen, het leven, pen en papier; alles wat ongebruikt blijft, wordt uiteindelijk nutteloos.

Daarom moeten wij veranderen, onszelf blijven ontwikkelen, produceren, lezen en schrijven.

Wij moeten met vastberadenheid en geduld blijven werken. Om succes te bereiken is inzet soms belangrijker dan alleen intelligentie. Je leert en groeit naar de mate waarin je moeite doet.

Werken met de juiste bronnen en op de juiste manier is de helft van succes.

Niets is ooit vanzelf naar mij toe gekomen. Ik heb hard gewerkt. Toch heb ik soms gefaald omdat ik met de verkeerde mensen samen was. Maar wat ik heb meegemaakt, heeft mij grote ervaringen en belangrijke lessen gegeven.

Daarom wil ik geen zakelijke samenwerking meer aangaan met anderen. Ik wil kennis delen, steun geven en mensen helpen, maar geen gezamenlijke zaken meer opbouwen.

De enige persoon met wie ik werkelijk mijn leven wil delen, is mijn partner: mijn vrouw en mijn gelijke.

De enige gezamenlijke toekomst die ik met iemand wil opbouwen, is met de persoon van wie ik houd. Samen een gezin vormen en kinderen krijgen; dat is voor mij de mooiste samenwerking in het leven.

De enige persoon met wie ik onder één dak en één leven wil delen, is mijn geliefde.

Zelfs met mijn geliefde zou ik niet samen in dezelfde

werkplek willen werken. In de toekomst kan ik misschien een eigen winkel openen, maar ik zou vooral samen met mijn vrouw daar willen genieten van gesprekken, koffie en mooie momenten. Ik zou niet willen dat zij verplicht naast mij moet werken.

Natuurlijk is dat uiteindelijk ook haar eigen keuze.

Ik wil niet alleen zeggen: "Ik wil gelukkig zijn." Ik wil alle wegen naar geluk openen voor mijn vrouw, mijn geliefde en de moeder van mijn kinderen. Daar wil ik mijn energie en mijn liefde voor inzetten.

Sommige mannen zeggen:

"Ik wil gelukkig zijn."

Maar dan vraag ik:

"Wat heb jij gedaan om geluk te verdienen?"

Je hebt geld verdiend, goed. Maar heb je tegen je vrouw gezegd:

"Ik hou van jou"?

Sommige mensen denken:

"Als ik dat zeg, wordt ze verwend."

Maar geen enkel levend wezen wordt verwend door echte liefde.

Je zult geen mens vinden die te veel liefde krijgt en daardoor slechter wordt.

Wanneer je een vrouw liefde geeft, zal zij proberen die liefde waard te zijn. Wanneer jij steeds afstand neemt, zal zij uiteindelijk ook afstand van jou nemen.

Dan wordt de levensduur van liefde kort.

Een liefde die lang blijft bestaan, vraagt meer inzet, meer respect en meer zorg.

Of je kiest ervoor om met degene van wie je houdt te leven, of je leert houden van degene met wie je samen bent.

Maar je hebt nooit het recht om iemand verdriet te doen.

Je hebt nooit het recht om iemands leven moeilijk of ongelukkig te maken.

De wereld mooier maken of lelijker maken ligt in onze eigen handen.

Je kunt kiezen om één van de mensen te zijn die de wereld beschadigen.

Of je kunt kiezen om iemand te zijn die de wereld mooier maakt.

Een andere keuze bestaat niet.

Een Oproep Aan De Mensheid

Beste mensen,

Elke nieuwe ochtend is een geschenk waarin wij opnieuw de kans krijgen om te beginnen. Wanneer u uw ogen opent, haast u dan niet meteen het leven in. Geef eerst tijd aan uw lichaam en uw ziel.

Neem vóór het ontbijt twintig minuten voor uzelf. Ga wandelen...

Of het nu regent, koud is of de wegen modderig zijn, ga naar buiten. Want een mens moet niet alleen lichamelijk wakker worden, maar ook geestelijk.

Adem de frisse lucht diep in. Kijk naar de hemel. Luister naar de stilte. Voel de kleine maar waardevolle momenten die de natuur ons geeft.

U zult merken dat naarmate de maanden voorbijgaan, niet alleen uw lichaam zal veranderen, maar ook uw gedachten. U zult rustiger, sterker en meer in balans worden.

Want de manier waarop u uw dag begint, bepaalt vaak hoe u uw leven voortzet.

Belast uw lichaam niet voordat het klaar is om de dag te beginnen. Een lichaam dat net uit de slaap komt, extra zwaar belasten zorgt vaak voor vermoeidheid en onrust gedurende de dag.

Maak uzelf eerst wakker.

Maak een wandeling, adem frisse lucht in, neem daarna rustig uw ontbijt, douche en bereid uzelf voor op de dag.

Ook het leven moeten wij op deze manier benaderen.

En ook de liefde...

Liefde die op een hart komt dat er nog niet klaar voor is, kan een zware last worden. Een mens moet eerst zichzelf leren kennen, het leven begrijpen en volwassen worden.

Want liefde is niet alleen een gevoel. Liefde betekent verantwoordelijkheid nemen, moeite doen en waarde toevoegen aan het leven van een ander mens.

De echte volwassenheid in het leven begint vaak na het midden van de twintig. Door ervaringen leert een mens en groeit hij. Rond de dertig jaar begint men de balans van het leven beter te begrijpen.

Liefde is werkelijk krachtig.

Liefde kent geen grenzen.

Maar naast liefde moeten ook verstand en verantwoordelijkheid aanwezig zijn.

Want een huwelijk is geen spel.

Een huwelijk betekent niet alleen dat twee mensen hetzelfde huis delen; het betekent dat twee harten, twee levens en twee toekomsten samenkomen.

Een verkeerde beslissing kan soms een zware prijs hebben. Een huwelijk aangaan kan eenvoudig lijken, maar verloren vertrouwen en verdwenen rust terugvinden is vaak heel moeilijk.

Het leven heeft mij geleerd om mensen beter te begrijpen. Door mijn sterke communicatievaardigheden heb ik getuige mogen zijn van de levens, de pijn en de verhalen van verschillende mensen.

Misschien zou journalistiek, als ik een andere weg had gekozen, één van de beroepen zijn geweest waarin ik het meest succesvol zou kunnen zijn.

Omdat ik ervan houd om menselijke verhalen te luisteren, te begrijpen en te vertellen.

Er waren momenten waarop ik jarenlang probeerde de waarheid achter iemands persoonlijke verhaal te ontdekken. Voor één gebeurtenis heb ik vier jaar lang gezocht en uiteindelijk de waarheid gevonden.

Er was iemand die zijn echtgenote had bedrogen. Hij had dit zelfs aan zijn vrouw verteld. Maar omdat zij zich machteloos voelde, kon zij niet tegen deze pijn in opstand komen.

Het enige wat zij tegen mij zei was:

“Vergeet mij niet.”

Soms is de zwaarste last in het leven van een mens het alleen dragen van zijn pijn.

Jaren gingen voorbij en uiteindelijk eindigde dat huwelijk.

Er zijn levensverhalen die ik jullie zal vertellen waarin een mens soms zelfs met zijn eigen familie niet zoveel overeenkomsten zou kunnen vinden.

Voor mij zijn boeken, papier en schrijven niet alleen hulpmiddelen.

Zij zijn mijn gedachten, mijn herinneringen en de sporen die ik in het leven achterlaat.

Want een mens sterft, maar de gedachten die hij heeft geschreven en de waarden die hij heeft gedeeld, blijven voortleven.

Daarom: lees, denk na, creëer en deel.

Want de toekomst van de mensheid ligt in de handen van mensen die liefde, kennis en geweten laten groeien.

Lezen, Kennis En Samen Groeien

Voor een boek zou ik bijna alles doen. Ik kan niet trouwen met iemand die nooit leest. Ik kan geen liefde opbouwen met iemand die zelfs niet één boek per maand koopt. Met zo iemand zou ik geen echte verbinding kunnen voelen.

Een goede vriend van mij vertelde mij ooit het verhaal van zijn scheiding.

Hij zei:

“Ik koop en lees elke dag alle kranten. Elke ochtend haal ik de kranten op en neem ik ze mee naar huis. Daarna verdeel ik ze: wat ik gelezen heb en wat ik nog moet lezen. Maar elke dag lees ik alle kranten volledig. Geen enkele pagina sla ik over.

Mijn vrouw vond dit altijd vreemd. Zij had geen interesse in deze dingen. Hierdoor kregen wij vaak discussies.

Ik zei steeds tegen haar:

‘Lees boeken. Ontwikkel jezelf. Wees een moderne en vooruitstrevende vrouw.’

Ik geloofde altijd dat wanneer een vrouw zichzelf blijft ontwikkelen en openstaat voor nieuwe ideeën, kinderen ook een gewoonte ontwikkelen om te lezen. Zo kan een gezin samen groeien en succesvoller worden.

Maar zij bleef ongeïnteresseerd.

Op een weekend besloten wij om te barbecueën.

We begonnen alles klaar te maken. Mijn vrouw stak de barbecue aan. Toen zag ik dat zij een krant gebruikte om het vuur aan te maken.

Ik zei niets.

Maar vanbinnen deed het pijn.

Ik dacht:

‘Hoe heb ik zoveel jaren kunnen leven met iemand die zo ongevoelig is?’

Toen ik de krant zag verbranden, voelde het alsof er ook iets in mij brandde.

Vanaf die dag veranderde er voor mij iets. Niets voelde meer hetzelfde.

We aten, dronken en probeerden nog plezier te maken. Maar voor mij was het de avond waarop iets eindigde.

Later die nacht controleerde ik de kranten opnieuw. Toen ontdekte ik dat juist de krant die verbrand was, de krant was die ik nog niet had gelezen.

Dat raakte mij diep.

Ik kon niet meer naast iemand slapen die volgens mij geen waarde hechtte aan kennis en ontwikkeling.

Ik ging naar mijn kamer. Toen mijn vrouw later naar mij toe kwam, zei ik:

‘Ik kan niet meer met jou slapen. Verlaat deze kamer. Ik wil van je scheiden.’

Ze keek verbaasd.

‘Wat zeg je? Je bent dronken!’ zei ze.

‘Nee, ik ben niet dronken. Jij bent degene die niet ziet wat belangrijk is. Ik wil van jou scheiden. Ik beëindig een huwelijk van twintig jaar. Alles is voorbij.’

Toen ze dit hoorde, werd ze boos.

Ze zei:

‘Ik zal ervoor zorgen dat de kinderen tegen jou zijn.’

Maar ik had mijn beslissing genomen. Ik was bereid alle gevolgen te aanvaarden.

Als iemand zelfs een krant gebruikt om een vuur aan te steken zonder de waarde ervan te begrijpen, dan kan ik met die persoon mijn levensweg niet verder bewandelen.

Diezelfde nacht besloot ik te vertrekken.

Toen zij bleef zeggen dat zij niet wilde scheiden, antwoordde ik:

‘Ik kan mijn leven niet delen met iemand die geen waarde hecht aan leren en groeien.’

Twee dagen later verliet ik het huis en begon ik ergens anders te wonen. Ik startte de juridische procedure en uiteindelijk zijn wij gescheiden.

Ja, ik kan mijn levensweg niet delen met iemand die niet samen met mij wil leren en groeien.

De persoon met wie ik mijn weg deel, moet niet alleen een schoon uiterlijk hebben, maar vooral een schoon hart, liefde, nieuwsgierigheid en de wil om zichzelf te ontwikkelen.

Liefde, Lezen En De Kracht Van Een Denkende Mens

Ik verlang ernaar om mijn leven te delen met iemand die een hart vol liefde heeft en altijd hongerig blijft naar kennis.

Ik wil met iemand die ik liefheb elke avond voor het slapen gaan minstens tien minuten samen lezen. Ik wil wakker worden en slapen in een kamer vol boeken.

Ik heb geen behoefte aan een huis vol dure spullen. Ik wil vooral een huis vol boeken. Ik wil samen met mijn geliefde lezen, schrijven en groeien.

Ja, een kind krijgen met iemand die volledig verwijderd blijft van lezen en ontwikkeling, voelt voor mij als een grote verantwoordelijkheid die je niet zomaar mag aangaan.

Ik heb diep respect voor vrouwen die niet de kans hebben gehad om te leren lezen of schrijven.

Maar met iemand die wel kan lezen en schrijven, maar ervoor kiest om nooit te lezen en zichzelf niet te ontwikkelen, zou ik mijn leven niet willen delen.

Misschien zou ik zelfs mijn leven kunnen geven voor boeken.

Een vrouw die leest, die zichzelf ontwikkelt en kennis waardeert, verdient mijn oneindige respect.

Moeders zijn ontzettend belangrijk voor kinderen. Een moeder die zichzelf blijft ontwikkelen, geeft haar kinderen ook de kans om te groeien.

Kinderen die succesvol worden, hebben vaak een moeder achter zich staan die waarde hecht aan onderwijs en ontwikkeling.

Natuurlijk is een vader ook belangrijk, maar voor de eerste jaren van een kind is de rol van de moeder vaak nog bepalender.

Ik wil houden van iemand die leest, die anderen stimuleert om te lezen, die schrijft en anderen inspireert om hun gedachten op papier te zetten.

Ik zoek niet iemand die alleen grote scholen heeft ge-

volgd. Ik wil iemand die nieuwsgierig is, die alles wil ontdekken en die overal kennis uit wil halen.

Van jou houden zal één van de mooiste keuzes van mijn leven zijn.

Van een vrouw houden betekent voor mij: de hele wereld respecteren en liefhebben.

Vrouwen zijn als een zon die boven de mensheid opkomt.

Wie werkelijk begrijpt wat wijsheid betekent, zal nooit gemakkelijk afstand nemen van een waardevolle vrouw.

Een wijze vrouw is een eeuwige zon die de wereld verlicht.

Zonder vrouwen bestaat er geen echte schoonheid. Achter veel mooie dingen in het leven staat de inzet, liefde en kracht van vrouwen.

En juist die inzet maakt de wereld mooier.

Mannen die niet meer samenleven met hun vrouw, tonen vaak respect wanneer haar naam wordt genoemd. Want vrouwen hechten meestal veel waarde aan waardigheid en respect, zelfs wanneer een relatie eindigt.

Over het algemeen spreken veel vrouwen niet slecht over hun voormalige echtgenoten.

Ik wens een leven waarin kennis, wetenschap en verstand centraal staan.

Wij hebben mensen nodig die vragen stellen, nadenken en onderzoeken.

Geloof niet zomaar alles wat je hoort. Stel vragen, zodat je minder fouten maakt.

Niet ieder woord dat iemand tegen jou zegt, wordt gezegd omdat die persoon van jou houdt.

Kijk daarom ook naar wat iemand met zijn woorden probeert te bereiken.

Denk na.

Onderzoek.

En blijf leren.

Op Een Ochtend Word Ik Wakker...

Op een ochtend werd ik wakker. Zonder enig vermoeden van wat het leven voor mij in petto had. Voor mij was het gewoon een gewone zondag.

Ik kon onmogelijk weten dat juist die ogenschijnlijk gewone dag mijn leven voorgoed zou veranderen.

Nooit had ik gedacht dat ik tijdens een koorconcert iemand zou ontmoeten die voor de rest van mijn leven een plaats in mijn hart zou krijgen.

Ik vroeg of we samen een foto konden maken. Zonder aarzeling stemde ze vriendelijk toe. Daarna schudde ik haar de hand en bedankte haar. Hoewel ik haar naam vroeg, vergat ik die vrijwel meteen. Toch werd die foto voor mij iets heel bijzonders.

Op het moment dat ik haar hand vasthield, voelde ik haar warmte, haar oprechte vriendelijkheid en een bijzondere menselijke waardigheid. Als kleermaker heb ik door de jaren heen geleerd mensen goed te observeren. Misschien niet zoals een socioloog, en natuurlijk vergis ik mij soms, maar ik herken vaak wat iemand van binnen uitstraalt.

Terwijl we samen op de foto gingen, vielen haar warme houding en haar eerlijke blik mij onmiddellijk op. Die blik liet een diepe en blijvende indruk achter in mijn gedachten.

Vanaf dat moment hield één vraag mij voortdurend bezig:

Hoe Kan Ik Haar Beter Leren Kennen?

Ik moest een manier vinden om ooit met haar te praten. Al was het maar tien minuten, of samen een kop thee drinken. Dat alleen al zou voor mij voldoende zijn.

Vanaf het moment dat ik de oprechtheid, het medeleven en het morele karakter in haar ogen zag, vroeg ik mij af hoe het mogelijk was dat ik iemand ontmoette die zo puur was gebleven. Vooral binnen de Turks-Nederlandse gemeenschap, waar het soms moeilijk is jezelf trouw te blijven, vond ik haar integriteit uitzonderlijk. Ik vroeg mij vaak af hoe het kon dat juist ik zo'n bijzondere vrouw mocht ontmoeten.

Lange tijd bleef ik haar van een afstand bewonderen.

Elke dag keek ik naar die ene foto.

En telkens wanneer ik ernaar keek, ontdekte ik weer iets nieuws. Zonder dat ik het zelf besepte, keek ik niet langer met mijn ogen, maar met mijn hart.

In een land waar de seizoenen vaak onvoorspelbaar zijn en waar veel mensen zich in zichzelf lijken terug te trekken, had ik iemand ontmoet die volledig openstond voor de wereld. Soms kon ik nauwelijks geloven dat zo iemand werkelijk bestond.

In een land waar de dagen vaak grijs en onvoorspelbaar zijn, bracht haar aanwezigheid voor mij zowel de lente als de zomer. Pas veel later besepte ik dat ik haar misschien al onvoorwaardelijk liefhad, zonder het zelf te begrijpen.

Zelf kon ik er geen verklaring voor vinden.

Totdat ik haar ontmoette, vroeg ik mij vaak af hoe een man een vrouw voor altijd kon liefhebben.

Toen ik haar eenmaal had ontmoet, veranderde alles: mijn gevoelens, mijn blik op het leven en zelfs mijn wereld.

Haar warme, oprechte glimlach en de manier waarop zij eenvoudig "Hallo" tegen mij zei, maakten een onuitwisbare indruk.

Ik was haar naam vergeten, maar de foto die we samen

hadden gemaakt, bewaarde ik zorgvuldig.

Tijdens een andere bijeenkomst liet ik die foto aan Hattice Abila zien. Zij vertelde mij haar naam.

Vanaf dat moment stond die naam voorgoed in mijn geheugen gegrift.

Ik wist één ding zeker: ooit moest ik met haar een kop thee of koffie drinken.

Rotterdam is voor mij één van de meest bijzondere steden van Nederland.

Het is de stad waar ik verliefd werd en waar ik het leven op een heel andere manier leerde kennen.

02-06-2024

Voor het eerst in mijn leven bezocht ik een koorconcert.

En juist tijdens dat concert ontmoette ik iemand die mijn wereld volledig zou veranderen.

Al vanaf het eerste moment voelde ik dat ik naast een goed mens stond.

In de periode daarna kwamen onze wegen elkaar nog verschillende keren tegen tijdens concerten en andere culturele activiteiten. Iedere keer dat ik haar zag, maakten we samen een foto.

We ontmoetten elkaar onder andere tijdens de concerten van drie verschillende koren in Amsterdam en bij vele andere evenementen.

Elke ontmoeting liet mijn gevoelens verder groeien.

Het was een gevoel waarvoor ik geen woorden kon vinden.

Mijn verlangen naar haar leek op een vis die uit de zee is gehaald en nog één keer naar de oceaan terugkijkt.

Telkens wanneer ik haar zag, voelde het alsof de hele wereld even van mij was.

Sommige mensen worden tijdens hun leven opnieuw geboren.

Ik behoor tot die mensen.

Naar Nederland komen, haar ontmoeten en uiteinde-

lijk in Rotterdam terechtkomen, voelde voor mij als een nieuw begin.

Ik heb het gevoel dat ik in mijn leven drie keer ben geboren.

Net zoals haar naam betekent: **heilig**.

De schoonheid van haar hart straalde van haar gezicht af als zonlicht.

Haar integriteit en haar medeleven trokken onmiddellijk mijn aandacht.

In haar vond ik de echtheid waar ik mijn hele leven naar had gezocht.

Tot mijn zevenentwintigste had ik nooit eerder zo'n liefde gevoeld.

Daarna begon ik haar via sociale media te volgen.

Elke dag vroeg ik mij af wat zij had gedeeld, waar zij was geweest en hoe het met haar ging.

Mijn nieuwsgierigheid groeide met de dag en mijn gevoelens werden steeds dieper.

Ik liet de foto die we samen hadden gemaakt aan enkele collega's zien. Meteen begonnen sommigen kritische opmerkingen over haar te maken. Zonder enige schaamte spraken ze achter haar rug om, terwijl ze haar in haar gezicht vriendelijk behandelden. Hun woorden kwamen niet voort uit oprechtheid, maar uit verborgen bedoelingen.

Ze zeiden tegen mij:

“Ze heeft al iemand in haar leven.”

Misschien was dat ook zo. Maar wat verandert dat aan haar waarde als mens? Verdient iemand minder respect omdat hij of zij een partner heeft?

Wie werkelijk mens is, toont onder alle omstandigheden respect. Wie het geluk van een ander niet kan verdragen, begrijpt de betekenis van menselijkheid niet. Helaas kom je dat binnen de Turkse gemeenschap soms tegen: mensen die hun eigen geluk belangrijker vinden dan dat van anderen.

Maar of zij nu met mij zou zijn of met iemand anders, ik zou altijd haar geluk wensen.

Zolang zij gelukkig is, ben ik tevreden.

Voor mij betekent zij veel meer dan woorden kunnen uitdrukken. Zij is als een zon van vriendschap, als een helderblauwe hemel waarin vrijheid en vertrouwen samenkomen. Iedere keer wanneer ik naar de lucht kijk, denk ik aan haar.

Ze stroomt door mijn leven als het bloed door mijn aderen.

Mensen zoals zij zijn zeldzaam.

En als ik haar werkelijk heb mogen ontmoeten, dan beschouw ik die dag als mijn ware verjaardag.

Haar oprechtheid sprak voor zich. De mensen die achter haar rug over haar praatten, waren juist degenen die die oprechtheid misten.

Maanden gingen voorbij. Daarna jaren.

Maar mijn gevoelens verdwenen niet.

Integendeel, iedere seconde werden ze sterker.

Ik wist dat ik vóór het einde van mijn leven ooit een manier moest vinden om met haar een kop thee of koffie te drinken.

Vanaf de eerste keer dat ik haar zag, raakte zij mij diep.

Ik ben niet iemand die snel onder de indruk raakt.

Hoewel ik gemakkelijk contact maak met mensen, vergeet ik gesprekken meestal zodra ze voorbij zijn.

Maar bij haar was alles anders.

Alles wat met haar te maken had, stond voor altijd in mijn geheugen gegrift.

Ik kon mij een leven zonder haar nauwelijks meer voorstellen.

Het leven kent ontelbare verhalen.

Ik heb documentaires uit alle delen van de wereld gezien en bijzondere liefdesgeschiedenissen gelezen en beluisterd.

Toch bleef ik mij altijd afvragen:

Hoe voelt ware liefde eigenlijk? Bestaat zo'n gevoel echt?

Totdat ik haar ontmoette.

Vanaf dat moment was ik mijzelf niet meer.

Ik noem haar **mijn wereld**.

Vooraf de dag waarop ik mijn boek voor haar mocht signeren en we samen een kop koffie dronken, maakte een onuitwisbare indruk op mij.

Mijn hart leek uit mijn borst te verdwijnen.

Vanaf dat moment voelde het alsof mijn hart niet langer van mij was, maar bij haar hoorde.

Ik hield zo intens van haar dat ik bereid was alles voor haar te doen.

Niets in mijn leven was daarna nog hetzelfde.

Op **21 september 2025** kreeg ik de kans mijn boek voor haar te signeren.

We dronken samen staand een kop koffie.

In haar ogen zag ik eerlijkheid, rust en vertrouwen.

Daarna liepen we samen naar de metro.

We praatten met elkaar.

Aan het einde van ons gesprek gaf zij mij haar telefoonnummer.

Vanaf dat moment zagen mijn hart, mijn gedachten en mijn ogen niemand anders meer dan haar.

Rotterdam heeft voor mij een bijzondere betekenis.

Het is de stad waar mijn leven een nieuwe richting kreeg, waar ik een tweede moeder vond en waar ik mijzelf opnieuw leerde kennen.

Daarnaast is het een van de belangrijkste haven- en economische steden van Nederland, de op één na grootste stad van het land en de stad die geschiedenis schreef met de eerste islamitische burgemeester van Nederland.

Toen ik in **2021** voor het eerst het Centraal Station van Rotterdam binnenliep, zei ik zachtjes tegen mezelf:

“In deze stad zal ik verliefd worden. Hier zal ik de vrouw ontmoeten die ik voor het eerst én voor het laatst in mijn leven zal liefhebben.”

Dat was mijn diepste wens.

En jaren later ging die wens in vervulling.

Juist in deze stad ontmoette ik de vrouw die mijn leven voorgoed zou veranderen.

Maar Rotterdam schonk mij nog een tweede kostbaar geschenk.

Hier ontmoette ik een uitzonderlijke werkgever en een vrouw die voor mij als een moeder werd.

Op **17 mei 2024** begon ik hier opnieuw te werken in mijn eigen vak: het kleermakersambacht.

Hoewel ik in mijn leven verschillende beroepen heb uitgeoefend, ligt mijn grootste vakmanschap in het herstellen en vermaken van kleding.

Wanneer ik aan Rotterdam-Noord denk, denk ik als eerste aan Hatice Uzunca, aan Hülya en aan Adem.

Hun invloed op mijn leven is met geen woorden te beschrijven.

Zij gaven mij niet alleen werk.

Zij gaven mij hoop.

Zij gaven mij vertrouwen.

Zij gaven mij het gevoel dat ik ergens thuishoorde.

Ze waren voor mij als ouders en gaven mij een plaats in hun hart.

Als ik iedere ochtend met nieuwe hoop wakker word, dan is dat voor een groot deel dankzij hen.

Toen ik bij hen kwam, was ik moe van het leven en dreigde ik mijzelf kwijt te raken.

Door de warmte waarmee zij mij behandelden, voelde ik mij alsof ik deel uitmaakte van hun familie.

Daardoor vond ik opnieuw de weg naar mezelf.

Hatice “mijn moeder” mogen noemen, behoort tot de mooiste geschenken die het leven mij heeft gegeven.

Hatice, die ik met liefde **mijn moeder** noem, is van Turkse afkomst. Toch is zij anders dan veel andere Turken die ik in Nederland heb leren kennen. Zij is behulpzaam, oprecht en bovenal een mens met een groot hart.

Ik ken honderdduizenden Turken die in Nederland wonen. Maar slechts aan een handvol mensen zou ik zonder aarzeling mijn leven kunnen toevertrouwen.

Hatice is één van hen.

Voor mij is zij een voorbeeld van echte menselijkheid.

Toen ik bij haar werkte, leerde ik niet alleen een vak beter beheersen.

Ik leerde ook wat het betekent om een goed mens te zijn.

Als ik vandaag in vrede met de wereld leef en mij telkens afvraag hoe ik iets goeds voor een ander kan betekenen, dan is dat voor een groot deel aan Hatice te danken.

Voor mij voelt zij als mijn eigen moeder.

Toen ik van baan veranderde en drie maanden zonder werk zat, bleef zij mij steunen.

Ondanks dat ik niet werkte, betaalde zij mijn salaris door.

Die daad van goedheid zal ik nooit vergeten.

De stad waar ik verliefd werd én waar ik moederliefde mocht ervaren, heet Rotterdam.

Voor mij is Rotterdam de stad waarin drie van de kostbaarste herinneringen van mijn leven samenkomen.

Het is een stad die ik nooit zal vergeten en waarover ik later ook aan mijn kinderen zal vertellen.

Ik ken Ahmed Aboutaleb persoonlijk niet.

Toch behoort hij tot de weinige mensen die ik ooit hoop te ontmoeten.

Ik hoop dat die dag ooit komt.

Ik zou hem willen bedanken voor alles wat deze stad mij heeft gegeven.

Ik zou hem graag omhelzen en zeggen hoeveel Rotter-

dam mijn leven heeft veranderd.

Juist in deze stad ontmoette ik het meest kostbare licht van mijn leven.

Daardoor ben ik een oprechte liefhebber van Rotterdam geworden.

Ik ben iedereen dankbaar die zich met liefde voor deze stad heeft ingezet.

Het pak, de schoenen en het overhemd die ik droeg tijdens mijn eerste dans met mijn dierbaarste, zijn voor mij meer dan kleding.

Ze zijn een deel van mijn ziel geworden.

Alles wat door haar is aangeraakt, heeft voor mij een onschatbare waarde.

Sinds ik haar heb ontmoet, bestaat er geen duisternis meer in mijn leven.

Haar eerlijkheid, haar medeleven, haar oprechtheid en haar warmte maken dat iedere dag voor mij voelt alsof de zon nooit ondergaat.

Zij werd mijn zon die nooit verdwijnt.

Vraag niet of een mens twee keer geboren kan worden.

Ik ben daarvan het levende bewijs.

Opnieuw geboren worden terwijl je leeft, betekent voor mij een liefde ontmoeten die gebouwd is op integriteit en medemenselijkheid.

Omdat ik dat in haar heb gevonden, heb ik de dag waarop ik haar voor het eerst zag voor altijd in mijn hart gegrift.

Zij behoort tot de meest bijzondere mensen die ik ooit heb ontmoet.

En zij verdient nog veel meer dan woorden kunnen uitdrukken.

Door haar ontdekte ik opnieuw wat rust is.

Ik ontdekte een nieuwe wereld.

Sommige mensen veranderen niet alleen hun eigen leven.

Zij veranderen ook het leven van anderen.

Ze geven richting aan mensen die hun pad zijn kwijt-geraakt en inspireren hen om iets blijvends achter te laten.

Toen ik haar ontmoette, woonde ik als politiek vluchteling in een asielzoekerscentrum.

Ik had geen enkele verblijfsstatus.

Zij wist daar niets van.

Later vertelde ik haar mijn hele verhaal, zonder iets achter te houden.

Ondanks alles bleef zij mij als vriend behandelen.

Sterker nog, zij las mijn Turkstalige biografie en schreef er warme woorden over.

Dat betekent meer voor mij dan ik ooit kan beschrijven.

Bijna iedere dag lees ik opnieuw wat zij over mij heeft geschreven.

Voordat ik ga slapen en zodra ik wakker word, kijk ik naar haar foto.

Aan het einde van iedere dag hoop ik vanuit de grond van mijn hart dat zij een mooie dag heeft gehad.

Zelfs wanneer zij niet bij mij is, verlaat zij mijn gedachten geen moment.

Tijdens iedere reis die ik maak, haal ik als eerste een kop koffie op de plek bij Rotterdam Centraal waar wij samen voor het eerst koffie dronken.

Ik blijf daar even stilstaan, denk aan haar en groet haar in stilte met diep respect.

Sommige mensen vinden dat misschien vreemd.

Maar zij begrijpen niet wat echte trouw betekent.

Voor mij is het juist heel vanzelfsprekend.

Wanneer je werkelijk van iemand houdt, laat je die verbondenheid zien, niet alleen met woorden, maar ook met je daden.

Die trouw geeft mij kracht.

Ik vertel haar niet alleen dat ik van haar houd.

Ik laat het ook zien in de manier waarop ik leef.

Veel vrouwen hebben mij verteld dat zij deze loyaliteit bijzonder vinden.

Als je liefhebt, doe het dan met heel je hart.

Anders heeft liefde haar betekenis verloren.

Wat ik ook doe in mijn leven, ik probeer altijd een voorbeeld voor anderen te zijn.

Natuurlijk maak ook ik fouten.

Maar uit iedere fout probeer ik iets te leren, zodat ik een beter mens kan worden.

Zij bracht licht in een wereld die voor mij lange tijd donker was.

Hoe zou ik haar ooit bewust kunnen kwetsen?

Onder geen enkele omstandigheid zullen mijn liefde, mijn respect of mijn trouw aan haar veranderen.

Zelfs de dood zou daar niets aan veranderen.

Als ik ooit sterf, mogen ze op mijn grafsteen schrijven:

"Hij leefde en stierf zonder ooit zijn trouw aan de liefde op te geven."

Laat mijn naam niet voortleven.

Laat háár naam voortleven.

Dat zou voor mij de grootste eer zijn.

Dat ik vandaag schrijver ben, heeft twee fundamentele redenen.

De eerste reden is **Kutsal**.

Eén van die redenen is mijn liefde en mijn onwankelbare trouw aan de vrouw van wie ik houd.

De tweede reden is mijn verlangen om mijn ervaringen en mijn levensverhaal met de samenleving te delen.

Ik hoop dat mijn woorden ooit het leven van iemand zullen veranderen.

Misschien zal er op een dag iemand zeggen:

"Er heeft ooit een man geleefd die zijn geliefde met heel zijn hart trouw bleef en zijn liefde voor haar aan de wereld bekendmaakte door boeken te schrijven."

Ik heb liefde altijd beleefd als iets dat onlosmakelijk

verbonden is met medemenselijkheid, integriteit, inzet en vrijheid.

Iedere keer wanneer ik haar ontmoet, huil ik.

Niet mijn ogen huilen, maar mijn hart.

Mijn gevoelens voor haar zijn zo zuiver dat zelfs een eenvoudige omhelzing mij diep ontroert.

Wanneer zij mij aankijkt, voel ik een zachtheid, een oprechtheid en een warmte die bijna engelachtig aanvoelen.

Soms vraag ik mij af hoe iemand zoveel geluk kan hebben.

En toch werd ik verliefd op een vrouw die, net als haar naam, voor mij iets heiligs vertegenwoordigt.

Van haar houden bracht ook verantwoordelijkheid met zich mee.

Maar juist die verantwoordelijkheid heeft mij laten groeien.

Door van jou te houden, leerde ik ook de ware gezichten kennen van mensen die zich anders voordoen dan zij werkelijk zijn.

Sommigen zeiden tegen mij:

"Als ik met jou bevriend raak, zullen anderen niet meer met mij praten."

Mijn antwoord was altijd hetzelfde:

"Ik zal nooit ophouden van haar te houden."

Ik heb zelfs mensen leren kennen die wisten dat ik van jou hield en dat wij contact hadden, maar die – ondanks hun hoge leeftijd – jou toch zelf probeerden te benaderen.

Die dubbelhartigheid deed mij pijn.

Zelfs de berichten die zij jou stuurden, achtervolgden mij in mijn dromen.

Toen ik zag wat er geschreven werd, voelde ik verdriet en teleurstelling.

Mensen probeerden mij onder druk te zetten.

Ze zeiden:

"Dat meisje wil jou niet. Je hebt niet eens een verblijfsver-

gunning in Nederland."

Misschien hebben ze jou dezelfde woorden verteld.

Maar jij keek niet naar mijn status.

Jij zag mij als mens.

Je sprak niet vaak over je gevoelens.

Toch zag ik in jouw ogen een stille warmte die meer vertelde dan duizend woorden.

Dat jij geloofde dat ik, ondanks de omgeving waarin wij elkaar ontmoetten, een eerlijk en oprecht mens was, gaf mij de kracht om verder te leven.

Zelfs als het mij offers kost om van jou te houden, zal ik die offers zonder aarzeling brengen.

Tussen alle oneerlijke blikken koos ik ervoor jou lief te hebben met een zuiver hart.

Iedere keer dat jij tijd voor mij vrijmaakte en wij elkaar ontmoetten, voelde ik mij bijzonder.

Zelfs een eenvoudig glas water met jou drinken behoorde tot de gelukkigste, rustigste en mooiste momenten van mijn leven.

Ik noteer zorgvuldig iedere dag waarop wij elkaar hebben ontmoet.

Zelfs de pen die jij mij cadeau gaf, is voor mij een kostbare herinnering.

Alles wat jij mij hebt gegeven of hebt aangeraakt, heeft voor mij een onschatbare waarde.

Toen ik op **23 november** mijn eerste cadeau van jou ontving, voelde ik een geluk dat onmogelijk in woorden te vatten is.

Sindsdien geef jij iedere seconde opnieuw richting aan mijn leven, mijn toekomst en mijn wereld.

Door jou ontdekte ik de schoonheid van het leven.

Door jou leerde ik wat rust en geluk werkelijk betekenen.

Ik ben niet samen met jou geboren.

Maar dankzij jou heb ik ontdekt wat het betekent om

werkelijk te leven.

Jou ontmoeten in Nederland voelde voor mij alsof de zon opnieuw opkwam.

Jij werd de beschermengel van mijn geluk.

En die beschermengel ben jij nog altijd.

Terwijl jij voor mij de grootste zegen van mijn leven bent, vraag ik mij vaak af hoe jij mij ziet.

Misschien zul jij mij dat vertellen nadat je dit boek hebt gelezen.

Ik hoop dat je dan zult voelen hoe oprecht mijn liefde voor jou altijd is geweest.

Als dit boek daarin is geslaagd, dan is mijn grootste wens vervuld.

Mensen zeggen weleens:

"De seizoenen én de mensen in Nederland zijn onvoorspelbaar."

Maar ik heb geleerd juist hier vertrouwen te hebben.

In de seizoenen.

In jou.

En in de mensen die, net als jij, oprecht zijn.

Door jou voelde ik mij opnieuw een leerling.

Alleen mocht ik dit keer zelf mijn leraar kiezen.

Vóór ik jou ontmoette, leefde ik in het leven.

Sinds ik jou ken, leef ik in het hart ervan.

Jij bent de hartslag van mijn bestaan.

Ik verlang niet naar een wereld zonder jou.

Zelfs in mijn dromen laat ik iedere toekomst los waarin jij geen plaats hebt.

Jou vergeten zou voor mij ondankbaarheid betekenen.

Dat ene eenvoudige woord waarmee jij mij ooit begroette...

"Hallo."

...veranderde niet alleen mijn wereld, maar mijn hele bestaan.

Al tien jaar strijd ik om een nieuw leven op te bouwen

in Nederland.

Maar de sleutel van mijn hart heb ik aan jou toevertrouwd.

Voor mij krijgt het leven pas betekenis als jij erin bent.
Een leven zonder jou wens ik niet.

Mocht je ooit horen dat ik ben overleden, weet dan dat mijn hart is gestopt terwijl het jouw naam droeg.

Voor deze liefde bestaat geen weg terug.

Liever sterf ik dan dat ik zou leven zonder aan jou te denken.

Mijn raam staat, zomer én winter, altijd open.

Ik houd van de wind.

Omdat ik mij graag voorstel dat hij jouw geur met zich meebrengt.

Er zijn twee geuren die ik mijn hele leven nooit zal vergeten:

de geur van mijn moeder...

en de geur van jou.

Iedere keer wanneer ik aan jou denk, vullen mijn ogen zich met tranen.

Ik mis je zoals een vis, die uit de zee is gehaald, nog één keer verlangt naar het water waar hij thuishoort.

Misschien is dat de reden waarom ik altijd zeg:

"Laat vissen nooit van het water worden gescheiden."

Want jij bent de zee waarin mijn hart altijd thuis zal zijn.

Jij bent mijn zee, mijn liefste.

Jij bent het blauw van de oceaan waarin mijn leven zich beweegt. Jij bent de vrouw die mijn vrijheid, mijn hoop en mijn hele bestaan in zich draagt.

Misschien kwam je toevallig op mijn levenspad.

Maar jij was degene die erin slaagde mijn gebroken en uitgeputte ziel opnieuw op te bouwen.

Door jou leerde ik wat liefde werkelijk betekent.

Door jou ontdekte ik wat het is om iemand onvoor-

waardelijk lief te hebben.

Dat ik vandaag de mens ben die ik ben, heb ik voor een groot deel aan de vrouwen in mijn leven te danken.

Jij bent voor mij een zon die nooit ondergaat, een hoop die nooit verdwijnt en een liefde die nooit ophoudt te bestaan.

Dankzij jouw liefde ben ik sterker geworden.

Ik ben creatiever geworden.

Ik ben een betere Ökkeş Yıldırım geworden.

Ieder levend wezen verlangt naar liefde.

De mens vormt daarop geen uitzondering.

Hoe meer ik voelde dat ik geliefd was, hoe rustiger, gelukkiger en productiever ik werd.

Jij bent iemand die stil, maar met heel haar hart liefheeft.

Iedere ontmoeting met jou verruimt mijn horizon.

In ieder woord dat je spreekt, ontdek ik een nieuwe wereld.

Soms vraag ik mij af of jij een geschenk van God bent of een bijzondere zegen die mij onverwacht werd gegeven.

Kan een mens werkelijk zó bijzonder zijn?

Ik geloof dat God al Zijn schepselen liefheeft.

Maar wanneer ik eraan denk dat juist ik een vrouw met zoveel integriteit, medeleven en zuiverheid mocht ontmoeten, blijf ik mij daarover verwonderen.

Door jou ontdekte ik dat de wereld een prachtige plek kan zijn om in te leven.

Voordat ik jou kende, durfde ik niemand werkelijk te vertrouwen.

Door jou heb ik geleerd wat vertrouwen betekent.

Ja...

Ik houd van jou.

En ik vertrouw jou.

Daardoor heb ik de diepste vorm van liefde leren kennen.

Soms voelde het zelfs alsof God mij ook liefhad.

De eerste dag dat ik in Rotterdam aankwam, gebeurde er iets bijzonders.

Op het moment dat ik uit de trein stapte, vulden mijn ogen zich met tranen.

Niet uit verdriet, maar uit een gevoel dat ik niet kon verklaren.

Daarna zei ik zacht tegen mezelf:

"In deze stad zal ik ooit verliefd worden."

Op datzelfde moment ontstond nog een wens in mijn hart:

"Hoe zou ik ooit de burgemeester van deze stad, Ahmed Aboutaleb, kunnen ontmoeten?"

Sindsdien draag ik die wens met mij mee.

Tot op vandaag is die nog niet uitgekomen.

Soms maakt mij dat verdrietig.

Daarom bid ik er nog altijd voor.

Ik weet niet wanneer die ontmoeting zal plaatsvinden.

Maar ik blijf erin geloven.

Voor mij werd Rotterdam de stad waar ik liefde, geluk, rust en verbondenheid vond.

De plaats waar iemand zijn eerste liefde beleeft, blijft voor altijd in zijn hart bestaan.

Wie leeft met integriteit, medeleven en goede bedoelingen, mag blijven geloven dat dromen werkelijkheid kunnen worden.

Ook ik geloof dat deze droom ooit werkelijkheid zal worden.

Blijf liefde verspreiden.

Zij Raakte Mij Op Vier Manieren

Een mens groeit of krimpt door zijn menselijkheid en door zijn daden.

Leven en werkelijk mens zijn, zijn twee verschillende dingen.

Een levend wezen voelt alleen zijn eigen pijn.

Maar iemand die werkelijk mens weet te zijn, is bijzonder.

Mensen die de ware menselijke waarden in zich dragen, veranderen jouw levensreis vaak zonder veel woorden.

Zij bouwen liefde op met toewijding, geduld en respect.

Onze daden bepalen uiteindelijk wie wij zijn.

Ze maken van ons óf een werkelijk mens, óf slechts iemand die leeft.

Ware liefde nestelt zich in de ziel zoals een zachte wind die geruisloos voorbij waait.

Een zuivere blik.

Een glimlach vol hoop.

Ze lijken op het maanlicht dat een donkere nacht verlicht.

De ware schoonheid van een mens ligt niet alleen in zijn woorden, maar vooral in zijn ziel.

Wat zich in de ziel bevindt, weerspiegelt zich vanzelf in het gezicht en in de glimlach.

Daarom zou ieder mens, voordat hij in de spiegel kijkt, eerst naar zijn eigen ziel moeten kijken.

En zichzelf moeten afvragen:

"Wat draag ik werkelijk in mijn hart?"

Wanneer iemand een heldere geest, een zuiver geweten en een warm hart bezit, en bovendien ook jouw gedachten weet te raken, verandert de wereld om je heen bijna in een paradijs.

Voor iemand die jouw geest voedt en jouw horizon

verruimt, kun je met liefde uren wachten.

Want als die persoon je een nieuw perspectief, nieuwe inzichten en een diepere kijk op het leven schenkt, dan is zelfs een leven lang wachten de moeite waard.

Tijd is misschien wel het kostbaarste bezit dat een mens heeft.

Juist daarom is tijd doorbrengen met mensen die je laten groeien, je inspireren en je denken verrijken één van de grootste rijkdommen die het leven kan schenken.

Jij bent mijn zee, mijn liefste.

Jij bent het blauw van de oceaan waarin mijn leven zich beweegt. Jij bent de vrouw die mijn vrijheid, mijn hoop en mijn hele bestaan in zich draagt.

Misschien kwam je toevallig op mijn levenspad.

Maar jij was degene die erin slaagde mijn gebroken en uitgeputte ziel opnieuw op te bouwen.

Door jou leerde ik wat liefde werkelijk betekent.

Door jou ontdekte ik wat het is om iemand onvoorwaardelijk lief te hebben.

Dat ik vandaag de mens ben die ik ben, heb ik voor een groot deel aan de vrouwen in mijn leven te danken.

Jij bent voor mij een zon die nooit ondergaat, een hoop die nooit verdwijnt en een liefde die nooit ophoudt te bestaan.

Dankzij jouw liefde ben ik sterker geworden.

Ik ben creatiever geworden.

Ik ben een betere Ökkeş Yıldırım geworden.

Ieder levend wezen verlangt naar liefde.

De mens vormt daarop geen uitzondering.

Hoe meer ik voelde dat ik geliefd was, hoe rustiger, gelukkiger en productiever ik werd.

Jij bent iemand die stil, maar met heel haar hart liefheeft.

Iedere ontmoeting met jou verruimt mijn horizon.

In ieder woord dat je spreekt, ontdek ik een nieuwe

wereld.

Soms vraag ik mij af of jij een geschenk van God bent of een bijzondere zegen die mij onverwacht werd gegeven.

Kan een mens werkelijk zó bijzonder zijn?

Ik geloof dat God al Zijn schepselen liefheeft.

Maar wanneer ik eraan denk dat juist ik een vrouw met zoveel integriteit, medeleven en zuiverheid mocht ontmoeten, blijf ik mij daarover verwonderen.

Door jou ontdekte ik dat de wereld een prachtige plek kan zijn om in te leven.

Voordat ik jou kende, durfde ik niemand werkelijk te vertrouwen.

Door jou heb ik geleerd wat vertrouwen betekent.

Ja...

Ik houd van jou.

En ik vertrouw jou.

Daardoor heb ik de diepste vorm van liefde leren kennen.

Soms voelde het zelfs alsof God mij ook liefhad.

De eerste dag dat ik in Rotterdam aankwam, gebeurde er iets bijzonders.

Op het moment dat ik uit de trein stapte, vulden mijn ogen zich met tranen.

Niet uit verdriet, maar uit een gevoel dat ik niet kon verklaren.

Daarna zei ik zacht tegen mezelf:

"In deze stad zal ik ooit verliefd worden."

Op datzelfde moment ontstond nog een wens in mijn hart:

"Hoe zou ik ooit de burgemeester van deze stad, Ahmed Aboutaleb, kunnen ontmoeten?"

Sindsdien draag ik die wens met mij mee.

Tot op vandaag is die nog niet uitgekomen.

Soms maakt mij dat verdrietig.

Daarom bid ik er nog altijd voor.

Ik weet niet wanneer die ontmoeting zal plaatsvinden.
Maar ik blijf erin geloven.

Voor mij werd Rotterdam de stad waar ik liefde, geluk,
rust en verbondenheid vond.

De plaats waar iemand zijn eerste liefde beleeft, blijft
voor altijd in zijn hart bestaan.

Wie leeft met integriteit, medeleven en goede bedoelingen,
mag blijven geloven dat dromen werkelijkheid kunnen worden.

Ook ik geloof dat deze droom ooit werkelijkheid zal
worden.

Blijf liefde verspreiden.

Zij Raakte Mij Op Vier Manieren

Een mens groeit of krimpt door zijn menselijkheid en door zijn daden.

Leven en werkelijk mens zijn, zijn twee verschillende dingen.

Een levend wezen voelt alleen zijn eigen pijn.

Maar iemand die werkelijk mens weet te zijn, is bijzonder.

Mensen die de ware menselijke waarden in zich dragen, veranderen jouw levensreis vaak zonder veel woorden.

Zij bouwen liefde op met toewijding, geduld en respect.

Onze daden bepalen uiteindelijk wie wij zijn.

Ze maken van ons óf een werkelijk mens, óf slechts iemand die leeft.

Ware liefde nestelt zich in de ziel zoals een zachte wind die geruisloos voorbij waait.

Een zuivere blik.

Een glimlach vol hoop.

Ze lijken op het maanlicht dat een donkere nacht verlicht.

De ware schoonheid van een mens ligt niet alleen in zijn woorden, maar vooral in zijn ziel.

Wat zich in de ziel bevindt, weerspiegelt zich vanzelf in het gezicht en in de glimlach.

Daarom zou ieder mens, voordat hij in de spiegel kijkt, eerst naar zijn eigen ziel moeten kijken.

En zichzelf moeten afvragen:

"Wat draag ik werkelijk in mijn hart?"

Wanneer iemand een heldere geest, een zuiver geweten en een warm hart bezit, en bovendien ook jouw gedachten weet te raken, verandert de wereld om je heen bijna in een paradijs.

Voor iemand die jouw geest voedt en jouw horizon

verruimt, kun je met liefde uren wachten.

Want als die persoon je een nieuw perspectief, nieuwe inzichten en een diepere kijk op het leven schenkt, dan is zelfs een leven lang wachten de moeite waard.

Tijd is misschien wel het kostbaarste bezit dat een mens heeft.

Juist daarom is tijd doorbrengen met mensen die je laten groeien, je inspireren en je denken verrijken één van de grootste rijkdommen die het leven kan schenken.

Vraag je niet af wat ik daarmee bedoel; laat mij het op mijn eigen manier vertellen.

Allereerst geloof ik dat er in een relatie geen plaats mag zijn voor schijn of onechtheid. Vroeg of laat laat ieder mens zijn ware gezicht zien.

Onder de Turken die ik in Nederland heb leren kennen, heb ik helaas ook mensen ontmoet die niet oprecht waren. Maar met de mensen die eerlijk, betrouwbaar en zuiver zijn, heb ik een band van hart tot hart opgebouwd. Zij weten zelf wie zij zijn.

Ik weet ook wie de mensen zijn die kwetsende en ongepaste berichten stuurden naar de vrouw van wie ik houd, de vrouw met wie ik een diepe verbondenheid voel. Ik heb het over mensen die de grenzen van respect overschreden. Ook zij weten wie zij zijn.

Met zulke mensen zal ik nooit een band van hart tot hart kunnen hebben.

Hoe kun je, terwijl je weet hoeveel ik van haar houd, tegen haar zeggen:

“Ökkes heeft geen verblijfsvergunning in Nederland. Verspil je tijd niet aan hem.”

Misschien hopen sommigen zelfs dat ik nooit een verblijfsvergunning krijg.

Maar niets en niemand zal ooit mijn liefde voor haar kunnen veranderen.

Mijn verbondenheid met haar leeft niet alleen in mijn

gedachten, maar ook in mijn hart.

Voor mij is zij alles.

Zij is mijn eerste en mijn laatste liefde.

Nog nooit in mijn leven ben ik zo diep met één vrouw verbonden geweest.

Mijn hart koos voor haar.

Mijn liefde koos voor haar.

Waar zij niet is, daar kan voor mij geen echte rust bestaan.

En in een wereld waarin zij niet kan glimlachen, voelt ook mijn eigen geluk onvolledig.

De mensen met wie ik een band van hart tot hart heb opgebouwd, vormen mijn geestelijke familie.

Ik heb zussen van het hart.

Moeders van het hart.

Vaders van het hart.

Maar slechts één vrouw heeft mijn hart én mijn liefde voor altijd gekregen.

Voor mij voelt dat als een geschenk van God.

Mijn liefde voor haar rust op toewijding, respect, medemenselijkheid, integriteit, vertrouwen en liefde.

Juist zulke gevoelens geven een mens de kracht om verder te leven.

De afgelopen jaren is mijn liefde en trouw aan haar één van de belangrijkste redenen geweest waarom ik ben blijven vechten.

Terwijl ik leefde zonder verblijfsvergunning en voortdurend werd geconfronteerd met onzekerheid, gaf ieder moment dat ik met haar mocht doorbrengen mij nieuwe moed.

Zelfs één uur samen zijn kon mijn hele wereld veranderen.

Natuurlijk zijn er meer mensen die ik als mijn familie van het hart beschouw.

Maar haar plaats in mijn leven is uniek.

Zonder haar had ik misschien de hoop al lang verloren.
Soms loop ik door de straten van Rotterdam met een hart vol onzekerheid en vermoeidheid.

Op zulke momenten zeg ik tegen mezelf:

"Ze mag mij niet zo zien."

En dan richt ik mij weer op.

Toch doet de voortdurende onzekerheid over mijn verblijfsprocedure mij veel verdriet.

Soms zit ik alleen op mijn kamer en voelt zelfs ademen zwaar.

Dan denk ik bij mezelf:

"Als mij ooit iets zou overkomen, zouden de mensen van wie ik houd een onbeschrijfelijk verdriet achterlaten."

Juist daarom blijf ik lezen.

Blijf ik schrijven.

En blijf ik luisteren naar de stem van mijn liefde, omdat die mij telkens opnieuw met het leven verbindt.

Natuurlijk vraag ik mij vaak af wanneer deze periode eindelijk zal eindigen.

Dat de verblijfsvergunning waarvan ik geloof dat ik die verdien na al die jaren nog steeds niet is toegekend, maakt mij soms moedeloos.

Maar ondanks alles blijf ik overeind dankzij de mensen met wie ik een band van hart tot hart heb opgebouwd.

Hun steun geeft mij de kracht om door te gaan.

En aan jou...

zal ik voor altijd verbonden blijven.

Jij bent de enige vrouw die mijn hart op zo'n diepe manier heeft geraakt.

Ik zal altijd van je houden.

Voor altijd, mijn liefste.

*Wanneer Iemand Je Tijdens een
Maaltijd Weet te Raken*

Misschien vraag je je af hoe iemand je tijdens een maaltijd kan raken.

Het antwoord is eenvoudig.

Als er aan tafel een vrouw zit die je hart weet te raken, zul je haar je hele leven nooit meer vergeten.

Waar je ook bent en met wie je ook eet, aan tafel laat een mens zien wie hij werkelijk is.

Wie mensen kent die goede tafelmanieren, beschaving en respect uitstralen, mag zich gelukkig prijzen.

Sommige mensen zijn wandelende voorbeelden van cultuur, integriteit en opvoeding.

Waar je ook met hen bent, je leert voortdurend iets nieuws.

Zelfs wanneer je over hen droomt, voelt het alsof je opnieuw een boek hebt gelezen.

Sinds ik zo iemand heb leren kennen, ga ik nooit meer slapen zonder een pen en een notitieboekje naast mijn bed.

Ik hoop haar zelfs in mijn dromen te ontmoeten.

En wanneer ik bid, heeft zij altijd een plaats in mijn gebeden.

Natuurlijk bid ik niet alleen voor haar.

In mijn gebeden is er ook altijd plaats voor vrouwen en kinderen.

Ik wens de wereld toe dat iedere vrouw en ieder kind vrij, veilig en rechtvaardig kan leven.

Wie van één vrouw houdt, hoort alle vrouwen met respect en waardigheid te behandelen.

De manier waarop zij at...

De manier waarop zij water dronk...

Zelfs de manier waarop zij haar lepel en vork vasthield...

Ik heb in veel verschillende landen met mensen aan tafel gezeten.

Daarom kan ik met overtuiging zeggen dat dit de meest verfijnde maaltijd was die ik ooit met iemand heb gedeeld.

Toen de maaltijd voorbij was, liet zij de tafel netjes achter.

Ze schoof haar stoel rustig terug op zijn plaats en bedankte het personeel met oprechte vriendelijkheid.

Dat eenvoudige gebaar veranderde mijn manier van kijken.

Die avond zat ook een dierbare vrouw aan onze tafel.

Tijdens het eten en het koffiedrinken paste zij haar tempo vanzelf aan aan de mensen om haar heen.

Ik had zoiets nog nooit eerder gezien.

Sinds die dag probeer ik hetzelfde te doen.

Ik ben iemand die veel waarde hecht aan tradities.

Maar haar uitzonderlijke beleefdheid heeft mijn blik op het leven nog verder verruimd.

Op **9 mei 2026**, rond acht uur 's avonds, zaten wij met een groter gezelschap in een restaurant.

Op een bepaald moment zag ik hoe zij haar lepel met een schijfje citroen schoonmaakte.

Ik dacht meteen bij mezelf:

"Ja... ik zit vandaag aan tafel met de juiste vrouw."

Waarom zou je niet samen willen zijn met iemand van wie je iedere minuut iets nieuws leert?

Wanneer zo iemand naast je zit, is het onmogelijk om ongelukkig te zijn.

Mensen die aandacht hebben voor hygiëne en zorgvuldigheid zijn bijzonder.

De manier waarop iemand werkt...

Eet...

Lacht...

En zelfs reageert wanneer hij of zij boos is...

Alles vertelt iets over het karakter van die persoon.

Het leven kent een einde.

Maar niet iedereen die je ontmoet, laat ook werkelijk iets in je achter.

Bijzondere mensen, mensen met integriteit en een zuiver geweten, wijzen je vaak zonder woorden de juiste weg.

Misschien is dat wel de reden waarom een mens uit miljoenen anderen uiteindelijk slechts één persoon werkelijk liefheeft.

Liefde.

Respect.

En integriteit.

Dat zijn de hoogste waarden die wij kunnen bezitten.

Ook onze kinderen zouden met juist die waarden moeten opgroeien.

We moeten hen leren dat medemenselijkheid, een zuiver geweten en kennis de grootste rijkdom van een mens vormen.

Misschien heb ik daarom jarenlang gewacht op een vrouw die al die menselijke waarden in zich draagt.

Want trouwen en je vermaken zijn twee totaal verschillende dingen.

Om plezier te maken kun je duizenden mensen ontmoeten.

Je lacht samen.

Je brengt een mooie dag door.

En daarna vergeet je elkaar weer.

Want zulke ontmoetingen stromen voorbij als water.

Ze laten geen blijvende sporen achter.

Wanneer je alleen waarde hecht aan mensen die je vermaken, loop je uiteindelijk het risico je eigen waarde te verliezen.

Vaak ontbreekt het zulke mensen aan verantwoordelijkheidsgevoel en bewustzijn.

Een huwelijk daarentegen is een serieuze levensreis.

Elke stap ervan verdient aandacht.

Nog vóór twee mensen trouwen, zouden zij samen een

plan en een gezamenlijke toekomstvisie moeten hebben.

Waarom trouwen we soms met iemand die we nauwelijks echt kennen?

Zelfs wanneer we een auto kopen, maken we eerst een proefrit.

Waarom nemen we voor onze levenspartner dan niet dezelfde tijd?

Een huwelijk is geen kwestie van noodlot.

Een huwelijk is de keuze om liefde, inzet, vertrouwen, gebed en vrije wil samen om te vormen tot één gezamenlijke toekomst.

Natuurlijk spelen tradities, cultuur en familie daarbij ook een rol.

Maar ik geloof niet in huwelijken die zonder bewust nadenken worden gesloten.

Twée mensen kunnen ervoor kiezen om geliefden te zijn.

Of vrienden.

Daar is niets mis mee.

Het belangrijkste is dat zij samen een duidelijke richting voor hun toekomst hebben.

Wanneer een huwelijk zonder fundament wordt opgebouwd, bestaat het gevaar dat ook de kinderen later een tekort aan liefde ervaren.

Wie er niet in slaagt zijn partner lief te hebben, zal vaak ook moeite hebben die liefde volledig aan zijn kinderen door te geven.

Een kind dat zonder liefde opgroeit, draagt dat gemis vaak een leven lang met zich mee.

Liefhebben is geen fout.

Integendeel.

Het is één van de mooiste eigenschappen die een mens bezit.

Maar liefde die wordt gedragen door respect, integriteit en medemenselijkheid...

dat is de hoogste vorm van menselijke liefde.
En mijn hart...
laat het nooit meer kloppen zonder jou,
mijn allerliefste.

Waarom Ik Dit Boek Heb Geschreven

Iedereen heeft een donkere kant in zijn leven. Maar niet iedereen heeft de moed om daar openlijk over te vertellen. Door de moeilijkheden die ik heb meegemaakt, heb ik het lijden van mensen gezien. Terwijl veel mensen ervoor kiezen om te zwijgen, heb ik geprobeerd overeind te blijven. Uiteindelijk zal ieder levend wezen ooit sterven. Daarom heb ik geprobeerd om vóór mijn dood alles te doen wat binnen mijn mogelijkheden lag.

We leven in een wereld waarin mannen vaak barbaars, meedogenloos en gewetenloos zijn. Dat zien we zowel op de werkvloer als in de samenleving. We zien welke problemen vrouwen op het werk moeten doorstaan, maar we zwijgen en zeggen: "Wat gaat het ons aan?" Ik behoor niet tot de mensen die zwijgen. Zolang ik leef, zal ik blijven schrijven in plaats van te zwijgen.

Wie is Ökkeş Yıldırım? Als je het mij vraagt: ik ben niet zoals jullie. En met "niet zoals jullie" bedoel ik dat ik niet iemand ben die zwijgt wanneer hij onrecht ziet. Ik ben iemand die spreekt, die strijdt, zelfs als dat hem zijn leven zou kunnen kosten.

Wanneer ik zie wat vrouwen, kinderen en dieren wordt aangedaan, kan ik niet stil blijven. Mijn geweten dwingt mij niet om te zwijgen, maar om mij uit te spreken tegen onrecht.

Mijn beroep is kleermaker. Al tien jaar oefen ik dit vak uit in verschillende steden van Nederland.

Daarnaast heb ik ook als vrijwilliger en parttime in verschillende andere beroepen gewerkt. Ik heb gewerkt in restaurants, in de schoonmaak en in de bouw. Dankzij al deze ervaringen ben ik met honderden mensen persoonlijk in contact gekomen. In tien jaar tijd heb ik in Nederland ongeveer honderdduizend mensen persoonlijk begroet, simpelweg door de verschillende beroepen die ik heb uitgeoefend.

Alleen al als kleermaker heb ik vijf jaar lang, zes dagen per week, gemiddeld tachtig klanten per dag gesproken. Zomer of winter maakte geen verschil. In de winter liep dat aantal soms zelfs op tot honderd klanten per dag. Ik keek nooit alleen naar hen als klanten. Achter ieder mens schuilt een verhaal, en ik heb ook naar die verhalen geluisterd.

De paskamer is de plek waar een mens alleen is met zichzelf. Daar durven mensen zelfs hun diepste geheimen zonder schaamte met een ander te delen. Zo heb ik niet alleen veel geleerd, maar ook mezelf genezen. Iedere persoon naar wie ik in Nederland heb geluisterd, heeft mij iets geleerd.

Het mooiste is dat 95 procent van de Nederlanders die ik heb ontmoet, loyale en betrouwbare mensen zijn. Wanneer ik ergens in Nederland rondloop, is de kans groot dat ik iemand tegenkom die ik ken. Dat beschouw ik als een groot geluk en een groot succes.

Daarnaast neem ik actief deel aan verschillende maatschappelijke projecten. Ik heb mijn haar laten groeien en gedoneerd aan kinderen met kanker. Ik heb deelgenomen aan demonstraties voor de vrijheid van vrouwen. Onder alle omstandigheden sta ik tegenover geweld tegen vrouwen. Ik voel mij altijd verbonden met vrouwen. Er zijn vrouwen geweest in wie ik het meeste vertrouwen had en met wie ik altijd solidair ben geweest; ik noem hen altijd "moeder". Ik ben altijd tegen geweld, oorlog en wapens.

De wereld heeft geen wapens nodig. De wereld heeft vrede nodig.

Toen ik op 2 februari 2016 voet op Nederlandse bodem zette, was ik helemaal alleen. Vandaag ben ik met heel mijn hart verbonden met dit land.

Ik ben een politiek vluchteling. Ik ben verliefd. Zo verliefd zelfs dat ik de naam van de vrouw van wie ik houd op mijn arm heb laten tatoeëren.

Er waren mensen die mij veroordeelden omdat ik lief-

heb. Dat waren meestal Turken die in Nederland wonen. Sommigen zeiden zelfs tegen mij: "Als jij niet bij die vrouw weggaat, praat ik niet meer met je."

En terwijl zij wisten dat ik van haar hield, heb ik met mijn eigen ogen berichten gezien op de telefoons van mannen die tegen haar schreven: "Ökkeş heeft geen verblijfsvergunning en geen huis. Kies niet voor hem, maar voor mij."

Heb ik soms geen recht om lief te hebben omdat ik vluchteling ben?

Ook dit waren sommige Turken. Er waren mensen die tegen mij zeiden dat ik uit de buurt van dat meisje moest blijven. Maar ik houd van haar. Uiteindelijk is zij degene die beslist. En ik zal haar beslissing altijd met het grootste respect accepteren. Niet alles gebeurt omdat ik het wil. Wij zijn twee beschaafde mensen.

Ik ben een Turk van Turkse afkomst, maar wat mij van sommige mensen onderscheidt, is mijn gevoel voor moraal en fatsoen. Ik ben altijd bereid mij in te zetten voor het geluk van de vrouw van wie ik houd. Ik zal mij nooit barbaars gedragen. Ik ben een mens, geen dier. Ik blijf altijd rustig en respectvol. Dat is precies wat mij maakt tot wie ik ben.

Zelfs dieren zijn soms trouwer dan sommige mensen. Als ik een voorbeeld moet geven, dan ben ik mijn geliefde trouw zoals de hond Hachikō uit Shibuya in Japan. Maar sommige Turken, bij wie geen liefde in het hart leeft, begrijpen dat niet.

Ik schrijf omdat ik, te midden van alle moeilijkheden, mens wil blijven en wil opkomen voor mooie waarden. Ik schrijf in de hoop misschien een weg te kunnen wijzen aan mensen die het moeilijk hebben. Zolang ik zwijg, laten mijn geweten en mijn moraal mij niet met rust.

Op 9 mei 2026, één dag vóór Moederdag, heb ik op Rotterdam Zuidplein namens mijn spirituele moeders drie-

honderd rode rozen uitgedeeld. Tijdens een concert van een koor heb ik, ter ere van mijn moeder én uit respect voor alle vrouwen, midden tussen de mannen mijn waardering voor vrouwen uitgesproken. Dat deed ik met mijn daad.

Wanneer ik sterf, laat dan vrouwen mij begraven. Laat mannen mij niet aanraken. Want veel mannen bedriegen hun vrouw terwijl zij getrouwd zijn. Laat zij mijn lichaam niet met hun vuile handen aanraken. Ik ben zuiver gebleven, ondanks alle moeilijkheden die ik heb meegemaakt. Laat mij na mijn dood niet bezoedelen.

Liefhebben En Schrijven

Als liefhebben en schrijven een misdaad is, dan ben ik bereid deze "misdad" mijn hele leven te dragen.

Want de mooiste kracht die een mens in zijn hart kan dragen, is liefde.

En schrijven is de stem van de ziel wanneer het hart geen woorden meer kan vinden.

Soms draagt een mens zoveel gevoelens in zich dat woorden tekortschieten. Sommige emoties kunnen niet zo-
maar worden uitgesproken. Ze blijven verborgen in stilte,
in herinneringen en soms in tranen.

Op zulke momenten neemt de pen het over.

Schrijven is de manier waarop het hart vertelt wat de mond niet kan zeggen.

Ik heb liefgehad en ik heb geschreven.

Omdat sommige liefdes niet alleen beleefd willen worden, maar ook een verhaal verdienen.

Liefde is één van de meest heilige gevoelens die een mens kan dragen.

Liefde betekent niet bezitten.

Liefde betekent waarderen.

Liefde betekent niet iemand vasthouden voor jezelf.

Liefde betekent dat je het geluk van een ander mens belangrijk vindt, zelfs wanneer dat geluk niet alleen van jou afhankelijk is.

Liefhebben is het meest heilige gevoel dat een mens kan dragen.

Met respect voor de vier religies en de vier heilige boeken zeg ik:

Van mijn liefde zal ik nooit afstand doen.

Mijn liefde komt voort uit respect, oprechtheid en een zuiver hart.

Want echte liefde maakt een mens niet kleiner.

Echte liefde maakt een mens groter.

Ze leert ons geduld.

Ze leert ons trouw.

Ze leert ons respect.

En boven alles leert ze ons wat het betekent om mens te zijn.

Ik schaam mij niet omdat ik liefheb.

Integendeel, ik voel mij gelukkig omdat ik nog steeds in een oprechte liefde kan geloven.

In een wereld waarin veel mensen zoeken naar aandacht, zijn er maar weinig mensen die werkelijk weten hoe ze moeten liefhebben.

Ik heb haar niet lief om wat anderen zien.

Ik heb haar lief om wie zij werkelijk is.

Om haar karakter.

Om haar hart.

Om haar waarden.

Om de bijzondere plaats die zij in mijn leven heeft gekregen.

Sommige mensen komen onverwacht in ons leven, maar laten een spoor achter dat nooit meer verdwijnt.

Sommige mensen geven ons opnieuw hoop.

Ze laten ons opnieuw glimlachen.

Ze laten ons voelen dat het leven, ondanks alle moeilijkheden, nog steeds mooie momenten kan bevatten.

Voor mij betekent liefde precies dat.

Liefde is niet alleen samen zijn op mooie dagen.

Liefde betekent ook respect houden wanneer het leven moeilijk wordt.

Liefde betekent het beste wensen voor iemand, zelfs wanneer de afstand groot is.

Liefde betekent niet vragen:

“Wat krijg ik ervoor terug?”

Maar vragen:

“Wat kan ik doen om het leven van deze persoon mooier en gemakkelijker te maken?”

Mijn liefde is geen bezit.

Mijn liefde is geen tijdelijke wens.

Mijn liefde is een belofte van respect.

Een belofte die uit mijn hart komt.

Ik zal op haar wachten, zolang mijn hart blijft kloppen.

Niet omdat ik mijn leven wil stilzetten, maar omdat sommige mensen een bijzondere plek in ons hart krijgen die niemand anders kan innemen.

Ware liefde kent geen haast.

Ware liefde vraagt niet om bezit, maar geeft ruimte, respect en geduld.

Ik zal haar geluk altijd blijven wensen.

Zelfs als de tijd voorbijgaat, zelfs als omstandigheden veranderen, zal de waarde die zij in mijn hart heeft nooit verdwijnen.

Want sommige mensen ontmoet je één keer in je leven en hun betekenis blijft voor altijd bestaan.

Ik zal wachten met liefde, met respect en met een zuiver hart.

Want wie werkelijk liefheeft, draagt geen last...

maar bewaart een kostbare herinnering.

Soms zit ik aan tafel en staan er twee glazen water.

Dan denk ik aan haar.

Soms hoor ik een lied en komt een herinnering terug.

Soms zie ik iets kleins in het dagelijks leven en voel ik opnieuw hoe waardevol een mens kan zijn.

Want echte liefde leeft niet alleen in de momenten die je samen beleeft.

Echte liefde leeft ook in herinneringen.

Ik schrijf omdat sommige gevoelens te groot zijn om alleen in mijn hart te bewaren.

Ik schrijf omdat liefde een verhaal verdient.

Ik schrijf omdat mensen moeten weten dat zuivere liefde nog bestaat.

Misschien zal niet iedereen mijn gevoelens begrijpen.

Misschien zal niet iedereen hetzelfde denken.

Maar niemand kan een hart verbieden om oprecht te voelen.

Een mens die liefde verliest, verliest één van de mooiste delen van zichzelf.

Want liefde is wat een mens menselijk maakt.

Voor mij is een vrouw niet alleen iemand om lief te hebben.

Een vrouw is een waardevol mens, met een eigen ziel, dromen en gevoelens.

Respect voor een vrouw is respect voor de mensheid.

Daarom kijk ik niet naar liefde vanuit verlangen alleen.

Ik kijk naar liefde vanuit eer, respect en waardigheid.

De mooiste liefde is niet degene die het hardst spreekt.

De mooiste liefde is degene die trouw blijft wanneer niemand kijkt.

Niet degene die alleen mooie woorden gebruikt, maar degene die met daden laat zien wat liefde betekent.

Als mensen ooit mijn verhaal lezen, hoop ik dat ze één ding begrijpen:

Dit is geen verhaal over bezit.

Dit is geen verhaal over afhankelijkheid.

Dit is een verhaal over een mens die een ander mens waardeerde met een zuiver hart.

Dit is een verhaal over respect.

Over trouw.

Over hoop.

Over de kracht van liefde.

Als liefhebben een misdaad is...

Dan zal ik deze heilige "misdad" mijn hele leven met trots dragen.

Want liefde heeft mij geleerd geduldig te zijn.

Liefde heeft mij geleerd respectvol te zijn.

Liefde heeft mij geleerd opnieuw te leven.

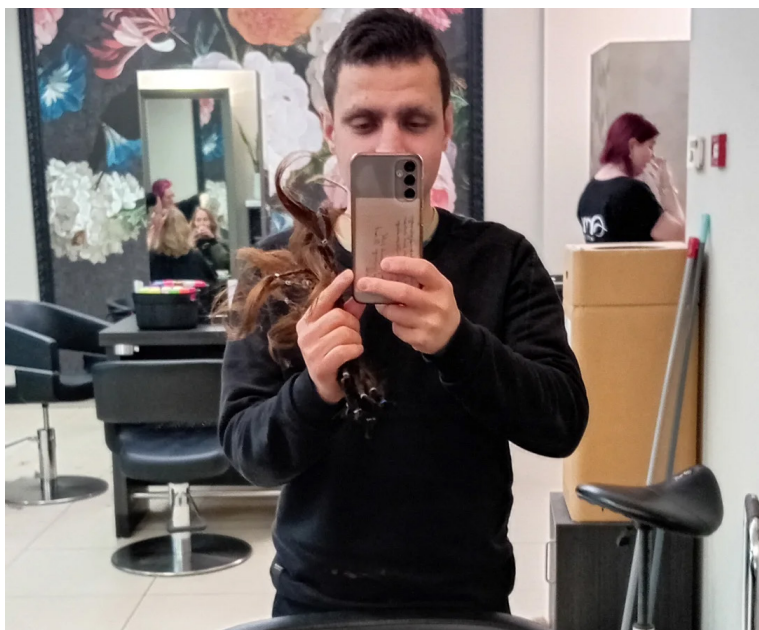
En echte liefde...

Sterft nooit.

OPMERKING: MANNEN die zich respectloos of immoreel gedragen tegenover de vrouw van wie ik houd of tegenover andere vrouwen, moeten mijn boek niet aanraken. Onfatsoenlijke mensen horen mijn boek niet aan te raken. Wie dit boek leest, kan geen immoreel of eerloos mens zijn. Daarom vraag ik immorele mensen om hun handen van dit boek af te houden.

Terwijl ik mijn haar doneer aan kinderen met kanker.

Al 10 jaar is zij mijn Afrikaanse spirituele moeder.

De schrijver die mijn leven richting heeft gegeven.

11-02-2026

(G)EEN ECHTE FATIMA

Okkese
Hayatını bildigin
gibi yasa

Ayşe

Het boek dat mijn leven richting heeft gegeven.

EEN KRACHTIGE STEM TEGEN VROUWENGEWELD

15.000 exemplaren
verkocht van de
eerste uitgave

(G)EEN ECHTE FATIMA

**AYSEL
DISBUDAK**

Interactief boek
met video's

Het waargebeurde verhaal
van een Turkse vrouw die haar
onderdrukking omhoog tot
reus voor kwetsbaren

Het boek dat mijn leven richting heeft gegeven.

Neppel 25-02-202

ALLES IS VERKOPEN

Voor Ökkes

Veel lees plezier
Ga je goed Ökkes

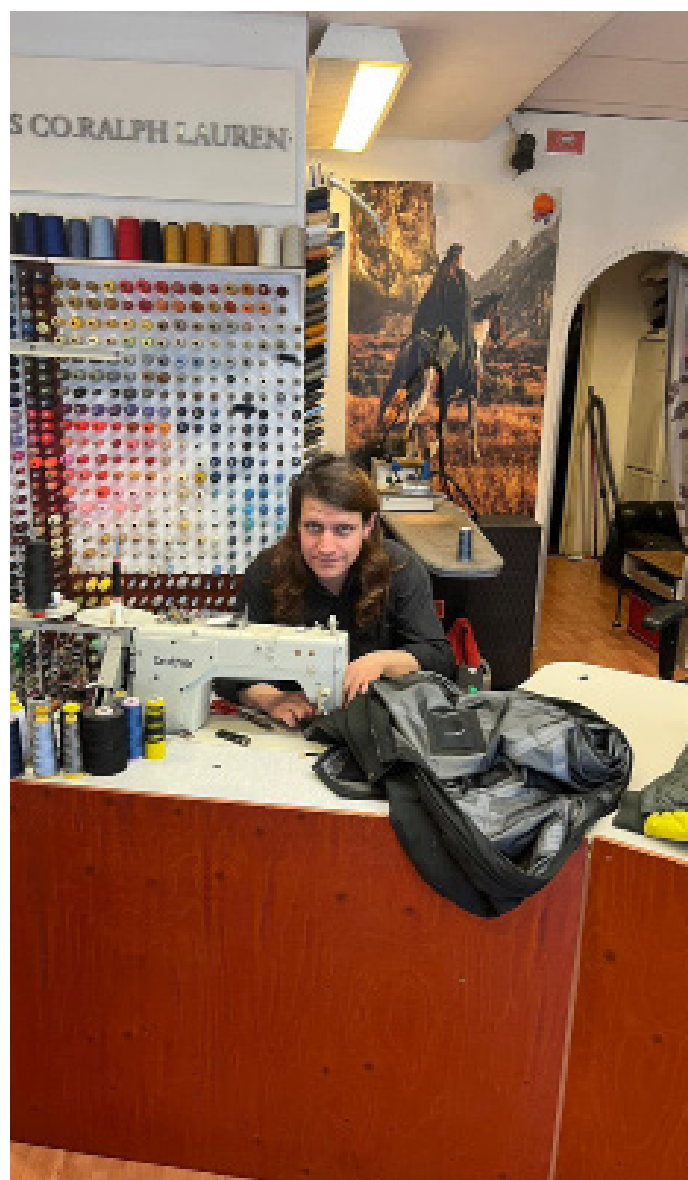
AANGEBODEN door

Jan Blomhof

De meest bijzondere persoon die ik in Nederland heb ontmoet. Ik heb heel bijzondere dingen van hem geleerd. Op mijn verjaardag heeft hij zijn eigen boek voor mij gesigneerd. En hij zei tegen mij: 'Als je ooit een vriend krijgt, laat dan op zijn verjaardag een boek signeren door een schrijver.'

Rozen uitdelen voor Moederdag

Demonstratie tegen geweld tegen.

